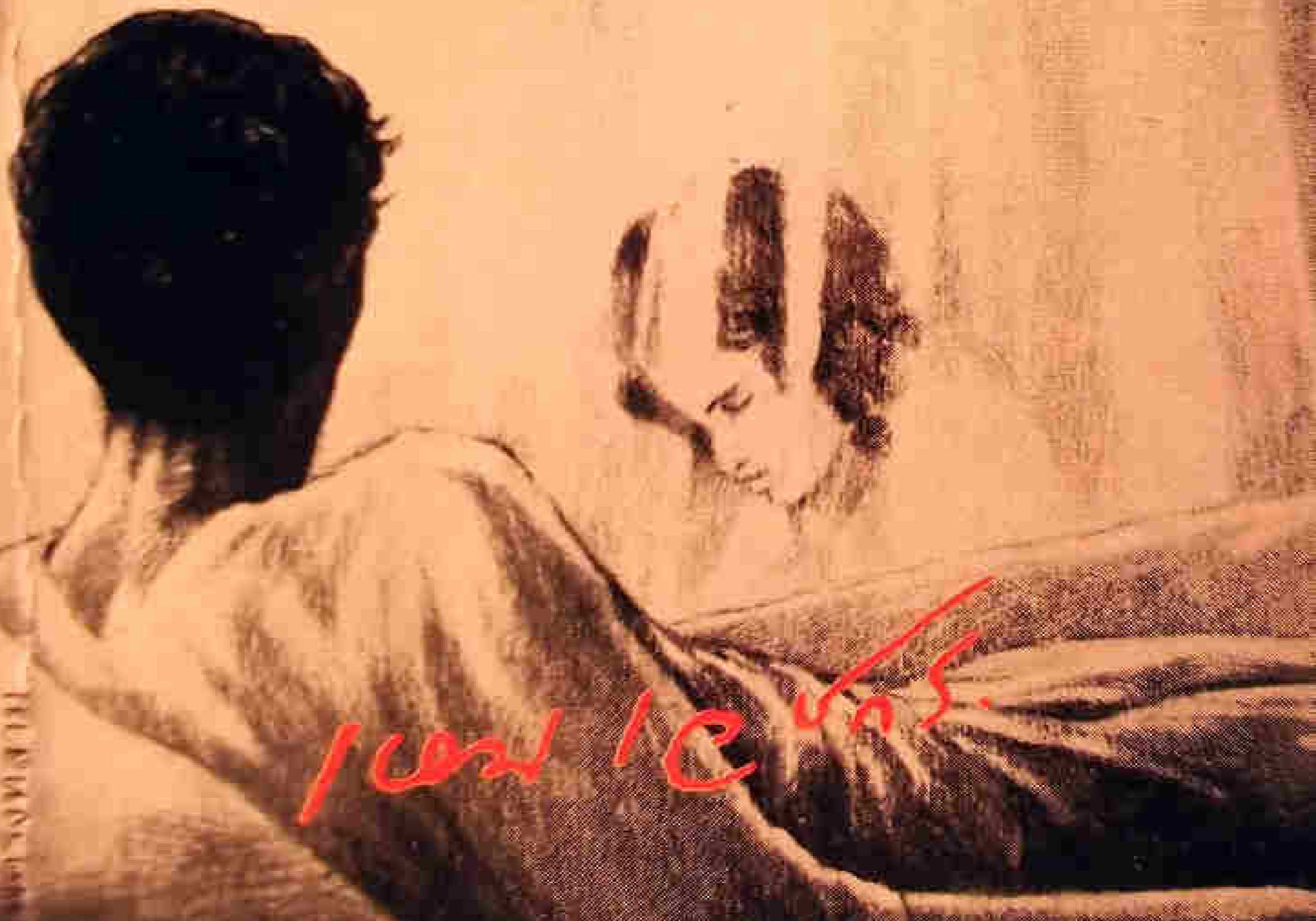

บทประพันธ์ชั้นเอกที่เลื่องลือของจิตรกรมือเทวดา

เปิดกรุผ้าไทย

ตอน ผ้าป่าผีตาย

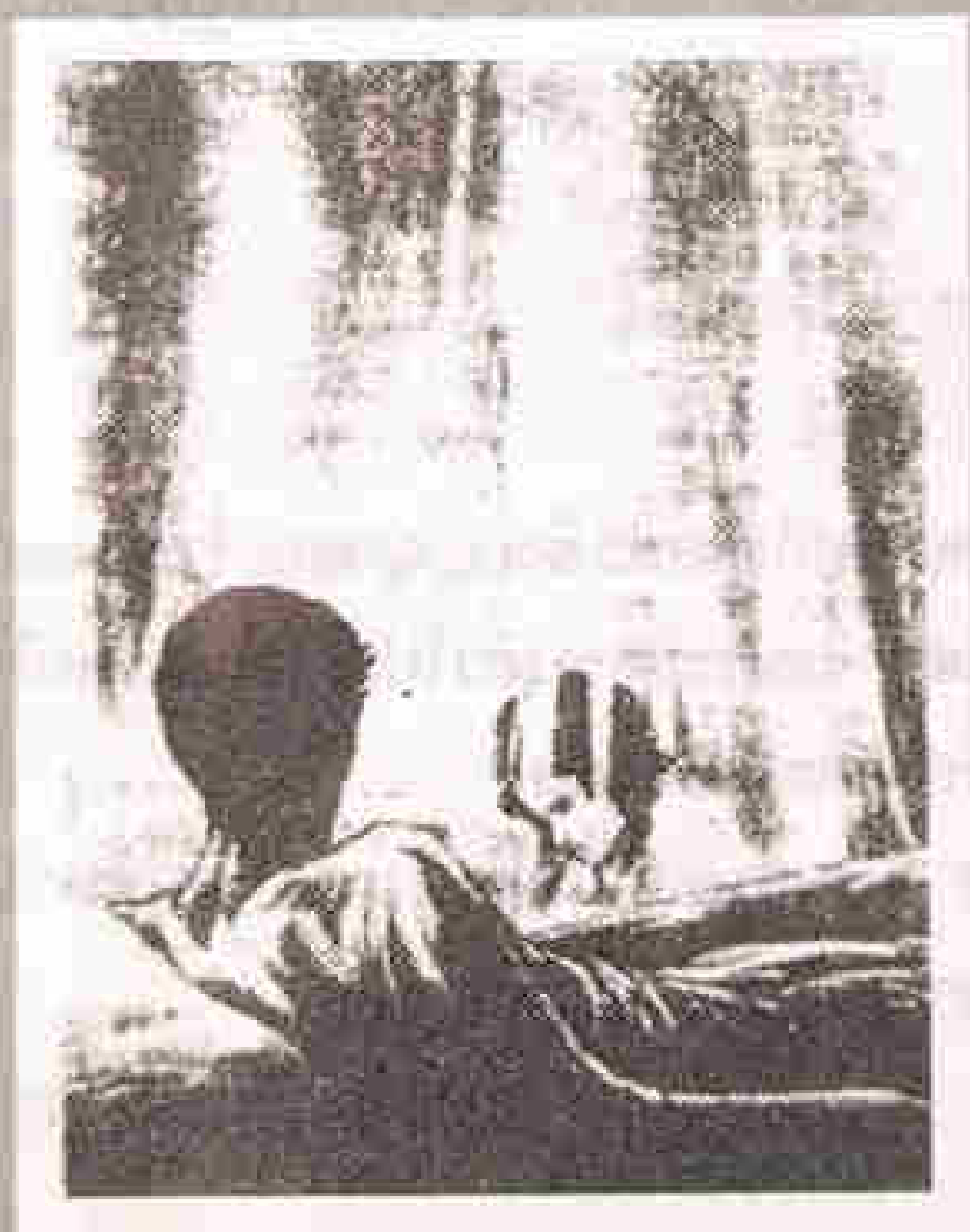
100% 100%

เรื่องราวแห่งความเร้นลับ ที่แม้แต่วิทยาศาสตร์ก็ยังพิสูจน์ไม่ได้!

เปิดกรุฉวีไทย

ตอน ผ่าป่าผีตาย

1๕๗ 1๐๖๕.

สารบัญ

ไปขบตัว	๑๑
น้ำเกีรติ	๓๕
อ้ายกล้าจะตายไม่ได้	๕๘
อ้ายบักสอย	๖๕
อ้ายเรื่องพเนจร	๗๕
นังหวาย	๙๑
ผีปอบ	๙๙
ผ้าป่าผีตาย	๑๑๐
อ้ายปือก	๑๒๑
เงินยวง	๑๓๓
เรื่องเก่าของบ้านเกิด	๑๔๙
อ้ายทวยผู้ซื่อสัตย์	๑๖๓

...ผมเกิดปวดปัสสาวะจึงรีบมาห้องน้ำที่
เปิดไฟสว่าง...ชายกลางคนเดินสวนออกมา
จากห้องน้ำอย่างรวดเร็ว...เหลียวกลับมาดูว่า
ชายผู้นั้นคือใคร แต่ไม่เห็น...

ไปชูปตัว

ลมทุ่งโชยพลั่วเข้ามายังลานบ้านเมื่อยามเย็น ผมกำลังเก็บข้าวเปลือกที่ตากไว้กลับเข้ากระบุง เหตุเพราะอ้ายคอกกับอี่เขี้ยวกัดกัน โดนกระบุงข้าวเปลือกคว่ำลงแฉ่งน้ำ ในหัวผมเวลานั้นกำลังเต็มไปด้วยความคิดที่จะได้มีวาสนาไปชูปตัวที่กรุงเทพฯ โดยความอนุเคราะห์ของน้าเกียรติ ซึ่งแต่ก่อนก็เป็นคนที่บ้านมาบโพธิ์นี้เอง แต่จากบ้านนี้ไปชูปตัวที่กรุงเทพฯ นานปี จะได้เมตตาเอาผมไปชูปตัวที่กรุงเทพฯ บ้างอีกคน ด้วยว่าผมกำพร้าบิดามารดาแต่เล็ก อีกประการหนึ่งการเรียนหนังสือของผมก็แค่เรียนหนังสือที่วัดใกล้บ้าน จบแล้วก็คลุกอยู่กับควายในห้องทุ่ง เรื่องการเรียนหนังสือมันก็เลยมาแล้ว จะเรียนอีกไม่ได้เพราะโตแล้ว จึงจะไปหาความดีเอาทางกรุงเทพฯ เพราะกรุงเทพฯ เท่ากับสวรรค์ลงได้ไปอยู่ ย่อมต้องดีขึ้นเอง ดีกว่าจะจมอยู่กับโคลนกับตม น้าเกียรติแต่ก่อนอยู่บ้านนี้ชื่อน้าเกิด พอไปเรียนหนังสือกรุงเทพฯ เปลี่ยนชื่อเป็นเกียรติเพราะ

พริ้งไปเลย เขาได้ตกลงกับตาและยายของผมว่าอีกสองสามวันจะมารับตัวไป ฉะนั้นในหัวของผมเวลานี้จึงครวญถึงแต่กรุงเทพฯ อีกไม่กี่วันนี้แล้วอาย เรื่องพี่เลี้ยงควายจะไปขุบตัวที่กรุงเทพฯ ละเน้อ ลมยามเย็นพัดปลิวมาเต็ม ลานบ้าน ผมนึกว่าที่กรุงเทพฯ จะมีลมเย็นๆ อย่างนี้ไหม แต่ถึงมีก็คงไม่มี กลิ่นควายกลิ่นโคลนอย่างที่บ้านเราแน่ๆ เขาว่าที่กรุงเทพฯ มีถนนใหญ่ๆ มีรถวิ่ง มีบ้านสวยๆ มีตึกแถว มีไฟฟ้าสว่างไสว เอาเถอะนะ ลงได้ไปละ ก็ขอให้น้ำเกียรติพาเที่ยวให้ชุ่มเลย

วันในความฝันของผมได้มาถึงแล้ว น้ำเกียรติได้มาจากกรุงเทพฯ โดยทางเรือผ่านอำเภออุทัยมา เมื่อน้ำเกียรติได้มาพูดตกลงเรื่องผมกับตายาย แล้วผมก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ กับน้ำเกียรติ ผมมีเสื้อผ้าอย่างเลวๆ ห่อติดตัวไปเท่าที่มี คิดถึงตายายและใครๆ ที่เคยอยู่มาแต่เล็กแต่น้อยก็อดร้องไห้ไม่ได้ แต่ความตื่นกรุงเทพฯ มันทำให้ผมรีบเช็ดน้ำตา กราบลาใครต่อใคร แล้วก็ลงเรือไปกับน้ำเกียรติ ที่ข้างตลิ่งด้านขวามือผมเห็นเจ้าแพง ลูกสาวลุงโนดปากะหอมมันยิ้มให้ผมด้วยดวงหน้าที่เหยงๆ และดวงตามีน้ำตา ผมถึงกับสะอึกใจ เจ้าแพงมีอายุอ่อนกว่าผมสามปี ผมอายุสิบห้าปี เจ้าแพงมันก็สิบสองปี ด้วยความดีใจที่จะได้ไปกรุงเทพฯ ผมกลับมองมันไปในแง่ที่ว่า มันร้องไห้คงจะไม่ใช่มันคิดถึงผม มันก็เข้าแบบว่าผมได้ไปกรุงเทพฯ มันก็อยากไปบ้าง เพราะกรุงเทพฯ ใดๆ ก็อยากไป ผมยิ้มให้มันด้วยหัวใจเบิกบาน เจ้าแพงมองผมจนลับตา

ถึงอำเภออุทัย น้ำเกียรติแวะเยี่ยมเพื่อนหลายคน กว่าจะได้เดินทางมาถึงเมืองอยุธยา ก็บ่ายมาก ผมตื่นตาตื่นใจเพราะนานแสนนานจะได้เข้าเมืองสักหน เรือแพสับสน ผู้คนมากผิดกับบ้านทุ่ง เราขึ้นรถไฟค่อนข้างเย็น เป็นรถไฟสายโคราชผ่านมาจากบ้านภาชี มีคนไม่ค่อยมากนัก การขึ้นรถไฟข้างต้นเดินพิลึก ได้ดูได้ผ่านทุ่งทำไปเป็นลำดับอย่างเพลิดเพลิน แต่หมู่บ้านท้องทุ่งบางแห่งช่างเหมือนบ้านที่เคยอยู่ของผมที่มาบโพธิ์ ทำให้ใจผมทวนนึกไปถึงใครต่อใครทางเบื้องหลัง คิดถึงตายาย ผมมาเสียแล้วแก

ต้องทำงานหนัก ตาคงออกเลี้ยงควายเอง พอนึกถึงเรื่องควายหัวใจก็วูบ ไปถึงอีเด็กรุ่นน้องคือเจ้าแพ่ง เมื่อตอนสายที่จะจากม้านร้องให้อยู่ข้างตลิ่ง ตอนนั้นผมคิดว่าม้านร้องไห้เพราะอยากมากกรุงเทพฯบ้าง แต่ตอนนี้เป็น เวลาพระอาทิตย์ต่ำเรียดิน ใจผมอ่อนระโหย นกกาต่างบินกันเป็นหมู่ กลับรัง แต่ผมซีกาลังจากรัง ผมก็ร้องไห้ออกมาสุดที่จะทนทานได้ แม้จะ พยายามอดกลั้นก็ไม่ไหว ทั้งกลัวอายคนบนรถและกลัวน้ำเกียรติจะดูเอา พยายามทำหน้าที่ดี แต่น้ำตามันก็ไหลอาบหน้า ภาพของเจ้าแพ่งที่มัน ยิ้มกับผมด้วยน้ำตาข้างตลิ่งตามผม ผมเกิดสงสารมันแทบใจขาด มันต้องคิด ถึงผมจริงๆ คิดถึงเพื่อนที่เคยเลี้ยงควายด้วยกันถูกใจกัน แต่ตอนนั้นผม ตื่นการมากกรุงเทพฯ จึงไม่เห็นใจมัน กลับมีใจเบิกบานแทนที่จะเวทนา มัน เป็นหญิงที่ไหนจะได้มีโอกาสวาสนาได้มากกรุงเทพฯ มันก็จะต้องก้มหน้า อยู่กับท้องนา จมอยู่กับวัวๆ ควายๆ อยู่ในบางนั้นจนโตเท่าควาย บัดนี้ มันได้เสียเพื่อนไปแล้ว คือผมที่จากมันมาทั้งๆ ก็ไม่ได้พูดจาล่าลาปลอบใจ มันเลย ยิ่งพระอาทิตย์จะลับฟ้าน้ำตามันก็ไหลหนัก คิดถึงตาถึงยาย แก หวังดีแก่ผมจึงยอมให้ผมมาหาความเจริญเอาข้างหน้า ต้องการให้ผม ปราดเปรื่องอย่างน้ำเกียรติบ้าง อนิจจาแกทั้งสองต้องทำงานหนัก และ คอยเวลาพันทหารของหลานชายอีกคนที่จะได้ฝากผีฝากไข้

น้ำเกียรติเห็นผมร้องไห้แล้ว แต่แกทำเมินๆ ผมพยายามหักใจเสียว่า อะไรๆ มันก็เลยมาแล้ว แก่ไขอะไรไม่ได้ แล้วตั้งหน้าคิดเรื่องข้างหน้าว่า ต่อไปจะเป็นอย่างไรบ้าง กรุงเทพฯนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร รถไฟได้เข้า เทียบสถานีหัวลำโพงกรุงเทพฯก็ค้ำพอดี ผมตกใจและตื่นเต้นนัก สถานีที่ นี้ใหญ่จริงๆ ผิดกว่าอยุธยา ผมชั่งกเงินหัวห่อผ้าเดินตามน้ำเกียรติปะปน ไปกับฝูงชน พอออกมาหน้าสถานีผมยิงชนพอง เพราะเห็นรถมาก ไฟฟ้า สว่างไปทั้งถนน ดึกแถวเรียงรายไฟพริบไปทั้งนั้นคล้ายมีงาน น้ำเกียรติจูง มือผมเข้าร้านอาหารแถวนั้นเอง แกสั่งอาหารอะไรบ้างผมไม่ภาษาเลย

นั่งคอยสักครู่ก็มีผู้เอาอาหารมาให้ ทั้งของผมและของน้ำเกียรติ

ผมมองอาหารอย่างตึ๋งๆ ของผมมีสองอย่าง สังเกตว่าเป็นเนื้อชิ้นใหญ่ๆ และผัดกับอะไรหลายอย่างจานหนึ่ง อีกจานหนึ่งนั้นเป็นหมูสับแล้วปั้นก้อนใหญ่ผัดรวมกับอะไรๆ มากอย่างเช่นกัน มีข้าวร้อนๆ มาหนึ่งจาน ส่วนของน้ำเกี๋ยรตินั้นมีเนื้อก้อนใหญ่สี่เหลี่ยมวางอยู่บนใบผักกาดหอม น้ำเกี๋ยรติเอาเม็ดหันเนื้อนั้นกินกับเหล้า เขาเรียกว่าเหล้าฝรั่ง และผสมน้ำโชดา ผมเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกที่ว่ากินอาหารต้องมีเม็ดมาหันเอาเดี๋ยวนั้น เวลาจะกินอยู่บ้านไม่ว่าเนื้อไม่ว่าไก่เขาจะหันมันแล้วทั้งนั้น อาหารของผมก็ต้องหันเหมือนกัน เพราะเนื้อชิ้นมันใหญ่ ส่วนเจ้าหมูสับก้อนใหญ่นั้นไม่ต้องหัน พอเอาช้อนตักก็ยุ่ย ผมตักใส่ปากเข้าไปคำหนึ่ง รู้สึกว่ามันอร่อยดังอาหารสวรรค์ ชักกระดาษ ผมเคยแต่น้ำพริกบ้านนา เนื้อเค็มแห้ง ผักนึ่ง

ผมตักกับตักข้าวเข้าปาก ตาก็มองลอดกระจกออกไปดูข้างนอกถนนดูคนแต่งตัวสวยๆ เดินบ้างขึ้นรถบ้าง น้ำเกี๋ยรติยังไม่กินข้าว นั่งกินเหล้ากับแกล้ม เรื่องนี้ผมรู้ คนกินเหล้าเขาไม่ค่อยกินข้าว ทางบ้านผมคนกินเหล้าจะกินแต่กับเช่นย้าเนื้อบ้าง แกงต้มย้าบ้าง ปลาแห้งย้า กบย้า สูดแต่จะหาได้ถ้ามีอะไรเหมาะๆ บางทีก็มะขามเปียกจิ้มเกลือ ผมเห็นอาหารที่น้ำเกี๋ยรติกินเล่นนั้น รู้สึกเสียดายว่าถ้าเป็นบ้านเรา อาหารจานเดี๋ยวนั้นก็จูงข้าวสารไปหลายจานทีเดียว แต่น้ำเกี๋ยรติกินเล่นสบายไม่ห่วงข้าวเลย แกมองดูผมแล้วยิ้มอย่างกรุณาและขบขันที่เห็นผมตึ๋งๆ ในอาหารที่ไม่เคยพบเคยเห็น

'กินให้สบาย เดี่ยวจะสั่งให้อีก อร่อยๆ ทั้งนั้น' น้ำเกี๋ยรติพูด แล้วดื่มเหล้าอย่างสบายอารมณ์ ผมบอกกับแกว่าผมอิ่มแล้ว อย่าสั่งอะไรอีกเลย แกเลยสั่งของหวานคือไอศกรีม ซึ่งเป็นชนิดที่ผมไม่เคยกินอีกนั้นแหละ เคยแต่ทางบ้านนอกเป็นอย่างเหลว ๆ อย่างกรุงเทพฯ แข็งขันอร่อยกว่าหอมดี

กว่าน้ำเกี๋ยรติจะอิ่มก็ค่ำมาก น้ำเกี๋ยรติเรียกให้ผมหยิบของตามแกไปนอกร้าน ที่ริมถนนมีรถราวิ่งกันขวักไขว่ น้ำเกี๋ยรติเรียกรถมาคันหนึ่ง

มันเป็นรถสามล้อ คนขับใช้เท้าถีบคล้ายถีบระหัดวิดน้ำ ผมขึ้นนั่งกับน้ำ
 เกียรติ คนขับก็ถีบระหัดไป มันวิ่งดีเหมือนกัน เราผ่านรถชนิดหนึ่ง น้ำ
 เกียรติบอกว่ารถราง มันวิ่งบนรางเหล็ก รูปร่างมันเหมือนรถไฟที่เรา นั่งมา
 แต่เล็กกว่า สั้นกว่า นอกนั้นยังมีรถอะไรต่ออะไรหลายอย่าง เล็กบ้างใหญ่
 บ้าง ล้วนแต่ที่ผมไม่เคยเห็นทั้งนั้น รถได้วิ่งมาถึงไหนบ้างผมไม่มีความรู้เลย
 เกิดมาในชีวิตก็เพิ่งเคยเหยียบมาเมืองสวรรค์ครั้งนี้เป็นครั้งแรก รถได้
 มาหยุดที่บ้านหลังหนึ่ง ดูข้างจะใหญ่โตมากเกินกว่าบ้านธรรมดา มีแขก
 ค่ำ ๆ ฝ้าประตู แขกอย่างนี้ผมเคยเห็นทางบ้านผม ชายผ้าบัง ชายถั่วบัง
 ชายขนมปังบัง แขกนั้นยกมือแตะหัวเมื่อน้ำเกียรติเดินผ่านเข้าประตูรั้ว
 แขกมองดูผมที่มีท่อผ้าถือเดินตามหลัง ผมรีบเดินตามกระชั้นเข้าใกล้น้ำ
 เกียรติ ผ่านโรงใหญ่ ๆ แล้วไปถึงบ้านหลังหนึ่งใหญ่โตเขาเรียกตึก

‘อ้าว! กลับแล้วหรือครับคุณเกียรติ’ เสียงใครร้องทัก ทั้งน้ำเกียรติ
 และผมต่างเหลือวไปทางเสียงทัก ผู้ทักเป็นชายกลางคน กำลังเดินเข้ามา
 หาเรา

‘ไปเสียหลายวัน อ้อ! เด็กนี้ไซ้ไหมครับที่ไปรับมา’ ชายนั้นถามและ
 มองดูผม

‘หลายวันหน่อยครับ ไปบ้านคราวหนึ่งก็เยี่ยมกันจนทั่ว’ น้ำเกียรติว่า
 ‘อ้อ น้ำครับ ทางนี้มีอะไรเกิดขึ้นบ้างไหม?’

‘มีครับ!’ ชายนั้นตอบ ดูน้ำเกียรติสนใจถึงกับเข้าไปจับ

‘เกิดอะไรครับ’ น้ำเกียรติถามกระชั้นชิด

‘จะถูกปิดนะซีครับ’

‘พวกเราทำอะไรเข้า?’

‘คุณสุธิพูดกระทบกระเทือนเข้าซีครับ ท้วงมาทันที บรรณาธิการ
 ต้องรีบไปขอต่อรองกัน เลยหลุดไปได้’

‘ฮิ...พวกเราอ้าปากไม่ค่อยเต็ม’ น้ำเกียรติว่า แล้วถอนใจ

‘นี่รับลูกกุญแจ’ ชายแก่ส่งลูกกุญแจให้

น้ำเกียรติดูตอบขอบใจแล้วรับกุญแจมา พลาจชวนผมขึ้นตึก ผมเดินตามไป เรื่องที่เขานตะกั้ผมฟังให้หูแตกก็ 모르เรื่อง จึงเดินตามขึ้นตึกไปชั้นบน เดินสองเลี้ยวก็ถึงห้องน้ำเกียรติ แกไขกุญแจ ในห้องมืดแกเปิดไฟฟ้าก็สว่างขึ้น ในห้องนั้นมีโต๊ะทำงานและเตียงนอน น้ำเกียรติวางกระเป๋าเดินทางลงแล้วจัดเตียงเล็ก ๆ นั่งเล่นให้เป็นเตียงนอนของผม แกตั้งใจไปรับผมด้วยความจริงใจ เพราะแกมีมุ้งเล็กเตรียมไว้ให้ผมเลย

เราไปอาบน้ำกันที่ห้องหนึ่ง ที่กรุงเทพฯ เขาไม่ได้อาบกันที่ท่าหน้าหรือที่บ่อน้ำเหมือนบ้านผม น้ำเกียรติอธิบายให้ฟังว่ามีห้องส้วมอยู่ในห้องน้ำนี้ด้วย ทั้งพาไปดูและอธิบายวิธีเข้าส้วมใช้ส้วม ช่างสบายกว่าบ้านนอกจริงไม่ต้องลงไปจากบ้านที่ส้วมตั้งห่างบ้านกลางคืนบางที่ตองระวังงูล่าบากมาก พออาบน้ำแล้วกลับห้อง น้ำเกียรติบอกให้ผมนอน ส่วนแกจะต้องทำงานเขียนหนังสืออีก ผมก็นอนรำพึงถึงสิ่งใหม่ๆ แปลกๆ ในกรุงเทพฯ ที่ได้เห็น ล้วนแต่น่าระทึกใจ แล้วก็ยอนนึกไปถึงทางบ้านนอก ป่านนี้คงจะนอนกันแล้ว ดับไฟมืดไปทุกบ้าน เจ้าแพ่งอีกคนร้องให้ตามผมเมื่อตอนสายนั้นก็คงนอนแล้ว คงจะไม่ร้องให้อีก ผมนึกแล้วก็ใจสะท้อน เมื่อวานแท้ๆ ผมยังนอนอยู่โน่น วันนี้มานอนอยู่ที่นี่ เจ้าแพ่งมันคงใจหายที่ผมเป็นเพื่อนของมันจากมาเสียไกลกัน

ผมมาอยู่ที่นี่สองวันจึงรู้ว่าผมมาอยู่ที่ไหน และมีสภาพอย่างไร คือตึกนี้เป็นที่ทำการของหนังสือพิมพ์เพื่อนไทย ซึ่งน้ำเกียรติเป็นนักเขียนบทความและไม่มีบ้านอยู่ของตัวเองจึงอาศัยที่ทำการนี้ เฉพาะผมกับน้ำเกียรติเท่านั้นที่ตองนอนที่นี่ นอกนั้นคนอีกมากมายเขาก็มีบ้านอยู่กันทั้งนั้น พวกเขามาทำงานกลางวันเย็นก็กลับบ้านหมด แต่เราสองคนยึดเอาที่นี่เป็นบ้านเลย ภายในโรงพิมพ์นี้นับจำนวนคนที่อยู่ในนั้นเวลากลางคืนก็มีด้วยกันห้าคนคือ แยกยามหนึ่งคน ลุงพัฒน์กับป้าน้อยเมียของแกสองคน เราอีกสองคน รวมเป็นห้าคน แต่แยกยามนั้นพอเช้าก็กลับไปบ้านเขา

อีกสองสามวัน ผมก็ถูกส่งให้ลงไปโรงใหญ่ หัดเรียงพิมพ์ น้ำเกียรติ

อ้างว่าฟื้นความจำหนังสือไทยของผมนี่จะเข้าหม้อเสีย การหัดเรียงพิมพ์นั้นเหมือนคล้ายเรียนหนังสือกันใหม่ ทั้งสะกดการันต์ต้องระวัง ทั้งยังต้องฝึกอ่านหนังสือที่พวกข้างบนเขาเขียนให้ออกแจ่มแจ้ง ผมเรียนอยู่หกเดือนก็พอจะเรียนได้คล่อง และความรู้ข่าวสารการเมืองพอจะผ่านหูผ่านตาขึ้นมาบ้าง ด้วยว่าอ่านทุกวัน เรียงตัวอักษรทุกวัน ผิดทุกวันเขาก็แก้ลงมาทุกวัน นานเข้าๆ สะกดการันต์ก็ไม่ค่อยผิดซักจะคุ้นตาคุ้นใจ การเรียงพิมพ์นี้เท่ากับสอบภาษาไทยทุกวัน การเรียนหนังสือของผมเลยดีขึ้น สะกดตัวไม่ผิดวรรคตอนดีขึ้น ส่วนวนการพูดดีขึ้น พอจะพูดจะคุยอะไรกับใครพอรู้เรื่องเท่ากับเรียนทางลัด เพราะอายุผมสิบห้าปีนี้จะไปเข้าเรียนที่ไหน โรงเรียนอะไรเขาจะรับนักเรียนโคงเข้าไว้เล่า

คนหนังสือพิมพ์ที่นี่เป็นนักการเมืองกันหลายคน และน่าเกียรติก็น่าเล่นการเมืองกับเขาด้วย ผมได้ยินคนเขาพูดกันว่าน่าเกียรตินี้ปากกาคมนักผมก็แปลกใจว่าถ้าน่าเกียรติเป็นคนสำคัญทำไมไม่มีบ้านอยู่ ผมเพิ่งจะรู้จักว่านักการเมืองนี้บางคนดูเร่ร่อน แต่เพื่อนนั้นมากมาย เช่นน่าเกียรติเป็นต้น กลางคืนมักจะไปประชุมกับเพื่อนหาเสียงคะแนนอะไรกันไม่รู้ บางคืนไม่กลับมาทั้งคืน ผมต้องนอนในตึกคนเดียว ซักไม่สบายใจเลย ตัวตึกมันใหญ่และน่ากลัวถ้าอยู่คนเดียว แต่ผมไม่กล้าจะร้องเรียนอะไรกะแกได้ กลัวแกจะโกรธและเกลียดผมว่าไม่อดทน ความจริงแล้วการที่ผมใหม่ต่อตึกนี้มันย่อมหวาดกลัวอยู่เอง บางเวลามีเสียงอะไรแปลกๆ ข้างนอกห้อง ผมนั่งฟังด้วยใจระทึก ไม่กล้าพอที่จะเปิดประตูออกมาดูว่าเป็นเสียงอะไรที่ได้ยิน

การไม่คอยจะอยู่ติดที่พักของน่าเกียรตินั้นยังดีที่แกยังห่วงผม จ่ายเงินไว้ให้ซื้ออาหารกินคนเดียวที่ร้านเจ๊ก เสร็จอาหารแล้วเลี้ยงมานั่งคุยกับลุงพัฒน์และป้าน้อยฆ่าเวลาก่อน ง่วงจริงๆ จึงจะผินขึ้นนอน แม้แต่จะกลัวๆ อยู่ก็จำใจต้องขึ้นไปนอน ผมเปิดประตูโล่กลอน เปิดไฟก็สว่างตลอดคืน ยังไม่หลับก็นอนฟังเสียงรถวิ่งที่ถนน เป็นรถสามล้อมากกว่ารถอื่น

ติดกระดิ่งกันเกรียวกราว บางคราวพวกสามล้อนั้นก็ด่าทอกันเอง เสียงเอ็ด
ตะโกลันถนน

คืนหนึ่ง เสียงคนเดินขึ้นบันไดจากข้างล่างมาชั้นบน ผมคิดว่านั่นคือ
เสียงน้ำเกียรติกกลับมา ผมคอยฟังว่าจะมาเรียกประตูเมื่อใด พอเสียงฝีเท้า
เดินมาที่ประตู ผมก็จะเปิดรับ แต่ก็ไม่มีเสียงเรียก ผมก็นิ่งเสียไม่ยอมเปิด
ก่อนเรียก ครั้นไม่เห็นจริงๆ ผมจึงค่อยๆ เปิดประตูแง้มดู ข้างนอกห้อง
ไม่มีน้ำเกียรติดูอยู่ที่นั่นเลย แยกหายไปไหน หรือจะไม่ใช่ ผมชะโงกมองขวาก็
ไม่พบใครจึงกลับปิดประตู หรือแยกจะเดินเลยไปห้องน้ำก่อน ถ้ากระนั้น
แยกก็เดินกลับมาเอง ผมลงนั่งคอยที่โต๊ะทำงานของแยก คอยฟังว่าแยกจะ
เรียกเมื่อไหร่ แต่คอยนานเท่าใดก็ไม่มีเสียงมาเรียก ผมเลยนั่งพับโต๊ะ
กลับไป สะดุ้งตัวตื่นขึ้นฟังเสียง เห็นเงียบสจ๊วตไม่มีเสียงน้ำเกียรติดผมเลย
เข้ามุ้งนอน

รุ่งขึ้นตอนสาย น้ำเกียรติกกลับมา ผมถามว่าเมื่อคืนแยกกลับมาแล้ว
หายไปไหนเสียอีก ผมได้เล่าให้ฟังว่าเมื่อคืนผมได้ยินเสียงฝีเท้าขึ้นบันได
มาและมาหยุดยืนที่ประตู ครั้นผมเปิดประตูออกดูก็ไม่มีใคร น้ำเกียรติดฟัง
แล้วมีสีหน้ากังวลใจ แล้วตอบกับผมว่าเมื่อคืนไม่ได้กลับมาเลยนอนอยู่บ้าน
เพื่อน ผมก็ไม่สนใจอีกเพราะเป็นธรรมดาของแยกที่กลับบ้างไม่กลับบ้าง
ครั้งลงไปทำงานเรียงพิมพ์ กลับเกิดสงสัยใจขึ้นว่าในระหว่างที่ผมเล่าให้
แยกฟังว่ามีคนขึ้นบันไดมาชั้นบนในยามดึก น้ำเกียรติดมีสีหน้ากังวลใจ แต่ว่า
แยกไม่ออกความเห็นว่าจะอะไรเป็นอะไรเสียบ้างเลย หรือแยกมีความนัยอะไร
กระมัง? แยกถึงทำหน้าที่อย่างนั้น แยกคงจะหลบหลีกใครอยู่ก็เป็นได้ เรื่อง
ของคนเล่นการเมืองก็ยุ่งๆ อย่างนี้เอง แต่ละคนที่มาหาน้ำเกียรติดูพิลึกๆ
บางที่ท่าขริบ และจะพูดอะไรมีแง่มุมเป็นนัยๆ คนอย่างผมฟังไม่ออกว่า
เขาพูดอะไร แต่ละคนดูมีความสำคัญทุกคน เสมือนว่าจะไม่มีใครจะดีกว่า
เขารู้อะไรๆ ก็ไม่เท่าเขา บางที่เขาพูดอะไรอย่างดูๆ ราวกับจะกินเลือดกิน
เนื้อ บางคราวพูดอะไรแตกๆ ดันๆ ผมไม่สนใจนักเลยไม่ค่อยฟังเขาพูด

กลุ่มใจคนพวกนี้ อยู่ๆ ก็ทำตัวปิดๆ เปิดๆ ดุมีทุกข์บ้างเคียดแค้นบ้าง
ทำไมไม่ทำตัวหาความสุขเท่าที่จะหาได้กันเล่า มาโกรธแค้นใครกัน

เย็นนี้ผมต้องกินข้าวคนเดียวอีกที่ร้านเจ๊ก เพราะเพื่อนๆ มาตามน้ำ
เกียรติไป ผมเริ่มกลุ่มใจอีก ถ้าแกไม่กลับ ผมจะต้องนอนคนเดียวตามเคย
ตอนหัวค่ำก็อาศัยลุงพัฒน์ป้าน้อยไปก่อน พอเห็นทีแกจะง่วง ผมก็ต้องแข็ง
ใจกลับขึ้นตึกล่าบาทล่าบน เข้าห้องปิดประตูลงกลอน เปิดไฟจ้าแล้วเข้า
มุ้งนอนแช่ว คะเนว่าเวลาสักห้าทุ่มได้เกิดความยุ่งยากขึ้นแก่ใจผม
อีกคล้ายคราวก่อน คือมีเสียงฝีเท้าคนสองสามคนขึ้นบันไดมาชั้นบน ผม
นั่งฟังอยู่ ฝีเท้านั้นเดินมาทางห้องผม คราวนี้มีเสียงผู้หญิงด้วย หัวเราะกัน
คึกคักหยอกล้อกันมา ผมยืนอยู่ที่ประตูโดยยังมีได้เปิดออกไป แต่เสียง
ฝีเท้าเดินเลยห้องผมไป ผมเลยแอบเปิดประตูแง้มดู แต่ไม่เห็นใคร เขาคง
เดินเลยเลี้ยวไปเสียแล้ว ผมจึงปิดประตูเสียดังเดิม เกรงว่าถ้าเขาเดินกลับ
มาเขาเหล่านั้นจะไม่พอใจที่ผมแอบดูเขาผมปิดประตูแล้วยืนแอบอยู่ข้างประตู
จัดการดับไฟให้มีเฉพาะในห้องเรา คิดไว้ว่าถ้าเขาเดินย้อนมาอีกผมจะ
แอบดูข้างเดียวโดยไม่ให้เขารู้ตัว ตามที่คิดไว้เป็นจริงทุกอย่าง เขา
เหล่านั้นเดินย้อนกลับกันอีกผมกะเนดูว่าพอเขาค่อยหลังผมก็รีบแย้มประตู
แต่แปลกจริง ผมดูไม่ทันตามเคย เขาเลี้ยวไปเสียแล้ว ผมโง่งที่ไปไล่กลอนไว้
เวลาเขาเดินมาจะถอนกลอนแรงนักก็จะมีเสียงดัง จึงค่อยๆ ดึงมันจึงทำ
ให้ช้าไม่ทันการ ครั้นจะออกจากห้องไปดู ถ้าเขาเห็นเข้าเขาก็จะว่าผมมี
ความทะเล้น

พอเช้าขึ้นน้ำเกียรติกลับมาทำงาน ผมเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง แกมี
สีหน้างง

‘เอ๊ะ! น้ำพัฒน์ปล่อยให้ใครขึ้นมายุ่งยาม’ น้ำเกียรติพูดแล้วชวน
ผมลงไปหาลุงพัฒน์สอบถามเรื่องดู ทั้งให้ผมเล่าเหตุการณ์ที่เห็นมาให้ฟัง
อย่างละเอียด

‘เอ! ถ้าผมจะหลับ แต่เอ๊ะ! ทำไมอ้ายบาบูจะปล่อยให้ใครเข้ามาในนี้’

ลุงพัฒน์พูดคล้ายพูดกับตัวเอง แล้วมองตาน้ำเกียรติบ้างมองตาป้าน้อย บ้างมีสีหน้ายุ่งใจ

"ถ้าพวกข้างบนจะเกิดนัดพวกมาพบกันที่นี่ละกระมัง เจ้าบาบูมันรู้ จักทุกคนก็เลยยอมให้เข้ามา" ลุงพัฒน์ออกความเห็นดังนั้น น้ำเกียรติเลย เห็นจริง

"ถ้าจะจริงอย่างน้ำพัฒน์ว่า" น้ำเกียรติพูด "เดี๋ยวถามบาบูดูก็รู้ว่าใคร มาบ้าง"

"ถามอะไรล่ะครับ เข้าชั้นมันก็กลับบ้านมัน" ลุงพัฒน์ว่า เป็นอันว่าไม่ได้ความ

ในเย็นนั้น บาบูมาทำงาน น้ำเกียรติกับลุงพัฒน์เรียกมาถามความ ตอนเมื่อกกลางดึกคืนวาน บาบูยืนยันแข็งแรงว่าไม่มีใครเข้ามาเลย เขารับ ว่าถ้าแม้เขาจะนั่งหลับไปบ้าง แต่คนมาตั้งหลายคนก็ต้องรู้ ประตูไม่ได้ เปิดกว้างทั้งสองบาน พอค่าคืนก็เปิดประตูเล็ก แต่ปกติถ้าไม่มีใครมาประตู ช่องเล็กก็ปิดเสมอ เอาหลังพิงบานประตูไว้ ใครจะแอบเข้ามาได้อย่างไร

น้ำเกียรติกับลุงพัฒน์จนปัญญา ทั้งสองคนต่างมองหน้ากันอย่างสงสัย อยู่ในที่ ผมก็ชักใจวูบขึ้นมาทีเดียว ถ้าไม่มีใครขึ้นไปบนตึกแล้วใครเล่าขึ้นไป ทั้งสองคืน น้ำเกียรติมองหน้าผม แกรู้ว่าผมมีหัวใจอย่างไรเวลานั้น พอสักครู่เพื่อนแกมา แกเลยเลิกไปข้างนอก แกให้ผมไปสั่งเหล้าและอาหาร ที่ร้านเจ๊กเข้ามากินกันเลี้ยงกันในห้องนั่นเอง ตอนโพล่เพล้ผมเกิดปวด ปัสสาวะจึงรีบมาห้องน้ำที่เปิดไฟสว่าง มีใครคนหนึ่งเป็นชายกลางคนเดิน สวนออกมาจากห้องน้ำอย่างรวดเร็ว ถ้าผมหลบไม่ทันก็โดนกัน ผมเลย เข้าห้องน้ำแล้วเหลียวกลับมาดูว่าชายผู้นั้นคือใคร แต่ไม่เห็นแล้ว ผมจึง หมุนตัวจะเข้าห้องส้วม ก็มีหญิงสาวผลุนผลันสวนออกมา ผมผงะเกือบโดน กันอีก พอหญิงนั้นออกประตูไป ผมก็เข้าห้องส้วม ปัสสาวะไปนึกไป ภาพที่พบกันมันคล้ายฝันเลื่อน ๆ ลาง ๆ

ผมเสร็จแล้วรีบกลับมาบอกน้ำเกียรติ พอแกได้ฟังก็ลุกขึ้นยืนอย่าง

เร็วและรีบวิ่งมาที่เจดียงตึกตะโกนลงไปข้างล่างว่า

‘น้ำพัฒน์ครับ! เฝ้าบันไดไว้อย่าให้ใครลง มีคนขึ้นมาอีก น้ำพัฒน์สั่ง บานูให้คุมประตูด้วย’ น้ำเกียรติว่าแล้วกลับเข้าห้องบอกเพื่อนอีกสองคนให้ ช่วยหาคนแปลกหน้าขึ้นมาบนตึก ทั้งหมดเที่ยวเปิดประตูห้องทั้งหมด แม้ แต่ห้องเก็บของทุกๆ แห่งทั่วตึกก็ไม่มีใคร เปิดไฟสว่างไปทั่วตึก ทุกๆ บานก็ปิดใส่กลอนติดอยู่ แต่คนแปลกหน้าหญิงชาตินั้นหายไปทางไหน เรา ลงไปที่ตึกชั้นล่างอีก คราวนี้มีลุงพัฒน์เข้าช่วยค้นหาอีกคน มันก็เป็นเรื่อง ประหลาด ไม่มีใครเลย แต่อะไรเล่าที่ห้องน้ำ ลุงพัฒน์มองหน้า ผมอย่างสงสัยว่าจะตาฝาด ป้าน้อยนั้นตาวาวอย่างตื่นกลัว ส่วนใจผมนะ อย่ำถาม ผมเลยวูบวาบเหลือเกิน ภาพของชายกลางคนที่สวนกันกับผมที่ ห้องน้ำนั้น แม้แต่จะสวนด้วยกิริยาอาการเร็ว แต่ผมจำได้ว่าชาตินั้นมี หนวดตัดเรียบริมฝีปาก และหนวดนั้นหงอกประปรายพร้อมกับเส้นผม ก็เช่นกัน หญิงนั้นแม้จะเดินก้มหน้า ผมก็เห็นหน้าแกด้านหนึ่งมีปานที่ โหนกแก้ม

ลุงพัฒน์นั้นท่าทางแกเข้มแข็งอยู่ แต่ผมสังเกตเห็นมือที่แกถือตะพด นั้นสั้นๆ มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ทีแล้วหันมองดูตามชอกตามมุมตึก แล้วสะกิดป้าน้อยให้กลับห้อง พอหันเรา แกทั้งสองก็ก้มหน้า กระซิบออกความเห็นแก่กัน ป้าน้อยทำมือโหวกเหวกลุงพัฒน์ก็ทำมือทำไม้ เช่นกัน ผมนั้นชักขาจะสั่น เกิดมาเป็นตัวเป็นตนก็เคยเห็นครั้งนี้เป็นครั้งแรกในชีวิตและเป็นการเห็นที่ใกล้ชิด ส่วนผู้อื่นๆ รวมทั้งน้ำเกียรติอาจจะ ยังไม่เชื่อก็ได้ เพราะเขาทั้งหมดไม่ได้พบเอง ได้ยินแต่ผมบอกแค่อายุ ผม อาจจะโลเลไว้วายไปก็ได้ ที่พบมาสวมครั่ง อาจจะหูเผื่อนในคืนแรกๆ ได้ ยินอะไรแหว่จากทางไหน มันก็ออกมาบนตึกเลยเหมาว่าคนขึ้นมา แต่ครั้ง หลังนี้ตามผมคงจะเผื่อนไปอีกกระมัง แต่ตัวผมเองนั้นแน่ใจที่สุด มันทั้งได้ ยินและได้เห็นเต็มตา

ในคืนนั้นน้ำเกียรติตกลงไม่ไปไหน เมื่อเพื่อนๆ กลับแล้วแกก็อาบน้ำ

และลงมือเขียนหนังสือที่โต๊ะ และบอกให้ผมนอน ผมจึงเข้่ามุ้งนอนคิดถึงภาพที่ติดตาเมื่อตอนหัวค่ำและเสียงประหลาดเมื่อคืนก่อน รู้สึกว่าทุกคนที่ฟังจากปากคำของผมเล่าให้เขาฟังดูเขายังเลือนๆ ไม่เชื่อผม แล้วผมจะต้องอยู่ที่นี้อีกต่อไปโดยน้ำเกียรตินจะอยู่บ้างไม่อยู่บ้าง และผมจะต้องพบกับเขา...เขาผู้ไม่มีร่างกายทำแต่เสียง ทั้งอีกพวกหนึ่งทำภาพให้เห็นชัดเมื่อหัวค่ำนี้ ผมคิดแล้วก็หนาวสะท้าน เมื่อจากบ้านมาแล้ว ไม่มีทางอะไรจะเลือกได้ตามใจ ถ้าผมยังอยู่บ้านนอก ผมจะขอพึ่งตาพึ่งยาย แต่ในยามนี้ผมจากมาแล้วก็หมดทางจะพึ่ง ครั้นจะพูดกับน้ำเกียรติน แกจะยอมฟังหรือ เพราะตัวแกเองยังไม่มีบ้านอยู่ แกจะจัดให้ผมพื้นที่นี้ไปได้อย่างไร ผมคิดไปกลัวไป รู้สึกว่าหมดที่พึ่งก็เลยร้องให้ขึ้นมา น้ำเกียรตินได้ยินเสียงผมร้องให้จึงลุกเดินมาที่ผม

‘อย่าร้องเลยวะ พรุ่งนี้น้ำจะย้ายแกลงไปอยู่กับน้ำพัฒน์’ ผมได้ยินแกพูดดังนั้นจึงค่อยหายทุกข์ใจ ค่อยระงับความกระวนกระวายลงได้ นอนนิ่งเงียบ รู้สึกขอบคุณน้ำเกียรตินที่ยังเมตตาตามอยู่ มิได้ทิ้งขว้างผมอย่างที่ผมคิดไป แกก็เห็นใจผมท่วงผมมิใช่คนเอาแต่ใจตัว

รุ่งขึ้นผมได้ถูกย้ายตัวลงมานอนที่ห้องลุงพัฒน์ ส่วนห้องข้างบนที่เก่าน้ำเกียรตินจะนอนคนเดียว ผมดีใจที่ได้ย้ายลงมาอยู่กับลุงพัฒน์ แต่ใจหนึ่งคิดห่วงน้ำเกียรติน แกต้องเขียนหนังสือคนเดียวนอนคนเดียว แกก็คงกลัวเหมือนกัน แต่แกเป็นผู้ใหญ่ก็ต้องจำสู้ตามหน้าที่ผู้ใหญ่ แต่การไปไหนกลางคืนนั้นดูชักจะบ่อยเข้า ทั้งไม่กลับห้องจนรุ่งขึ้นบ่อยเข้า อาจจะมีเกิดจากกลัวที่ต้องนอนคนเดียว หรือแกมีเรื่องยุ่งๆ อะไรของแกก็ได้ ผมกลุ่มใจแทนเจ้างานยุ่งๆ ของแกเหลือเกิน เรื่องการเมืองอะไรของแกจะไม่ทำให้แกมีสุขเลย

อีกสองสามวัน น้ำเกียรตินจัดการให้ผมหยุดงานทางเรียงพิมพ์และย้ายขึ้นไปทำงานข้างบน มีหน้าที่คอยรับโทรศัพท์ที่คนภายนอกพูดมาติดต่อ ผมก็ไปตามคนที่เขาต้องการติดต่อมาพูด เพราะผมรู้จักคนทำงานในนั้น

ทั้งหมดดี ถ้าไม่มีใครโทรมา ก็มีหน้าที่ตรวจprüฟขั้นแรก คือขั้นตี-
เพียงเกล้าตัวผิดเสียก่อน ทั้งนี้ก็เพราะผมผ่านการเรียงพิมพ์มาแล้ว ถูกแก้
เรื่องคำผิดตัวสะกดการันต์ผิดไปจากกองบรรณาธิการเสียมากแล้ว จนรู้เรื่อง
จึงพอตรวจแก้ขั้นต่ำได้ ส่วนต่อไปเป็นการตรวจของผู้ใหญ่ที่มีความรู้สูง
ทั้งอักษรศาสตร์และทางหนังสือพิมพ์เป็นผู้ตรวจสุดท้าย

ในตอนบ่ายวันนั้น มีใครคนหนึ่งมาที่สำนักพิมพ์ของเรา พวกเขา
ต่างลุกจากเก้าอี้เอะอะต้อนรับเป็นการใหญ่ จับมือกันวุ่นวาย บางคนเข้า
กอดรัดชายคนนั้น ผมมองดูเขาอย่างไม่รู้เรื่อง

“นี่แหละเพื่อนเอ๋ย เพื่อนได้ประกาศนียบัตรแล้ว” พวกเขาร้องขึ้นและ
ตบหลังชายคนนั้นอย่างหนักแล้วก็หัวเราะกันครืนใหญ่

ผมฉงนหนักว่าคนคนนั้นเขาไปศึกษาอะไรสำเร็จมาหนอ จึงได้
ประกาศนียบัตรมาเป็นที่ยกย่อง ครั้นฟังเขาพูดกันนานเข้าจึงรู้ว่าชาย
ผู้นั้นออกจากตระรางมาในคดีการเมือง พันโทชมาแล้วก็มาเยี่ยมพรรคพวก
ทุกคนนิยมกันว่าการติดตระรางคดีการเมืองคือประกาศนียบัตร ผมใจหาย
เพิ่งรู้ว่าชีวิตจิตใจของพวกที่เรียกตัวเองว่านักการเมืองนั้นผิดกว่าชีวิตจิตใจ
คนธรรมดาสามัญ ผมชักหนาวใจกลัวน้ำเกียรติจะเป็นไปบ้าง ผม
เคยตรวจprüฟพบข้อความของน้ำเกียรติพูดอะไรรุนแรงบ่อยๆ เกรงว่าจะ
ถูกเรียกตัวไปอบรมรับประกาศนียบัตรกับเขาบ้าง การติดตระรางนี้ผมไม่
เคยรู้ไม่เคยผ่าน แต่เคยได้ยินผู้ใหญ่พูดว่ามันร้ายนักไม่ผิดอะไรกับนรกเรา
ดีๆ นี่เอง

ต่อมาไม่นานนักก็มีเรื่องเกิดขึ้น หนังสือพิมพ์ทุกฉบับลงข่าวกัน
เกรี้ยวว่าคนกลุ่มหนึ่งคิดร้ายต่อรัฐ และได้มีการจับกุมได้ตัวหลายคนพร้อม
ด้วยหลักฐานยืนยัน พรรคพวกที่ร่วมคิดมีอีกได้ถูกรวบตัวไปประนาว แต่มี
ตัวการบางคนหลบหนีไปได้ พวกกองบรรณาธิการของเราบางคนเอะอะ
ด่าว่าน้ำเกียรติ หว่าทำกาการพลาดเพราะหลงกลนักการเมืองอีกฝ่าย จึงทำ
ให้พรรคพวกต้องเข้าปั้งไปตามๆ กัน ผมขนลุกชูไปทั้งตัว น้ำเกียรติโดนตี

เข้าแล้ว แม้จะไม่มีรายชื่อในจำนวนที่ถูกจับ แต่ก็คงอยู่ในจำนวนที่หลบหนีไปได้นั่นเอง เป็นอันว่าอยู่ในบัญชีของผู้คิดการเป็นเลี่ยนหนาม

ลุงพัฒน์ป้าน้อยต่างหน้าเศร้า บ่นอยู่วุ่นวายเรื่องของหนังสือพิมพ์นี้ ผมมองเห็นช่างประหลาดแท้ๆ ขนาดเป็นภารโรงเท่านั้นก็ดูจะมีความรู้ทางการเมืองกะเขาด้วย ในขณะที่ผมมีอายุน้อย ทั้งมีชีวิตป่าเถื่อนจมอยู่กับวัวควาย ผมเชื่อว่าทุกคนที่พูดว่าตัวเป็นนักการเมืองนั้นเขาต้องเป็นจริงๆ เขาคงเฉลียวฉลาดในการปกครองดี เขารู้ดีรู้ชั่วว่าบ้านเมืองเดินอย่างไรถูกอย่างไรผิด ผมเพิ่งมารู้คร่าวหลังว่านักการเมืองนั้นไม่ใช่จะเป็นกันง่าย ๆ ต้องมีความรู้จริงๆ ผ่านการเมืองต่างประเทศมาหลายประเทศ จึงรู้ว่าอะไรดีไม่ดี และทำอย่างไรจะเหมาะสมกับประเทศเรา เพียงแต่รู้เรื่องในประเทศเราเท่านั้นใช้ไม่ได้ เพราะการเล่นการเมืองนั้นเราจะต้องเชื่อมกับประเทศเขาอื่นด้วย จะเอาแต่ของเราอย่างเดียวก็จัดว่าไม่ใช่ นักการเมืองที่จะนับถือได้ แต่เมื่อสมัยอายุผมเท่านั้นก็น่าขันที่ว่าคนแค่ลุงพัฒน์ก็รู้การเมืองกะเขา และอีกหลาย ๆ คนที่ผมรู้จักว่าเป็นเพื่อนน้ำเกียรติแต่ละองค์หน้าตาไม่บอกที่น่าจะเป็นคนที่ส่วนมากจะให้ความไว้วางใจเป็นผู้ปกครองเขา แต่เขาก็วางท่าทางหรือมั่นใจตนเองว่าเขาเป็นคนสำคัญจะเป็นผู้นำประชาชนได้เป็นอย่างดี

ผมไม่ได้กลัวใจว่าน้ำเกียรติแพ้การเมือง แต่กลัวใจว่าน้ำเกียรติเป็นผู้อุปการะผม เมื่อแกมามีอันเป็นผมก็ช่วยอะไรแกไม่ได้ให้สมกับที่จะทดแทนคุณของแกที่มีต่อผม ยิ่งลุงพัฒน์แกบ่นอย่างท้วงน้ำเกียรติว่าน้ำเกียรติมีภัยสองซ้อน นอกจากจะมีภัยทางการเมืองการปกครองแล้ว ยังมีภัยทางนักการเมืองอีกฝ่ายที่ถูกจับตัวไป และพวกที่เหลื่ออยู่จะจงล้างเพื่อปิดปากและแค้นเคืองที่โครงการของเขาล้มเหลว น้ำเกียรติจึงตกหนักมาก ผมกลัวใจจนไม่รู้จะบรรยายอย่างไรถูก ผมจากบ้านออกมาอยู่ในความคุ้มครองของน้ำเกียรติ แต่เดี๋ยวนี้ น้ำเกียรติต้องหนีหาย ผมจะอยู่กับใครงานที่ทำนั้นไม่ใช่จะเป็นหลักประกันเลี้ยงตัวได้เลย ทั้งอายุก็น้อย ว้าวุ่นที่

สุดมองข้างหน้าไม่ออกว่าผมจะทำอย่างไรกับตัวของผมเอง จะอยู่จะไปอย่างไรกันแน่ ผมมาอยู่โรงพิมพ์นี้ก็เพราะน้ำเกียรตินี้ แต่เมื่อน้ำเกียรตินี้ไม่อยู่ ผมก็กลายเป็นคนที่อยู่ในปกครองของลุงพัฒน์ผู้เป็นเพียงภารโรง ถ้าทางกองบรรณาธิการเขาจะปลดผมออกจากงานและไม่ให้อยู่ในสถานที่นี้ ลุงพัฒน์จะมีอำนาจอะไรป้องกันผมได้เล่าทั้งสองประการ

ท่านบรรณาธิการยังไม่ได้พูดอะไรถึงผมว่าอะไร ผมจึงทำงานไปก่อนตามหน้าที่ วันหนึ่งตำรวจได้มาตรวจค้นห้องน้ำเกียรติน้ำที่ของเขา แต่ก็ไม่ได้อะไรไป เขาจะกลับพวกเขาฆ่าเลื่องตุ้มแล้วขยิบตากัน ผมสะดุ้งเอ๊ะ! ผมก็จะกลายเป็นพรรคพวกนักการเมืองไปกะเขาด้วยหรือ ผมเล่าให้ลุงพัฒน์ฟัง แกออกความเห็นที่ผมเป็นจุดหนึ่งที่เขาจะยึดเอาเป็นทางที่จะพบตัวน้ำเกียรตินี้ได้ วันหนึ่งน้ำเกียรตินี้ก็ต้องแอบมาหาผมเพราะความห่วงใย ผมฟังคำนี้แล้วขนลุกเกรียว ภาวนาอย่าให้น้ำเกียรตินี้มาเลยจะถูกจับ ตัวผมเองคิดจะกลับบ้านนอก แต่ทำไมจะบอกกะน้ำเกียรตินี้ได้เล่าว่าผมจะกลับบ้านนอก ผมจะอยู่ที่นี้โดยไม่มีน้ำเกียรตินี้ได้อย่างไร

คืนหนึ่งเราสามคนยังนั่งคุยกันอยู่ มีลุงพัฒน์ป้าน้อยและผม ก็มีเสียงเคาะประตูเบาๆ ข้างนอก ลุงพัฒน์มองหน้าพวกเราแล้วลุกไปยืนขีดประตูถามออกไปเบาๆ ว่า 'ใคร?'

'ผมเอง!' เราทั้งสามคนสะดุ้ง เพราะเป็นเสียงที่เราจำได้คุ้นหู เสียงนั้นคือน้ำเกียรตินี้

'ไม่ต้องเปิดประตูครับ' ข้างนอกว่า 'ผมห่วงเจ้าเรื่อง มาบอกขอฝากไว้ด้วย ตัวผมจะขอหลบซ่อนตัวไปก่อน'

'ไม่เข้ามาก่อนหรือครับ?' ลุงพัฒน์ถาม

'ไม่เข้าละครับ ผมมาฝากเจ้าเรื่องเท่านั้น ผมลาก่อน ลาละนะเรื่องเว้ย'

น้ำเกียรตินี้พูดเป็นคำท้ายแล้วก็เงียบเสียงไป ป้าน้อยเอามือลูบอกด้วยความห่วงใยอย่างหนัก

‘ดูตุ้ กล้ามา อันตรายแท้ๆ’ ป้าน้อยพูด ลุงพัฒน์พยักหน้า ผมนำศาล
โหลสงสารน้ำเกียรติจับหัวใจ ความห่วงของแกจะทำให้แกถูกจับเพราะผม

น้ำเกียรติหายหน้าไปและไม่มีข่าวคราวเกือบสองเดือน ผมคงทำ
งานไปด้วยความเมตตาของท่านบรรณาธิการ ซึ่งความจริงแล้วเขาจะเอา
ความสำคัญอะไรกับผมเล่าในเรื่องการงานมันก็คล้ายๆ กับผมฝึกงาน เท่า
ที่ได้เงินเดือนบ้างเล็กน้อยก็เป็นไปโดยเมตตากรุณาของท่านบรรณาธิการ
เวลานี้ผมได้ช่วยเงินแก่ลุงพัฒน์ป้าน้อยเป็นค่าอาหาร ฝากห้องแก่สอง
ผู้เช่าในฐานะคนไม่มีผู้ปกครอง ถึงแกทั้งสองจะยากจนเงินเดือนน้อย แต่
ใจคอของแกทั้งสองเมตตาอารีแก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันเป็นอย่างดี

เรารับประทานอาหารกันแล้วตอนเย็น ลุงพัฒน์ก็ออกไปซื้อบุหรืและ
อะไรเล็กๆ น้อย ๆ ที่ข้างนอก ป้าน้อยก็ตามไปหาซื้อขนมไว้กินกลางคืนบ้าง
ผมนั่งเล่นอยู่หน้าห้องคิดอะไรต่ออะไรมากมาย ตะวันก็เย็นลงโพล้เพล้
ทางขวามือของผมไกลออกไปด้านหลังโรงพิมพ์มีสวนดอกไม้เล็กๆ อยู่ มี
ใครเดินก้มๆ เงยๆ อยู่ตามต้นไม้ ผมจึงหันหน้าไปมองเห็นหญิงสาวคน
หนึ่งกำลังเด็ดดอกไม้ต้นโน้นบ้างต้นนี้บ้าง ผมไม่รู้ว่าต้นไม้เหล่านั้นเป็น
ของใครกัน เพราะที่ดินมันติดกับอีกบ้านหนึ่ง และคงมีทางเดินมาได้
จากบ้านโน้น หญิงคนนั้นจึงมาเก็บดอกไม้ ครั้นเก็บดอกไม้แล้วแม่หญิงนั้น
ก็เดินอ้อมช้าๆ ไปทางตึก แล้วเดินขึ้นตึก ผมสะดุ้งทั้งตัว ภาพที่เห็นนั้น
คล้ายฝัน มันเป็นไปไม่ได้เลย บนตึกที่ทำการของเรานั้นมีใครไม่ได้เลย
เป็นที่รู้กันชัดแจ้งแล้วว่ามีใครไม่ได้ ผมตัวขา ความกลัวทำให้หน้าของผม
เหมือนจะหนาขึ้น หัวเหมือนจะโตกว่าเก่า ผมกำลังโดนพวกนั้น
มาหลอกล้อผมอีกแล้ว คิดจะหนีเข้าห้อง แต่ขาไม่ยอมจะก้าวไปเกิดกลัว
ทางในห้องขึ้นมาอีก ผมแทบจะร้องให้ใครช่วย พอเสียงผีเท้าลุงพัฒน์กับ
ป้าน้อยกลับมาใจผมค่อยอบอุ่นขึ้น ผมมองแกทั้งสองด้วยดวงตาที่พยายาม
จะให้ เป็นภาษาพูดออกมาให้ได้ ลุงพัฒน์มองหน้าผมอย่างสงสัย ผมคงมี
หน้าซัดตาเหลือก แกจับแขนผมแล้วดึงเข้าห้อง ป้าน้อยก็มองผมมองลุง

พัฒน์อย่างตกใจและสงสัย

ผมได้ค่อยๆ เล่าภาพที่เห็นให้แกฟัง ลุงพัฒน์เบิกตากว้าง ป้าน้อย
เหลียวหน้าลอกแลก

‘เอ๊ะ! เอาอีกแล้ว โธ่โวย เขายังยุ่งๆ กันอยู่มารบกวนอีกแล้ว’ ลุง
พัฒน์พูดขึ้นลอยๆ เวลานั้นข้างนอกก็มีตฟอดี แกล่ยรีบปิดประตู ผมชัก
จะตัวสั่น ป้าน้อยนั้นถึงจะวางตัวว่าไม่กลัว แต่ก็ถึงกับนั่งยองๆ กอดตัวเอง
เหมือนหนาว

‘ตาฝาดหรือเปล่า?’ ลุงพัฒน์ถามอย่างสงสัย แต่ไม่ใช่พูดอย่างเยาะ
เย้ยเลย

‘พูดโธ่!’ ผมร้อง ‘เห็นชัดเลยครับ’ ผมตอบด้วยความน้อยใจตัวเองที่
ว่าจะพบเรื่องอย่างนี้มักจะพบคนเดียวทุกที พอพูดให้ใครฟังมันก็คล้ายว่า
เราตาฝาดไปเอง ผมถึงกับทำท่าทางของหญิงที่เดินผ่านผมไปห่างๆ ให้ดู
ทำท่าเดินให้คล้ายๆ แต่แล้วกลับทรุดตัวนั่งเพราะเกิดกลัวเข้าจับใจ มัน
เห็นชัดอย่างนั้น ยิ่งทำท่าดูมันเหมือนเอาจริงๆ เมื่อพบเหตุการณ์ตอน
แรกที่ตึกชั้นบนนั้นยังกลัวพอประมาณ แต่มาซ้ำครั้งนี้ผมกลัวเหลือเกิน

‘นี่แหละเขาวัวมีซ้ำดำพลอย’ ลุงพัฒน์ว่า พึมพำคล้ายบ่น ‘เขายุ่งกัน
ซุลมุน ก็มาซ้ำมาพลอยให้ยุ่งเข้าอีก’

‘นั่นนะซี’ ป้าน้อยพูดคล้ายตามอย่างที่ไม่รู้จะพูดอะไรถูกก็คล้าย
ตามส่งไป เพราะใจไม่อยู่กับตัว ส่วนผมนั้นพูดอะไรไม่ออก และก็นั่งยองๆ
กอดตัวห่อกับเข่าหนาวสะท้าน ลุงพัฒน์มีความอารีสมหน้าที่ผู้ใหญ่ ได้
จัดแจงกางมุ้งให้ผมและเอามุ้งของแกล่งบ้าง ผมเห็นดังนั้นก็รีบปูเสื่อหียบ
หมอน แม้แต่จะไม่ง่วงเลยเพราะมันยังหัวค่ำ แต่ถ้าลุงพัฒน์เกิดจะเข้ามุ้ง
และป้าน้อยก็เข้าบ้าง ผมจะอยู่คนเดียวมันก็ทनावลั่นกันเท่านั้น มันจะไม่
ง่วงก็ช่างมัน นอนขดตัวอยู่ในมุ้งให้มันหลับไปเอง

‘คืนนี้เปิดไฟไว้แบบนี้ดีกว่า’ ลุงพัฒน์ว่าคำนี้ผมชอบใจจริง ป้าน้อย
ก็คงชอบใจเช่นเดียวกันกับผม จริงอยู่ภาพที่ผมเห็นนั้นไม่ได้มาเกี่ยวกับ

ห้องเรานี้ เป็นแต่เกี่ยวกับสวนดอกไม้และบนตึก แต่มันก็เป็นบริเวณเดียวกัน ลงแม่หญิงคนนั้นแกล้งแดงให้เห็นแก่ที่บนตึกและที่สวนดอกไม้ได้ ทำไมจะไม่มาสำแดงร่างที่ห้องเราบ้าง การเปิดไฟทำให้อุ่นใจดีขึ้นเป็นกอง ผมนอนขดตัวกอดผ้าห่ม จะห่มก็ร้อนเหลือทน ถ้าอากาศหนาวก็จะดีเลย ถือโอกาสคลุมโปงเลย แต่เนื้อมันร้อนมาก เพียงหนาวใจเอาผ้าห่มที่พับๆ อยู่ มากอดก็พอฟังได้ ผมนอนนิ่งและคอยฟังเสียงข้างนอกห้อง ทั้งสดับหูไกล ไปถึงบนตึกว่าจะมีอะไรแว่วมาบ้าง ทั้งเสียงรถเสียงคนนอกถนนดังแว่วเข้ามา แก้วหูผมรับไว้ทุกอย่าง ลุงบ้านไกลเท่าหอน แมวหง่าวร้องหาตัวเมีย ก้องอยู่ในหูผมสิ้น เสียงตุ้มนาฬิกาเดินตอกตึกเป็นจังหวะ เหมือนกล่อม เทให้วังเวง แล้วความแว่วทั้งหลายได้จางลงไปๆ

ผมม่อยหลับไปสักเท่าไรไม่ทราบ สะดุ้งตื่นเหมือนได้ยินเสียงอะไรแว่วๆ อยู่ข้างนอกห้องของเรา ผมนอนเงียหูฟังเฉยอยู่เพราะยังไม่แน่ว่าเป็นเสียงอะไร เสียงลุงพัฒน์ขยับตัว แต่ไม่ได้ลุกออกมาจากในมุ้ง ไฟสว่างผมหันมองดูก็รู้ว่าแกตื่นด้วยกันทั้งสองคน ในช่วงสองสามอึดใจนั้นเอง เสียงข้างนอกที่ปลุกเราให้ตื่นขึ้นก็ดังขึ้นมาอีก เป็นเสียงใครเคาะฝาทางด้านที่เรานอน เราทั้งหมดนอนนิ่งฟังเสียงนั้นเฉยอยู่ เพราะเรื่องเมื่อตอนพลบค่านั่นเองทำให้ทั้งลุงพัฒน์และผมไม่กล้าจะร้องถามออกไปว่าใครมาเรียก เสียงนั้นจึงเคาะรัวถี่เข้าพร้อมกับมีเสียงคน และเสียงนั้นเป็นเสียงผู้หญิง ผมแทบจะหัวใจหยุดเต้น

"ลุงพัฒน์! นายเรื่อง!" เสียงนั้นเรียกแผ่วเบา แต่ดังชัดเจน ผมเหมือนจะกระอักเลือดกลัวจนแทบจะร้องโวยวายขึ้นดังๆ แต่ร้องไม่ออก ลุงพัฒน์ออกจากมุ้งมาจุดผมให้ไปรวมอยู่กับแกผมคลานตามไปอย่างว่าง่าย เสียงนั้นเรียกซ้ำอีก เมื่อเห็นเราเงิบไม่ตอบไม่ขาน

"ฉันจะบอกอะไรให้" เสียงหญิงนั้นพูดอีก แต่พวกเราก็นิ่งเงิบไม่กล้าจะโต้ตอบ

"ฉันจะบอกให้เท่านั้น! จงรู้ไว้นายเกียรติตายแล้ว!!" พอได้ยินคำนี้

ผมสะดุ้งจนตัวลอย ลุงพัฒน์เองก็ไหวตัว แต่พูดอะไรไม่ออก

‘โกหก! ๆ’ ผมตะโกนออกไป พอเขาพูดว่าน่าเกียรติตายผมก็โมโหหมดความกลัว

‘ตายแล้ว!!’ เสียงนั้นดังลวดเข้ามาอีกและดังกว่าเก่า ‘ถูกคนในรถเก่งยิงตายเมื่อหกโมงเย็นนี้ จันบอกให้เท่านั้น’ เสียงนั้นเงียบไป ผมร้องไวยวายขึ้นอย่างไม่เป็นศัพท์ จะค้านว่าน่าเกียรติไม่ตายก็ไม่มีหลักฐานอะไร และเสียงหญิงนั้นคือผู้ใดกัน ผมจะได้โต้เถียงกับเขา

‘น่าเกียรติตาย!!’ ผมตะโกนออกไปคล้ายสติลอย ลุงพัฒน์โอดเข้าปิดปากผม

‘เราไม่รู้จริง’ ลุงพัฒน์พูดเสียงดังเป็นการปลุกใจตัวเองและปลอบผม ป้าน้อยนั้นร้องครางขึ้นมา จะว่ากลัวเจ้าของเสียงนั้นหรือกลัวช่าวน่าเกียรติตายที่ได้ยินก็บอกไม่ถูก เราทั้งสามอลเวงที่สุด ทั้งหวั่นทั้งกลัว มันเป็นคำบอกเล่าที่น่าคิด เราจะทำอย่างไร มันเป็นยามดึกดื่น เราจะถามใครเล่าว่าจริงไม่จริง ถ้าเขาย้อนถามเราว่าใครบอก เราทั้งสามก็กำลังเป็นบ้าได้ ยินเสียงใครมาบอก มันบ้าพอดู มันจะเป็นไปได้อย่างไรกัน เพียงแต่คนที่มาบอกเรายังเอาหลักฐานไม่ได้เลยว่าเป็นใคร เราจะบอกกับใคร ๆ หรือว่ามีผีมาร้องบอกช่าว เราก็เป็นคนบ้าทันที นับว่าเป็นชั่วโมงและนาทีที่ทำลายล้างหัวใจของเราสามคนเหลือเกิน ทั้งกลัวคนที่มาบอกช่าวก็กลัวอย่างแทบจะจับไข้อยู่แล้ว ยังมีช่าวอย่างลอยลมจากผู้ที่เราเกรงกลัว ช่าวนั้นโดยเฉพาะผมเองแล้วเป็นช่าวสำคัญทีเดียว ผมจะเป็นจะตายได้โดยเจ้าของนามที่เขากล่าวมานั้นคือน่าเกียรติ แกเป็นผู้มีพระคุณของผม ทั้งเป็นที่รักและที่เคารพสุดหัวใจ ถ้าคำพูดนั้นเป็นจริง นั่นคือผมถึงที่หยุดอันจะก้าวไปข้างหน้าเสียแล้ว ผมหมดที่พึ่งคนสำคัญเสียแล้ว และเรื่องน่าใจคนนะะชิครับ มันยิ่งใหญ่มากกว่าอะไร ๆ เกิดเป็นคนต้องมีทั้งความเคารพรักและกตัญญู ผมรักน่าเกียรติ ทั้งสงสารชีวิตของแกที่ลำบาก แต่มีโชตรางตราแบบกุลีแบกหามนะครับ ตามที่พวกนักการเมืองบอกว่าสนุกและสบายนักที่ได้ต่อสู้

ทั้งปากและกำลัງกาย แต่ผมเห็นว่าน่าสงสารที่สุด มนุษย์ที่มีจิตใจอย่างอื่นเขาก็มีสุขสบายกันตามทางของเขาเช่นกัน แต่เหตุไฉนน้ำเกียรติของผมมาจับใจเอาชีวิตชนิดนี้เข้ามาเป็นประจำตัว ฐานะของเขาก็บอกเราอยู่แล้วว่าคงจะเป็นนักการเมืองอย่างผิดๆ แร้นแค้น เดินโหยงเหยิงไปตามกำลัງใจแห่งตนเท่านั้น แต่เครื่องประกอบความสำเร็จที่จะให้เป็นนักการเมืองที่สมบูรณ์นั้นไม่มีเลย เพียงบ้านจะพักอาศัยกายก็ยังมี หรือทุกๆ คนที่ผมรู้จักอยู่โดยที่มาติดต่อกับน้ำเกียรติก็เช่นเดียวกัน ดูทุกคนช่างสำคัญนัก แต่ทุกคนก็ไม่มีเครื่องประกอบในกิจการของตัวเองเลยทั้งนั้น เราจะเอาชีวิตของเราเป็นประกันกับประชาชนกระนั้นหรือ คนอีกมากมายที่ยกย่องเคารพนับถือน้ำเกียรติหรือเพื่อนน้ำเกียรติว่าเป็นผู้นำแห่งการปกครองที่ดีนั้น ผมคิดว่ามีแต่คนฟังมากกว่าจะเอาจริงเอาจัง ทำตัวอย่างน้ำเกียรตินั้นนานเข้าๆ ก็เป็นคนเพื่อไปคนเดียว คนที่จะชอบฟังความเห็นของน้ำเกียรติก็มีบ้าง แต่เขาก็กินข้าวของเขา น้ำเกียรติกินข้าวของน้ำเกียรติ ถ้าไม่มีกินละก็อดไป ถ้าโมโหเกิดขึ้นในเมื่อพูดอะไรแล้วไม่เป็นผล ทุกๆ อย่างก็เป็นผลร้ายแก่ตัวเอง อย่างเท่าที่น้ำเกียรติกำลังเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ แม้แต่มีรังที่ขออาศัยเขาอยู่ก็ยังไม่ได้อยู่ไม่ได้ต้องหลบลิ้นหนีหาย

เราสามคนกระวนกระวายกันจนรุ่งเช้า และก็ไม่มื่ออะไรจะดีขึ้น ความแจ่มแจ้งแห่งการตายของน้ำเกียรติจากข่าวบ้างๆ ของเราก็ไม่ดีขึ้น หนังสือพิมพ์ของเราเป็นหนังสือพิมพ์เวลาเย็น จึงไม่มีข่าวอะไรให้เรารู้ได้ในตอนเช้าต่อเมื่อสายๆ นั้นแหละจึงจะมีข่าวมาให้เราพิมพ์เป็นข่าวว่ามีอะไรๆ กันบ้าง ผู้อ่านข่าวตอนเย็นจะได้รู้ได้อ่านกัน ฉะนั้นเช้าขึ้นเราก็ไม่มีอะไรจะรู้ว่าข่าวบ้างๆ เมื่อคืนนี้จะเป็นจริงไปได้หรือเปล่า เช้านั้นผมต้องขึ้นไปช่วยลุงพัฒน์และป้าน้อยเปิดสำนักพิมพ์บนตึก ทำความสะอาด เรื่องเช่นนี้ก็น่าเห็นใจกัน ลุงพัฒน์ยังเห็นใจผมว่าผมกลัวภูตผีปีศาจจึงเอาไปนอนด้วยครั้นเมื่อคืนนี้ทั้งผม ลุงพัฒน์ และป้าน้อยก็โดนตีเข้าด้วยกัน แล้วลุงพัฒน์นะหรือจะไม่สะดุ้งสะเทือนหวาดๆ ตามห้องต่างๆ ของตัวตึกทั้งบนและล่าง

ถ้ามาเปิดห้องคนเดียวหลาย ๆ ห้อง

ในตอนสายวันนั้นเอง ผมถึงกับร้องไห้โฮออกมา ด้วยว่าข่าวบ้าๆ โคมลอยเมื่อตอนดึกนั้นกลายเป็นความจริง หนังสือพิมพ์เข้าทุกๆ ฉบับได้ ประโคมข่าว น้ำเกียรติดูดยิ่งตาย คนทุกคนในสำนักงานของเราอะอะวุ่นวาย ตัวบรรณาธิการเองวิ่งวุ่นวนเวียนในห้อง ผมวิ่งร้องไห้ลงไปหาลุงพัฒน์ และป้าน้อย เราทั้งสามต่างเสะร้าโศกไปด้วยกัน น้ำเกียรติดายเพราะออก จากที่ซ่อนไปกินอาหาร รถเก๋งคันหนึ่งที่คนจำสีไม่ได้จำเลขทะเบียนไม่ได้ วิ่งชะลอไปข้างถนน แล้วคนในรถก็ยิงอย่างแม่นยำ น้ำเกียรติดล้มลง รถเก๋ง เร่งฝีเท้ารีบหนีไป ข่าวเป็นดังนี้ ป้าน้อยตัวสั่นเหมือนเจ้าเข้า เพราะความ คักดีสิทธิ์ของหญิงที่ให้แต่เพียงเสียงเมื่อยามดึกนั้นคักดีสิทธิ์จริงๆ สมควร จะเกรงกลัวแก่ที่สุด ไม่ใช่เราสามคนที่ได้ยินจะเป็นคนมีประสาทเป็นบ้า วิกลจริตไปแต่อย่างใด ความจริงสิ่งต่างๆ ที่ผมเห็นเมื่อวันก่อนๆ บนดึก และครั้งหลังเมื่อผมเห็นที่สวนดอกไม้ได้เป็นประกันในตัวผมแล้ว

บรรณาธิการได้เรียกผมขึ้นไปถามว่าจะทำอย่างไร ทางตำรวจเขา เก็บศพไว้รอญาติ อนิจจัง ญาติอย่างผมก็เป็นเด็กตัวกะเปี้ยกจะไปทำ อะไรได้ ผมตันใจถึงกับร้องไห้ ทั้งความกลัวแห่งผีปีศาจ ทั้งความเสียใจ อาลัยในน้ำเกียรติ ผมร้องไห้เป็นการใหญ่ ตกลงบรรณาธิการคนเดียวที่ ดัดสันใจเป็นญาติคนที่หนึ่ง ยื่นมือเข้ารับศพน้ำเกียรติไปทำการเชิญรด น้ำศพและมีสวดพระอภิธรรมที่วัด ส่วนผมนั้นบรรณาธิการรีบให้กลับไป บอกญาติที่บ้านมาบโพธิ์อยุธยา

ผมเหยียบขึ้นแผ่นดินที่เคยอยู่มาแต่เล็กแต่น้อยเมื่อตอนบ่า่มากแล้ว รู้สึกอุ่นใจแต่ว่าใจหายที่จะต้องมาบอกกับชาวบ้านเราว่าน้ำเกียรติจากเรา ไปเสียแล้วอย่างไม่มีทางกลับ เจ้าแพงได้ยินเสียงเรือจ้างมาเทียบท่าก็เดิน มาดู พอมันเห็นหน้าผมมันก็ตะโกนแล้วหัวเราะรำ แต่ยังไม่กลายเป็นร้องไห้ มันดีใจที่เห็นหน้าเพื่อนเก่าของมัน ผมอดไม่ไหวก็ร้องไห้บ้าง ร้องที่สงสาร เจ้าแพงโดยต้นตัน และร้องไห้ในเรื่องน้ำเกียรติด้วย พอตายายเผลอหน้า

ออกมาเรียกชื่อผม ผมก็ปล่อยโฮออกไปอีก พร้อมกับบอกว่าการตายของน้ำเกียรติ โดยชุ่มเสียงแทบจะไม่เป็นมนุษย์

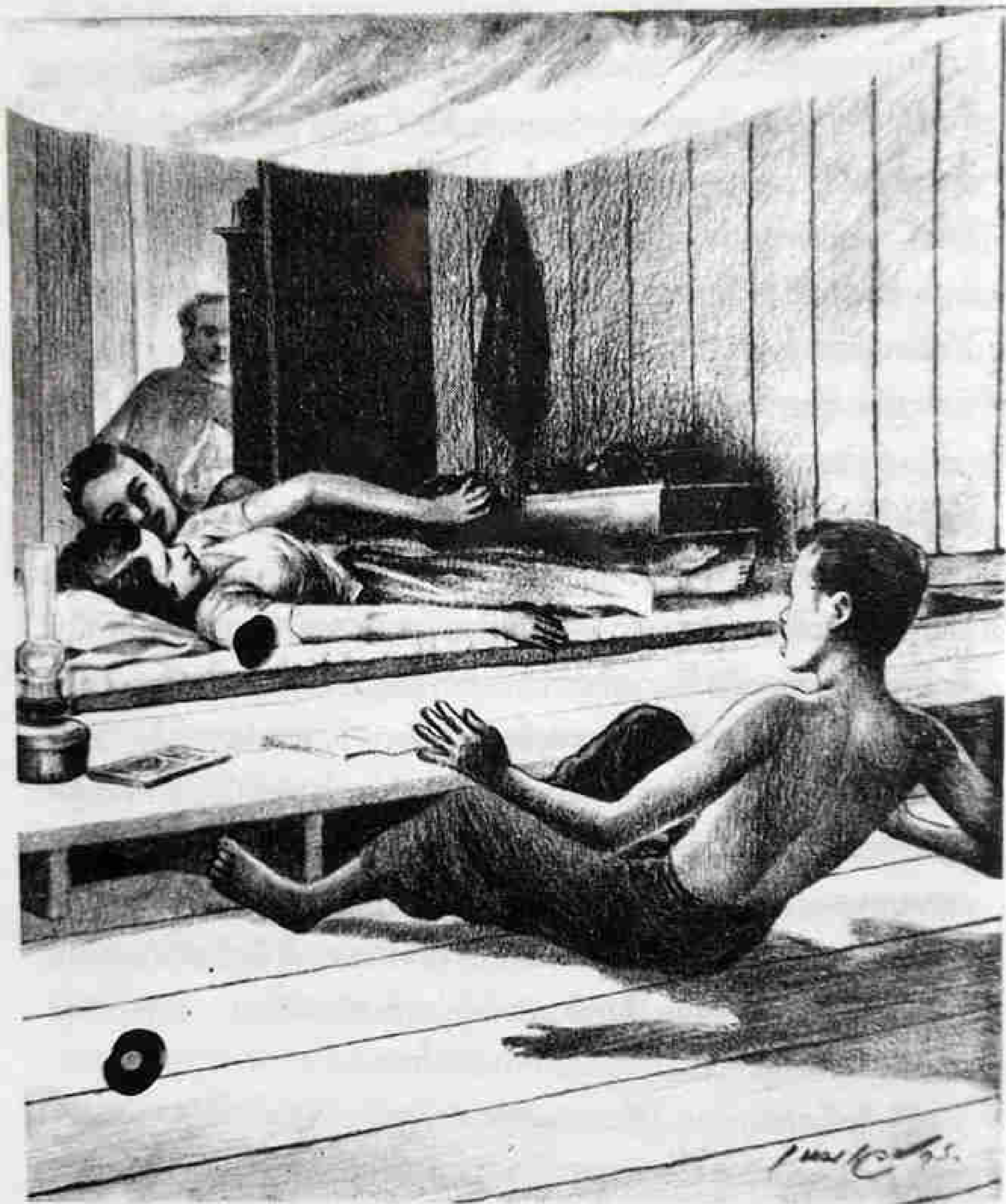
ในครุ่นนั้นเอง เพื่อนบ้านตำบลมาบโพธิ์ของเรา ก็เส้ราสลดไปตามกัน พวกญาติที่ใกล้ชิดของน้ำเกียรติได้เตรียมตัวจะเข้ากรุงในเรื่องศพของน้ำเกียรติ คินนั้นต่างคนต่างมารวมญาติกันอยู่ที่บ้านตาและยายผม คินนั้นสุนัขได้หอนเป็นการใหญ่ มันจะเป็นไปได้หรือมิได้ก็ยากจะพูดว่า วิญญาณน้ำเกียรติได้ติดตามผมไปหาญาติ แต่คนทุกคนทั้งหญิงทั้งชายต่างมองหน้ากันอย่างซัดๆ แต่ผมนั้นหนาวสะท้าน พอเวลาสักสี่ทุ่มต่างก็กลับกัน เจ้าแพ่งอยากจะอยู่คุยกับผมถามเรื่องกรุงเทพฯ แต่ผู้ใหญ่เขากลับก็ต้องกลับ ผมนอนหนาวทั้งคินคนเดียวที่ห้องเคยนอนเก่าแก่แต่เล็กแต่น้อย

ผมได้ตกลงกับตายายไว้แล้วว่าผมจะต้องกลับมาบ้านอย่างเดิม หมดน้ำเกียรติแล้วผมจะอยู่อย่างไรที่กรุงเทพฯ ฉะนั้นพอรุ่งเช้าผมก็ออกเดินทางเข้ากรุงเทพฯ อีก เจ้าแพ่งตามมาที่เรือ ผมบอกกับมันว่าอีกสองสามวันจะกลับมาอีก และมาอยู่เลี้ยงควายด้วยกันต่อไป มันยิ้มอย่างแจ่มใส ผมได้ลงเรือออกจากบ้านครั้งนี้โดยมีจิตใจมืดกว่าครั้งแรกที่ได้เข้ากรุงเทพฯ เป็นการเดินทางที่มีแต่ความเสียใจเส้ราใจ ครั้นถึงกรุงเทพฯ ผมได้นำญาติน้ำเกียรติสามสี่คนเข้าหาท่านบรรณาธิการ และได้ไปฟังสวดศพกันที่วัด ท่านบรรณาธิการผู้เมตตาจิตได้ให้ที่พักแก่ญาติน้ำเกียรติตลอดจนอาหารการกินและทั้งที่พักหลับนอนจนกว่างานศพจะเสร็จลง โดยพวกหนังสือพิมพ์ต่างเป็นเจ้าภาพกันคนละคิน จนครบเจ็ดคินก็เก็บศพทางญาติน้ำเกียรติแจ้งกับท่านบรรณาธิการว่าตอนจะเผานั้นคิดจะมารับศพไปเผาทางอยุธยา ท่านบรรณาธิการชี้เหตุผลว่าเป็นการยุ่งยากในการย้ายศพแต่ทางญาติของน้ำเกียรติมีความประสงค์ดั่งนั้นจึงสุดแล้วแต่ญาติ

การตายของน้ำเกียรติก็เป็นการตายอย่างมิดม่น ทางตำรวจคว่าตัวใครยังไม่ได้มันดำมืดจริงๆ พวกเราได้แต่ถอนใจ เรื่องของคนที่จะนำตน

เองวิ่งฝ่าใครต่อใครขึ้นเป็นตัวเด่นตัวใหญ่นั้นเป็นของยาก พายเรือทวนน้ำ
 ยิ่งเพียงแต่เหนื่อยแรง แต่การฟันฝ่าทวนคนนี่นะซิหนักกว่าพายเรือหลาย
 พันเท่า ทวนน้ำเหนื่อยกาย ทวนคนเจ็บตัว การตายของน้ำเกียรตินี้ไม่ใช่
 เรื่องของแปลกประหลาด ใครๆ ก็ตายด้วยกันทั้งนั้น สุดแต่จะตายอย่าง
 ร้อนหรืออย่างสงบ การดิ้นรนเพื่อความยิ่งใหญ่นั้นก็เทียบไว้แล้วว่า
 ทวนคนย่อมเจ็บตัวถ้าทวนไม่ไหว การที่คนยากจนแต่ที่มีความสำคัญขึ้น
 ได้นั้นจะต้องดูการสนับสนุนทุกๆ อย่างให้ฝ่าฟันสำเร็จไปได้ เรื่องจะผิน
 ทำโดยยึดคติแห่งตัวเองนั้นก็ยากโดยทุกประการ อนิจจา น้ำเกียรตินี้ของผม

ความเมตตาอารีของท่านบรรณาธิการได้เรียกผมไปถามว่ายัง
 อยากจะสมัครทำงานหรือไม่ ถ้าสมัครจะทำก็จะรับให้ทำตามเดิม
 โดยความยินดี ทั้งจะให้อาศัยอยู่ที่บ้านของท่าน ผมก็ตกลงกราบเท้าท่าน
 โดยขอบพระคุณอย่างสูงสุด แต่เรียนท่านว่าขอไปอยู่บ้านนอกสักพักพอให้
 จิตใจเข้มแข็งและมีอายุมากขึ้นกว่าเก่าสักหน่อย จะมากกราบเท้าขอรับใช้
 ท่านอย่างคนใช้ และทำงานตามที่ท่านเมตตา ท่านบรรณาธิการมอง
 ผมอย่างสงสาร ผมกราบเท้าลาท่านแล้วไปลาลุงพัฒน์กับป้าน้อยผู้มี
 พระคุณแก่ผมทั้งเวลาธรรมดาและยามยาก ป้าน้อยตาแดงๆ ผมเที่ยว
 ลาหมดทุกๆ คนที่เคยร่วมงานกัน ตลอดจนบาบูแขกยามผมก็บอกลา
 เพราะเคยผ่านเข้าผ่านออกและคุยกันบ้างบางเวลา นึกถึงตัวเองแล้วก็
 ร้องไห้ วาสนาของผมได้มาสูมตัวที่กรุงเทพฯ มีแค่นี้เอง ลาก่อนกรุง
 เทพมหานคร

๒๕๖
นาเกยรต

...ป่าจิบหัวเราะแล้วหันหน้ามาดูผม...
ไฟสว่างเห็นหน้ากันถนัด คุณพระช่วย
ผมตาข้าง นั้นไม่ใช่หน้าของป่าจิบ...

น้ำเกี๋ยรติ

‘เรื่อง! เรื่องโวย!’ เสียงผู้หญิงตะโกนเรียกชื่อผมโหวกๆ อยู่ชายตลิ่ง
ที่ไกลตัวเรื่อนออกไป

‘เรื่องโวย ดูมาด้วยโวย ตามึงอยู่โหมวะ’ เสียงนั้นเรียกให้ดูสุนัข
และถามหาตาผมตามนั้น ผมแว่วๆ ว่าจะจำได้ แต่ยังไม่ออก พอดี
กับพวกสุนัขได้ฤกษ์กระดมเห่ากลบเสียง เลยไม่รู้ว่าเป็นใคร ผมร้อง
ห้ามสุนัขแล้ววิ่งออกนอกขานมองไปชายตลิ่ง ก็เห็นหญิงคนหนึ่งที่ยังจำ
ชื่อพืदनอมและมีหญิงอีกคนอายุรุ่นราวคราวเดียวกันมาด้วย เทียบเรือ
ลำบ้านอยู่ชายตลิ่ง พืदनอมนี่เป็นลูกของลุงโป๊ะกับป่าจิบบ้านหนองไม้ซุง
แต่หญิงอีกคนผมไม่รู้จำว่าเป็นใคร ผมรีบลงบันไดไปที่ตลิ่ง

‘ตาเอ็งอยู่โหม?’ พืदनอมถาม

‘อยู่ แต่เดินไปท้ายบ้าน มีอะไรอะไร?’ ผมถาม

‘มีชีวะ ไม่มีข้าจะมาทำไมล่ะ โกล้อยู่เอะ เ็งไปตามตาที่เอะวะ

ยายด้วยนะ ข้ามีธุระร้อนจี๋เลย' พี่ถนอมเร่งผมให้ไปตามตาและยายมา
เร็วๆ คงมีธุระร้อนจริงๆ ผมไม่รอช้า หันวิ่งลอดใต้ถุนออกไปยังข้าวลัด
ออกชายคูเลี้ยงปลา ตากับยายกำลังตรวจดูว่าน้ำปืนี้จะท่วมคันคูเลี้ยง
ปลาหรือไม่ เมื่อผมบอกยายกับตาแล้วตาก็รีบกลับมาบ้านพร้อมกัน

'มีอะไรวะอีหนอม?' ตาถาม

'ขึ้นเรือนก่อนเหอะ' พี่ถนอมว่า

เราจึงพากันขึ้นเรือน เกือบไม่ทันจะนั่งเลย พี่ถนอมร้อนใจเรื่องธุระ
ของแกก็พูดขึ้น

'มันยุ่งจริงตาจ่ายายจ๋า แม่ฉันนะซีมีเรื่อง'

'ทำไม! นั่งจิบเป็นอะไร?'

'แม่ฉันผีเข้า แต่บางคนว่าเจ้าเข้าทรง'

'เอ๊ะ แล้วอ้ายป๊ะเขาว่ายังไงล่ะ?'

'จะว่ายังไง ก็กลุ้มใจกันอยู่ เวลานี้ก็ยังไม่ออกทั้งเจ้าทั้งผี'

'เอาละซีไวย! แล้วจะทำยังไงกันหว่า'

'พ่อให้มาตามตาไปช่วยดูหน่อยจ๊ะ'

'เออ! ไปนะไปละ แต่ข้าจะไปทำไมได้ ก็ดูๆ ไปยังงั้น' ตาว่าอย่าง
กลุ้มใจ

'ก็ยังมี! ทำอะไรได้ไม่ได้ก็ยังหารือกันได้บ้าง'

'นี่เข้ามาที่วันแล้วล่ะ?'

'หกเจ็ดวันแล้วกระมัง'

'อู๋น๊ะ! ทำไมเพิ่งมาบอกล่ะไวย!'

'ก็คิดกันว่าพรุ่งนี้มะรินนี้ ทั้งผีทั้งเจ้าจะออกนะซี จึงรอช้าไป'

'เฮ้อ! ไปก็ไป' ตาว่าแล้วหันมาดูผม 'อ้ายเรื่องไปกะกู จะได้หาเรือ
มาหากลับ อีหนอมจะได้ไม่ต้องมาส่ง'

'เอ๊ะ! แล้วใครจะอยู่บ้านกะยายล่ะ?' พี่ถนอมถาม

'ชะ ๆ ช้า ๆ' ย้ายร้อง 'กะอืออยู่บ้านอยู่มาแต่เกิด ไปกันเหอะ เตี้ยว

‘อ้ายพุกก็มา’

‘แหมพี่พุกนะ ตั้งแต่ออกทหารมาไม่เคยพบหน้ากันเลย’ พี่ถนอมว่า
 ‘เที่ยวเยี่ยมเพื่อนซี นึกก็ไปบ้านอ้ายพุก เดียวก็คงกลับ’ ยายว่า
 ตาแดงตัวไม่ยาก สวมเสื้อตัวเดียวก็ไปได้ ผมก็เช่นกัน ไม่ก็อดใจก็
 ไปกันได้ ผมกับตาลงเรือมาดเล็กพายไปสองคน พี่ถนอมกับหญิงคนนั้นก็
 พายสำปันตามมาข้างหลัง ลักครุใหญ่ก็มาถึงบ้านลุงโป๊ะกับป้าจิบ พอเรือ
 เทียบตลิ่งจุกก็ไต่กลิ่นรูปหอมตลบไปหมดเลย

‘ทำอะไรกันวะ จุดรูปหอมฟุ้งเขี้ยวนี้?’ ตาถามพี่ถนอม

‘นำราคาญจิง ชาวบ้านใกล้ๆ ที่เขาว่าเจ้าเข้าทรงแน่ เลยมาจุดรูป
 เทียนบูชากัน’ พี่ถนอมว่า

‘เอ๊ะ จะเอากันว่าผีเข้าหรือเจ้าทรงกันแน่ล่ะจิง’ ตาว่า

‘ก็ไม่รู้กันนะซี จึงให้ตามาคูทีเถอะ ตาจำ เราขึ้นหลังเรือนกันเถอะ
 ข้างหน้านี้พวกที่เชื่อกันว่าเจ้าเข้ามานั่งบูชากันอยู่เยอะแยะ’ พี่ถนอมว่า
 แล้วจูงมือตาไปขึ้นหลังเรือน วกอ้อมไปทางกุฎีเล็กๆ ท้ายครัวซึ่งเป็นที่ผูก
 เจ้าเด็กจ้อยหลานชายที่เป็นบ้าไว้ มันบ้ามานานแล้ว ทั้งก็พิการด้วยขาสืบ
 อีกด้วย รักษาแก่กันไม่ตก มันเห็นเราสี่คนเดินผ่านไป อ้ายจ้อยก็ร้อง
 เอะอะโบกไม้โบกมือไปตามฤทธิ์ของมัน ซึ่งใครๆ ในย่านนั้นก็รู้กันทั่วไป
 พอขึ้นชานท้ายครัวก็พบลุงโป๊ะ จึงเลยแอบนั่งคุยกันที่นั่น

‘ฉันทลุ่มใจจริงน่าแม่น เวรกรรมอันโตมาเป็นยั้งจ้’ ลุงโป๊ะกล่าวขึ้น
 ต้น

‘มันอะไรกันแน่ล่ะ?’ ตาถาม

‘ไม่รู้นะซี ชาวบ้านเขาว่าเจ้า แต่ฉันสงสัยว่าผี ดูไม่ออก ชาวบ้าน
 มาบูชากันตลอดวันตลอดคืน ขอพรขอความคุ้มครองอะไรกันเลยไม่ได้
 หลับนอน ข้าวปลาไม่ยอมกิน ถือตัวว่าเป็นเจ้าไม่ยอมกินอะไร จะดม
 แต่ดอกไม้ พวกนั้นก็เอาดอกไม้รูปเทียนมาบูชากัน ข้าวปลาไม่มีในท้องเลย
 ลมจะใส่เอานะซี’ ลุงโป๊ะบ่นอุ้เลย

‘ไม่กินอะไรมาที่วันแล้ว?’ ตาถาม

‘หกเจ็ดวันละมัง’ ลุงโป๊ะพูดอย่างรำคาญและหนักใจ

‘เราช่วยขอร้องชาวบ้านให้เลิกบูชากันไม่ได้หรือ’ ตาออกความเห็น

‘ไม่รู้จะพูดยังไงนี่’ ลุงโป๊ะตอบอย่างสิ้นคิด ‘พูดเข้า เขาก็หาว่ากีดกันเขา และว่าเจ้าเสด็จมาเป็นมงคลแก่บ้านควรจะได้ใจ เขาถือโอกาสมาช่วยทำนายทายทักโชคชะตา แม่จิบแม่ก็เลยฟุ้งใหญ่’

‘ว้า! แยะไวย’ ตาร้อง

‘นี่น้ำแม่! บางทีทำว่าผีเข้า บอกชื่อตัวเองว่ากูชื่อเกิด’ ลุงโป๊ะว่า ‘ชื่อเกิดนี่ก็เจ้าเกียรติยังงါเล่า’ ลุงโป๊ะพูดอย่างกลัวใจและรำคาญ

‘บ๊ะ! ไปกันใหญ่! ทำไมอ้ายเกียรติมันจะมาเข้าล่ะ บ้านมันอยู่โน่นทำไมไม่เข้าพวกมันทางบ้าน จะมานี่ทำไม’ ตาว่าอย่างไม่เห็นด้วย แต่ผมมันชักสลดใจและหนาวใจขึ้นมา เมื่อเอ่ยถึงน้ำเกียรติผมกลัวจริงๆ เคยโดนมาแล้ว

‘ตาจ๋า’ พี่ถนอมแทรกขึ้นมา ‘เรื่องนี่มันพิลึกก่นา อ้ายจ้อยบ้านมันอยู่กุฎีมัน มันโวยวายว่าน้ำเกียรติมา มันเห็นและร้องบ๋อยๆ แหมตาจ๋า จันตัวขาลีเลย แม่ก็กำลังแยะอย่างนี้ ข้าอ้ายจ้อยร้องว่าน้ำเกียรติมา’

ผมฟังเรื่องต่างๆ ชักหนาวสะท้านทั้งกลางวันแสกๆ น้ำเกียรติมาแน่ๆ ป้าจิบเองก็ประกาศตัว อ้ายจ้อยก็ร้องเรียกชื่อน้ำเกียรติ ลุงโป๊ะชวนพวกเราเข้าไปดูป้าจิบ ผมชักขาสั่นบังหลังพี่ถนอม ไม่กล้าอยู่ตรงหน้าป้าจิบ พอป้าจิบมองเห็นตาเข้าก็ทำตัวโยกไปโยกมา

‘ใครมาวะ’ พูดแล้วโยกตัวไปมา ‘จุดธูปจุดเทียนชิวะอ้ายแก่’ พูดแล้วหัวเราะ ตาของผมมองป้าจิบอย่างโกรธๆ ตามปกติตาเป็นคนดุดันไม่ยอมคน ถ้าไม่มีอะไรกันก็ดูเป็นคนใจดี ถ้าโกรธแล้วไม่ยอมใคร

‘จุดธูปชิวะอ้ายแก่’ ป้าจิบพูดอีกและชี้มือ ‘กูจะบอกยาแก้ไม่แก้ให้มึง’

‘จุดธูปไหว้มึงนะเธอ?’ ตาร้องถามอย่างอารมณ์โกรธขึ้นแล้ว

พร้อมกับชะโงกหน้าเข้าไปใกล้ ทุกคนในที่นั้นทั้งหมดต่างผงะตามๆ กัน และรู้สึกไม่พอใจตาที่ไปลบหลู่เจ้าผู้นับถือของเขา

‘ชะข้า! จะบอกยาให้กู กูนี้ละจะเอายาแก้เลือดแก้ลมให้มึงกิน อย่า มาบ้ากะกุนะมึง’ ตายืนหน้าพูด ป้าจิบหัวเราะก๊ากโชนตัวโยกเยก

‘อ้ายแก่ มึงว่ากูบ้าอะไรอะ เอ๊ย กูไม่ใช่เลือดไม่ใช่ลมเว้ย ชะจะกรอก ยากู ชะข้าอ้ายหม้ออ้ายหมา’ ป้าจิบไม่ละลด ตาโกรธจนตัวสั่นหันหน้าดู ลุงโป๊ะและพี่นอม

‘มันเป็นบ้าเพราะเลือดทำ ดันคิดว่าผีเข้าเจ้าสิงกันอยู่ได้’ ตาว่า

‘ดูกันให้ดีๆ ก่อนนำ คนโตๆ ด้วยกันแล้ว อย่าเพิ่งดูหมิ่นท่านยังงั้น’ หลิงแก่คนหนึ่งในจำนวนที่นั่งอยู่ในที่นั้นพูดขัดขึ้น และอีกหลายคนก็ สำแดงกิริยาไม่พอใจตาของผม ที่ทำการประดุจดูหมิ่นและเหยียดหยาม เขาทั้งหมดว่าหลงเพื่อผิดๆ เขาก็เชื่อตัวเขาว่าเขาดูไม่ผิดว่าเจ้าทรงหรือว่า คนบ้า แต่ทั้งหมดไม่กล้าจะว่าอะไรตา เพราะตาเป็นญาติกับป้าจิบยอม พูดอะไรพูดได้ตามฐานะผู้ใหญ่

‘ฉันพูดอย่างไรก็ได้ เพราะมันเป็นหลานของฉัน’ ตาทันไปถลึงตา เอา

‘อ้อ ฉันไม่ได้ว่าอะไรพ่อทรอกยะ ฉันเตือนด้วยหวังดี ท่านโกรธขึ้นมาจะลำบาก เราแก่แล้วระวังปากดีกว่า’ ยายคนนั้นพูด

‘อ้อ! ขอบใจยะ แต่ฉันว่าอย่ามาช่วยกันทำให้คนเป็นบ้าเลย ชาวปลาไม่ได้กินมากี่วันแล้วจะเป็นลมตาย’ ตาว่า

เมื่อตาพูดดังนั้นทุกคนต่างมองตากัน พูดอะไรไม่ออก บ่นอะไร ฟืมพ่ามกิริยาไม่พอใจ แล้วร้องบอกลาลุงโป๊ะด้วยกันทุกคน พลาต่างลง เรือนไปกันหมด ป้าจิบนั่งมองตาของผมอย่างโกรธและหัวเราะเอ็ดอึ้ง

‘เดี๋ยวกูจะหักคอมึง’ ผู้เป็นเจ้าหรือผีร้องลั่น

‘กูก็จะหักคอมึงเหมือนกัน’ ตาร้องขึ้นบ้างแล้วทำท่าเสกคาถาใส่มือ และแล้วเอามือลูบแขนทั้งสองทำท่าคล้ายจะโดดเข้าไปหักคอจริงๆ

ป้าจิบร้องตวาดเสียงหลง แล้วลุกขึ้นยืนดังคนแข็งแรงผุดไปจากคนที่อดอาหารมาหลายวัน ลุกขึ้นอย่างโกรธเต็มที่ แต่เดินได้สองสามทีก็ล้มลงนอน ลุงโป๊ะและพี่ถนอมนึกไม่ถึงว่าจะเป็นไปดังนั้น ต่างวิ่งเข้าประคองป้าจิบ พวกเด็กสาว ๆ อีกสองคนก็เข้าช่วย เพราะมาช่วยเฝ้าไข้อยู่แล้วหลายวัน ป้าจิบนอนนิ่งหมดสติ จึงต่างเข้านวดเพนกัน แต่แล้วทุกคนก็ชะงักและสะดุ้ง เพราะเสียงอ้ายจ้อยร้องเอ็ดอยู่หลังเรือน

“นั่นแน่ น้ำเกิด น้ำเกิด” ผมได้ยินแล้วสะท้อนทั้งตัว ขาผมสั่น ป้าจิบล้มลงแล้วจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ อ้ายจ้อยร้องเรียกน้ำเกียรตีกอีก แต่มันเรียกชื่อเก่า มีการแก้ไขป้าจิบอยู่นานโข ตาของผมหงกมือเรียกผมแล้วแกเองก็ออกพื้นที่ขลุมนมาหาผม

“อ้ายเรื่อง เอ็งรีบกลับ บ้านไปบอกยายว่าป้าจิบของเอ็งหมดลมเสียแล้ว” ตาบอก ผมสะดุ้งสุดตัว นึกไม่ถึงว่าการมันจะกลายเป็นอย่างนั้น ผมพะว้าพะวังขาลั่น ค่อย ๆ ก้าวขาออกประตูนอกชานลงบันไดไปสู่เรือขนาดเล็กที่จอดอยู่ ใจหายวูบ เมื่อกี้ป้าจิบยังเดินกำอยู่ แต่มาตายไปเสียแล้ว ทำไมตายง่าย ๆ ดังนั้น พอหมดเสียงก็ตายเลย ผมพายเรือมาอย่างใจลอยและโกลมามากแล้ว ไม่ได้สังเกตอะไรทั้งนั้น

“อ้ายเรื่อง มึงไปไหนมาวะ จำเสียไม่เงยหน้า” เสียงร้องทักมาจากเรือลำหนึ่งที่จอดอยู่ข้างตลิ่ง เงยหน้าขึ้นมองตามเสียงก็พบตาป่องกับลุงเคลือบนั่งเรือมาอยู่ ทำท่าเตรียมจะออกพาย

“ตาจำ ลุงจำ ป้าจิบแกตาย” ผมร้องบอกไปด้วยเสียงสั่น ๆ

“ชะ! อะไรวะ” ตาป่องร้องอย่างตกใจ

“ป้าจิบตาย!” ผมบอกซ้ำ ตาป่องได้ยินชัดถึงกับตบขาตัวเองดังผาง

“กูคิดแล้ววะทิดเคลือบ” ตาป่องหันไปทางลุงเคลือบ “ผีมันกินอ้ายจิบอยู่หลายวันมาแล้ว ใคร ๆ ว่าเจ้าเข้า ข้าไปดูมาแล้วผีมันกิน มัวหลงกันอยู่ได้ เฮ้ย ไปไวยไปดูมัน อ้ายโป๊ะคงตกใจแย้” ตาป่องพูดแล้วผล็วเรือออก

‘อ้ายเรื่องมึงกลับเรอะ?’ ตาป๋องถาม

‘จ๊ะ ฉันจะรีบไปบอกยายแกเดี๋ยวนี้’ ผมตอบแล้วก็จำเรือต่อมา

‘ผีมันกิน’ คำนี้ก้องอยู่ในหูผม ‘ผีมันกิน’ ใจผมเต้นรัว ดีแต่ว่าเป็นกลางวัน ถ้าเป็นกลางคืนผมจะพ่ายเรือไปได้อย่างไรกัน ผมตัวคนเดียวแท้ๆ เวลานี้ไม่มีเพื่อนเลย อ้ายจ้อยร่อนว่าน่าเกิด ก็คือน่าเกียรติของผม อ้ายจ้อยร่อนอย่างนี้มาหลายวันแล้ว ถ้าเช่นนั้นน่าเกียรติมิกินป่าจิบหรือใจผมเต้นรัว นี่ถ้าเป็นหน้าแล้งไปไหนเดินบก ป่านี้ผมวิ่งแน่ไปแล้ว

พอถึงบ้านเห็นเจ้าแพงยืนอยู่ริมตลิ่ง ผมยกมือไหวกแหวกพุดอะไรไม่ออก พอเอาเรือเกยตลิ่งก็ดึงมือมันขึ้นเรือนรีบบอกข่าวการตายของป่าจิบกับยาย ยายตกใจรีบลงจากเรือนและพ่ายเรือออกไปอย่างรีบร้อน ผมอยู่ทางบ้านก็เล่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่เห็นมาให้พี่พุกลุงโนดปากะอ่อมและเจ้าแพงฟังอย่างละเอียด

‘เอ๊ะ! เจ้าเกียรติมันจะไปบ้านนั้นทำไมล่ะ’ ลุงโนดออกความเห็น

‘พุดไธ่ ลุงก็’ พี่พุกพุด ‘ลุงไม่รู้เรื่องเรอะ ก็น่าเกียรติเขาเคยรักอยู่กับนังหนอมอยู่เก่า แต่หากว่าป่าจิบแกไม่พอใจที่อายุหน้าเกียรติผิดกับนังหนอม เรื่องก็รากันไปจนหน้าเกียรติจากไปตาย ว่าได้เรอะ จิตยังอาวรณ์อาจจะมาวนเวียนอยู่ที่นั่น’ พี่พุกพุดดังนั้นผมซ้กเห็นจริงและแน่ใจเลย ผมมองดูตาเจ้าแพง ใจคิดว่าน่าเกียรติอย่ามาบ้านฉันเลย

‘มันจะมีเจ้าเกียรติเข้า หรือเจ้าเข้าทรงกันแน่’ ปากะอ่อมพุดลอยๆ

‘ตาแกว่าป่าจิบเป็นบ้าเพราะเลือดทำเอา ไม่ใช่ผีเข้าทั้งนั้น’ ผมว่า

‘มันยังงัยกันหว่า ลูกขึ้นเต้นแล้วก็ล้มลงตายเลย’ ปากะอ่อมยังสงสัย

‘แต่อ้ายจ้อยขำมันร่อนเรียกหน้าเกียรติอยู่นา’ ผมว่า

‘นั่นนะซี มันก็พิลึก มันเป็นบ้ามันไม่มีมารยาทรอก มันต้องเห็นจริงๆ จึงร่อนเรียกไป’ ปากะอ่อมให้ความเห็นที่แนบเนียน

‘อือ! ก็น่าคิดไวย’ ลุงโนดพึมพำ

เราทุกคนออกความเห็นกันคนละเล็กคนละน้อย แต่ผมนั่งเงียบ เพราะ

ใจไม่สบายเรื่องน้ำเกียรติ เมื่อแกยังมีชีวิตแกร็กและเมตตามมาก เคย
เอาผมไปชุบชีวิตที่กรุงเทพฯ ครั้งแกตายลง ผมก็ต้องระเห็จกลับมา
เวลาเกือบใกล้ค่ำยายจึงกลับมาบ้าน

พวกเราต่างรุมล้อมถามข่าวกัน

‘มันจะมีอะไรล่ะ ก็ตายแหงแกไป ไม่ได้กินอะไรตั้งหกเจ็ดวัน หมด
ฤทธิ์ผีเข้าจะอยู่ได้อย่างไร เอาแรงที่ไหนกัน พ่อแม่เราว่าเลือดทำจึงเป็น
บ้า แต่พ่อโป๊ะว่าผีเข้า ต่างเข้าใจไปคนละอย่างเจียบ ๆ ไม่ได้โต้เถียงอะไรกัน
เพราะยังงៃ ๆ ก็ตายไปแล้ว’ ยายพูดให้ฟัง พวกเรามองหน้ากันแล้วพิมพ์
กันไปตามเรื่อง

‘นี่เฮ้ย!’ ยายพูด ‘เมื่อพายุเรือซาไปนะเว้ย กูแทบเรือล่มวะ อ้ายใคร
ไม่รู้มันพายุเรือสวนทางกะกู หน้ามันเหมือนอ้ายเกียรติ กูแทบตกน้ำ พอ
คุชัดเข้าไม่ใช่แฮะ ตากูฝาดไปแน่ะเฮ้ย อีตาแม่เราถูกหาว่าทำให้อิจิบ
ตาย

‘ใครว่ายาย?’ พี่พุกถามสวนคำเลย

‘พวกที่มาบูชาเจ้าเข้าทรงนะแหละ แต่ก็พูดกลับหลังทรอก อีตาแม่
เราไม่ได้ยินทรอก ถ้าได้ยินคงบ้านเหลืองเมืองแตก ไปทำเขาตายได้ยังงៃ
กัน คนก็อยู่ตั้งหลายคน’ ยายว่า

‘มีเถียงกันนิดหน่อย’ ผมว่า ‘ตาแกโกรธหาว่าพวกนั้นเชื่อว่าเจ้าเข้า
ทรง เอาดอกไม้มาบูชาจนไม่ได้กินข้าวกินปลา ส่วนลุงโป๊ะก็มัวคิดว่าผีเข้า
ตาแกว่าอย่างนั้น มัวหลงกันไปหมด ป้าจิบก็เป็นบ้าไม่กินอะไรจนหมดแรง
พวกนั้นโกรธตาเลยกลับกันไปหมด ป้าจิบก็โกรธตาแล้วลุกขึ้นเดินแรงเดิน
กา แกว่าแกเป็นเจ้าจะหักคอต้า พอล้มไปเองก็ตายเลย ไม่มีใครทำไมแก
ฉันก็เห็นอยู่กับตา’ ผมอธิบายให้ฟังกัน

เย็นนั้น พวกเราที่มาชุมนุมต่างกลับบ้านของตัวหมด เราอยู่บ้านกัน
สามคน ยายพี่พุกผม ผมอยากนอนเต็มแก่ แต่พี่พุกยังไม่นอนผมก็เลย
ต้องคอย เพราะนอนมุ้งเดียวกัน ถ้าไปนอนก่อนก็ชักว่าเหวใจ พี่พุกกับ

ยายคุยกันพอแล้วจึงเข้านอน พี่ทุกคนมองดูผมแล้วก็รู้ว่าผมกลัว จึงกระซิบบอกว่าถ้ากลัวก็นอนเบียดๆ แกเกิด ผมดีใจห่มผ้าทั้งไม่หนาวเลยแล้วนอนเบียดแก หน้าน้ำนี่ถึงจะไม่หนาวแต่ก็ไม่ร้อน เพราะน้ำท่วมป้องกันแดดที่จะเผาแผ่นดินไว้ แผ่นดินจึงไม่มีความร้อนมาเมื่อพวกเราที่อยู่ในแถบที่ลุ่ม เรือนเราเป็นโหนดสูงกว่าน้ำจึงมีที่แห้งได้ดูนพอได้อาศัยแก่สุนัข ผมเงี้ยวฟังได้ยินพวกมันยังหยอกล้อกันอยู่ ฟันได้ดูนไปก็เงี้ยวสงัด นานๆ มีนกแสกบินร้องผ่านไปไกลๆ เสียงมันบาดใจนัก ทำให้หวนคิดถึงน้ำเกียรติ บางทีคล้ายเสียงใครร้องเรียกใครไกลๆ อาจจะเป็นเสียงใครละเมอ

นึกถึงน้ำเกียรติ เมื่อก่อนแอบรักกับพี่นอม แต่ป่าไม่เห็นด้วย พอตายแล้วอาจจะโกรธแค้นแอมมาสิงอยู่ก็ได้ อย่างนั้นอ้ายจ้อยขี้ขี้มันต้องเห็นน้ำเกียรติจริงๆ นึกแล้วหนาวใจ น้ำเกียรติผมทั้งรักทั้งกลัว การตายของแกเป็นแบบตายโหง ถูกฆ่าตาย ใครๆ ว่าผีตายโหงนี้แรงนัก ที่ย้ายว่าแกพายเรือสวนกับใครหน้าเหมือนน้ำเกียรติ จะใครเสียอีกเล่าก็น้ำเกียรตินั้นแหละ ธรรมดาเขารักยายและตาผมมากก็คงสวนทางล้อเล่นเท่านั้น ผมนอนคิดไปต่างๆ จนหลับเมื่อไรไม่รู้

เรื่องมันประหลาดไปกว่าเท่านั้น นพอรุ่งขึ้นตอนสายๆ ตาอาศัยเรือคนอื่นกลับมาบ้าน

‘เขาจะสวดกันกี่คืนล่ะ?’ ยายถามตาเป็นคำแรกที่เห็นตากลับมา

‘สวดกะผีอะไรกันล่ะ อีจิบมันฟื้นแล้วเมื่อจวนรุ่งนี้เอง’ ตาพูดแล้วหัวเราะก๊าก

‘ชะ’ ยายร้อง ‘ไม่ตายเรอะ บ้าละโว้ย ก็ตายเห็นอยู่ตาตา’ ยายเอะอะ

‘หะแรกก็ว่ากันจั้น ที่แท้มันสลับไปเท่านั้น’ ตาพูดแล้วโคลงหัว

‘แหม! หลงตกออกตกใจกันแทบแย้ทั้งบ้าน หนอย! พอฟื้นก็หัวโซ่ ขอกินข้าวต้ม อีหนอมก็เร็วทันใจ ต้มให้ทันหัว โอ้โฮ มันกินเอาๆ มันอดอยู่หลายวันนี้เลยกินเสียอย่างสาสมเลย’ ตาพูด

ในครุ่นนั้นเอง ข่าวการฟื้นจากตายของป่าจิบก็รู้กันทั่วไปในหมู่บ้าน

ใกล้ๆ เรา ผมโล่งหัวออกไปเหมือนใครยกภูเขาออกไป การตายของป้า จีบกลับมาพื้นเป็นมนุษย์ธรรมดาอีก และเรื่องผีเข้าอย่างที่แล้วมาก็ไม่มีอีก เช่นนั้นน่าเกียจก็ไม่มีมายุ่งด้วยอีก จิตใจผมค่อยบรรเทาความหวาดกลัวลงได้เป็นก่ายกอง ยายกับลุงโนดและป้ากะอ่อมพากันไปเยี่ยมป้าจิบในตอนนั้นเอง ผมก็อยากไปเหมือนกัน แต่เขาไม่ชวน อยากเห็นเวลาแก่พื้น จากตายแล้วยังมีภรรยาเป็นเจ้าเข้าทรงหรือผีเข้าอยู่หรือเปล่า

‘ตาจ๋า อ้ายจ้อยโวยวายว่าเห็นน่าเกียจอีกไหมล่ะตา?’ ผมถามตา

‘โหย! มันก็ยังโวยวายไปตามบ้าของมัน แต่ไม่ร้องเรียกเจ้าเกียจอีกแล้ว น่ารำคาญวะอ้ายนั่น หายก็ไม่หายตายก็ไม่ตาย มันจะโวยวายไปอีกก็ปีก็ไม่รู้’ ตาพูดแล้วถอนใจ

ในวันนั้นตกบ่าย ยาย ลุงโนด และป้ากะอ่อมได้กลับมาถึงบ้าน แต่มีเรือตามมาอีกลำ หญิงคนที่เคยมากับพี่นอมพายตามมา หญิงคนนั้นผมไม่เคยรู้จัก เมื่อขึ้นตลิ่งแล้วต่างคนก็ขึ้นบนเรือน ลุงโนดป้ากะอ่อมแยกทางกลับเรือนของแก

‘นี่พ่อแม่น เรื่องนั่งจิบที่ทำมันจะง่อยเอนนะนา อีหนอมต้องอุ้มลูกอุ้มนั่งกันเรื่อย ขามันอ่อนแรงก็ไม่มี’ ยายพูดกับตา

‘ก็มันอดข้าวอยู่ตั้งหกเจ็ดวัน จะเอาแรงที่ไหนมา มัวหลงเป็นเจ้าอยู่นะซี จะตายเอา’ ตาพูดแล้วหัวเราะอย่างขบขัน

‘เฮอ! อีหนอมห่างไม่ได้เลย เดี่ยวแม่จะกินอ้ายนั้นจะกินอ้ายนี้ อีหนอมห่างเป็นเอะอะ ต้องนั่งเฝ้ากันอย่างนั้น เจ้าโป๊ะก็ยุ่งซี ทั้งหุงข้าวทำอะไรต่ออะไร งานที่อีหนอม เจ้าโป๊ะต้องเอามาทำหมด นี่เขาเกิดขอยืมเจ้าเรื่องไปช่วยงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ชั่วคราว จะว่าไงล่ะตาแม่น’ ยายพูด

‘ก็เอาซี’ ตาว่า ‘ช่วยกันไปในยามเจ็บยามไข้ อ้ายเรื่องตอนนี้ก็อยู่เปล่า หน้านี้มันหน้าทำงานงานไรก็ไม่มี เออ! แม่คนนี้นะซีอะไรละ เพิ่งเคยเห็นไม่รู้จักชื่อ’

ตาหันไปถามหญิงคนนั้น ซึ่งเขานั่งนิ่งเฉยอยู่ ฟังคนโน้นพูดที่คนนี้พูดที่

‘จันชื่อเนียมจ๊ะ’ หญิงนั้นตอบแล้วยิ้ม

‘จะอยู่ช่วยเขาบ้างไม่ได้หรอก?’ ตาถาม

‘แหม จันอยู่มาสิบกกว่าวันแล้ว ห่วงทางบ้านก็ห่วง แม่จันเจ็บๆ ไข้ๆ จันอยากจะกลับเสียเหลือเกิน มาจมนอยู่เสียนาน ป่านนี้แม่คงบ่นแล้ว’ แม่เนียมว่า

‘อยู่ถึงไหนไปล่ะหลาน?’ ยายถาม

‘หนองอ้ายต่างจะยาย’ แม่เนียมตอบ

‘อ้าว! อยู่ใกล้ๆ นี้เอง แต่นั่นแหละนะแม่หนูก็มาหลายวันแล้ว ก็เห็นใจแม่หนู’ ตาว่า

‘ถ้าจันไม่ห่วงแม่ ก็คงยังอยู่ช่วยพี่หนอมเขาหรอกจ๊ะ นี่ก็ยังไม่ได้ส่งข่าวไปบ้านเลยว่าอะไรๆ ของบ้านป่าจิบก็เปลี่ยนแปลงไปหมด จันมาเมื่อรู้ข่าวว่าเจ้าเข้าทรง แม่ก็ใช้ให้มาดู’

‘ขอโทษเถอะ พ่อของหนูไปไหนล่ะ’ ยายถาม

‘อยู่ค่ะ แต่ต้องทำงาน ถ้าแม่ไม่ค่อยสบาย พ่อก็ยุ่งมากจ๊ะ’ แม่เนียมบอก

‘เออ ก็ลำบากนะ เจ็บๆ ไข้ๆ’ ตาว่า ‘เฮ้อ! เจ้าเรื่องเตรียมตัวไว้ๆ ไปกะแม่เนียมเขา เอาเถอะวะ ไปช่วยเขาสักสองสามวัน มันกันเองไว้ๆ ต้องช่วยกัน’

เสร็จเรื่องกันแล้วผมก็เข้าห้องหยิบเสื้อและผ้าขาวม้าหิ้วกางเกงไป ผัดสักหนึ่งตัว แล้วลงเรือไปกับพี่เนียม ก็เลยคุยถึงเรื่องบ้านป่าจิบไปตามทาง

‘เดี๋ยวนี้แม่หนอมเราเป็นสุดที่รักของป่าจิบนัก เอะอะไว้วาย’ พี่เนียมว่า

‘เอ๊ะ! แล้วพี่หนอมจะกินข้าวอาบน้าล่ะ จะทำไงกัน’ ผมพูด

‘อ้อ ยังจันนะได้ ประเดี๋ยวประด๋าว นานนักไม่ได้’

‘แกหายเจ็บแล้วเลยจู้จี้ใหญ่’ ผมออกความเห็น

‘เห็นจะแรกๆ นี่กระมัง อีกหน่อยพอแถมี่แรงก็คงไม่ลำบากนัก’ พี่
 เนียมว่า

เป็นความจริงอย่างที่เขาพูดกันว่าพืذنอมห่างป่าจิบไม่ได้ แกจู้จี้เอา
 โน่นเอานี้ พืذنอมขอตัวไปอาบน้ำบ้างไปล้างบ้าง ป่าจิบแถมองดูผมบ้างเล็ก
 น้อยและก็ไม่เคยเรียกใช้เลย แกไม่ชอบใช้ผม แกกวาดแต่พืذنอมเท่านั้น ส่วน
 พี่เนียมนั้น พอรุ่งขึ้นเขาก็กลับบ้านเขา ผมรับหน้าที่ช่วยงานเล็กๆ น้อยๆ
 ของลุงโป๊ะ ต้มน้ำบ้าง หุงข้าวบ้าง พายเรือไปซื้อของบ้าง หมดธุระก็นั่ง
 เล่นอยู่ใกล้ๆ พืذنอมและป่าจิบ ป่าจิบจะถ่ายหนักถ่ายเบา พืذنอมจะ
 พยุงเข้าม่านข้างๆ ที่นอน ช้าร้ายเวลานอนป่าจิบจะให้พืذنอมนอนด้วยอีก

‘แม่นอนเถอะ! จันนั่งอยู่ใกล้ๆ นี่แหละ จะให้จันนอนด้วยทำไมล่ะ’
 เสียงพืذنอมพูด ผมกำลังอ่านหนังสืออยู่จึงเงยหน้าขึ้นดู เห็นป่าจิบจุดมือ
 ให้พืذنอมนอน ผมยิ้มให้พืذنอม พืذنอมก็ยิ้มอย่างรำคาญขึ้นบ้างเป็น
 ครั้งแรกและคงจะขบขันแม่ของแกเอง นอกจากจะเกาะกันแจ ยังไม่
 ยอมจะให้ไปไหน จะให้นอนด้วยทั้งๆ ที่มันก็ไม่ใช้เวลาหลับเวลานอนอะไร
 กลางวันแสดๆ จะร้อนคลั่งตาย ป่าจิบมีกิริยาหวงแหนพืذنอมเห็นชัดๆ
 กลางคืนพืذنอมต้องนอนกับแกในมุ้ง กลัวพืذنอมจะไปไหน เอ๊ะ! หรือ
 แกคิดว่าพืذنอมจะไปพบกับ...ผมนึกถึงตอนนี้แล้วเสียใจ แกอาจจะได้
 ยินอ้ายจ้อยร้องไวยวายว่าน่าเกียรติมา ป่าจิบแถมไม่ชอบน่าเกียรติ แกกิด
 กันอยู่ แกเกิดหวงทั้งๆ ที่น่าเกียรติก็ตายเป็นผู้ไปแล้ว

‘โอ้ย ตายละ!’ เสียงพืذنอมร้อง ‘ร้อนจะตายไปแล้วแม่ แม่กอดจัน
 ทำไม รุ้ย! ไม่หนีไปไหนหรอก’ ผมนอนอยู่ใกล้ๆ ฟังแล้วนึกขัน แต่อีก
 ใจหนึ่งกลับหวงคิดไปว่าหรือป่าจิบจะยังไม่หายบ้า แกทำอย่างคนบ้ากระ
 มัง ผมนอนใกล้มาหลายคืนก็ได้ยินพืذنอมร้องอย่างนั้นทุกคืนว่า แม่อย่า
 กอดเลยร้อนออกจะตายไปแล้ว ผมซักสงสัยใจและเห็นใจพืذنอม ที่ต้อง
 ทนนอนกับป่าจิบที่ไม่ได้อาบน้ำมาเลยตั้งนานวัน ทั้งยังถูกกอดรัดด้วยอีก
 นอกจากจะเหม็นสาบแล้วยังเหนียวตัวอีก พืذنอมแย่จริงๆ ช้าเวลากิน

ข้าวก็ต้องกินกับแก จะหิวไม่หิวก็ต้องกินตามแก วันหนึ่งผมกับลุงโป๊ะนั่งกินข้าวกันที่ในครัว พี่ถนอมจะไปอาบน้ำเลยแวะเข้าไปที่วงอาหารของเรา

‘พ่อจ๋า พี่ถนอมเรียก ฉันไม่ไหวจริงๆ พ่อ แม่แกเป็นอะไรไม่รู้กอดฉันเรื่อย และเดี๋ยวนี้แกจูบฉันด้วยพ่อ โอ้ย ฉันทนไม่ไหวละ อะไรก็ไม่รู้ แม่ไม่เคยทำกับฉันเลยตั้งแต่ไหนแต่ไรมา ทำไมเกิดมาทำอย่างนี้ โอ้! ฉันโตแล้วไม่ใช่เด็กๆ จี้จี้จะตาย แกทำกับฉันตลอดคืน’

ลุงโป๊ะฟังแล้วเบิบบ่าวไม่ลงอ้าอึ้ง ผมเองก็เช่นกัน ไม่คิดว่าจะได้ฟังเรื่องอย่างนั้น ลุงโป๊ะเอามือซ้ายเกาศีรษะ สีน้หน้าจนสนเท่ห์

‘นั่งไว้ก่อนอีหนู’ ลุงโป๊ะว่า ‘มันจะกลับเป็นบ้าอีกกระมังหว่า ถ้าจะต้องหาหมอเสียแล้วละเว้ย’ ลุงโป๊ะพูดแล้วอ้อมข้าวเลย พี่ถนอมเลยไปอาบน้ำแล้ว แต่ลุงโป๊ะยังนั่งกอดเข้าใช้ความคิดมาก

พี่ถนอมอาบน้ำแล้วไปนั่งอยู่กับป้าจิบ แกก็คุยอะไรต่ออะไรลั่นไปเลย ลุงโป๊ะหายไปไหน ลงจากบ้านหายไปตั้งชั่วโมงสองชั่วโมง ครั้นกลับมาก็มีตาของผมและลุงโนตมาด้วย ผมเห็นตาทือท่อกระดาดอะไรมาด้วยท่อโตถนัดใจ มารู้คราวหลังว่าเป็นท่อยาเลือด ครั้นต้มแล้วตามผมกับลุงโนตก็อ่อนวอนและบ๊อยขอให้ป้าจิบกิน ป้าจิบก็ยอมกินตามที่ขอร้อง หลายต่อหลายวันอาการของป้าจิบก็ไม่เห็นมีอะไรแปลกเปลี่ยนไป คงกอดคงรัดพี่ถนอมอย่างเดิม ทั้งเผลๆ คนเข้าแกก็จูบพี่ถนอมเข้าให้อีก และเมื่อนั้นพี่ถนอมก็บ่นทุกคราวไป ป้าจิบเห็นเป็นขบขันหัวเราะก๊ากๆ ทั้งตา ลุงโป๊ะและลุงโนตมองตากันอย่างอัศจรรย์

ตาผมและยายผลัดเปลี่ยนกันมาเป็นเพื่อนอยู่เรื่อยๆ มาอีกวันหนึ่งตาก็กลับไปบ้าน ยายกับป้ากะอ่อมก็มาเป็นเพื่อนแทน ตอนหนึ่งยายกับป้ากะอ่อมไปนั่งคุยกับลุงโป๊ะทางหลังบ้าน ผมคงนั่งอยู่ทางพี่ถนอมป้าจิบ และขณะนั้นผมทวนคิดไปทางบ้าน คิดถึงเจ้าแพ่งเพื่อนรุ่นสาว ผมเบิ่งหน้าลงไปทางริมคลองก็ได้ยินพี่ถนอมร้องขึ้นอีก เวลาเป็นเวลาค่ำแล้ว

‘อู๊ย! แม่จูบฉันอีกแล้ว’ พ่อพี่ถนอมร้อง เสียงป้าจิบก็หัวเราะก๊ากแซง

ขึ้น ผมจึงหันไปดู ป้าจิบหัวเราะแล้วหันหน้ามาดูผม หน้าตรงกันแฉ่งทีเดียว ไฟสว่างเห็นหน้ากันถนัด คุณพระช่วย ผมตาค้าง นั้นไม่ใช่หน้าของป้าจิบ เสียแล้ว

‘น้ำเกี๋ยรติ!’ ผมร้องสุดเสียงแล้วล้มลงหมดความรู้สึกไปเลย ผมมารู้ตัวได้สติก็รู้ว่าผมนอนอยู่ที่บ้านผมและรู้คร่าวหลังที่ผมจับไข้มาหลายวันแล้ว พวกบ้านใกล้เคียงได้มานั่งล้อมวงผมอยู่ เจ้าแพ่งได้เล่าให้ผมฟังว่าผมละเมอ เพื่อพวกเรียกน้ำเกี๋ยรติเรื่อยๆ คนทั้งบ้านพากันกลัวจะแย่งไปเลย เท่าที่ผมกลับมาบ้านได้ เมื่อสลบไปเพราะตกใจที่เห็นหน้าป้าจิบเป็นหน้าของน้ำเกี๋ยรตินั้น ยายผมและป้ากะอ่อมได้เอาผมลงเรือกลับ และได้ทราบต่อไปว่าป้าจิบได้ตายไปแล้ว คราวนี้ตายจริงๆ และไม่ฟื้นอีก ผมมันนอนเจ็บอยู่ไม่รู้เรื่อง เขาสวดและเผากันไปแล้ว ผมนอนฟังเขาเล่าด้วยความใจว่าุ่นตามเคย

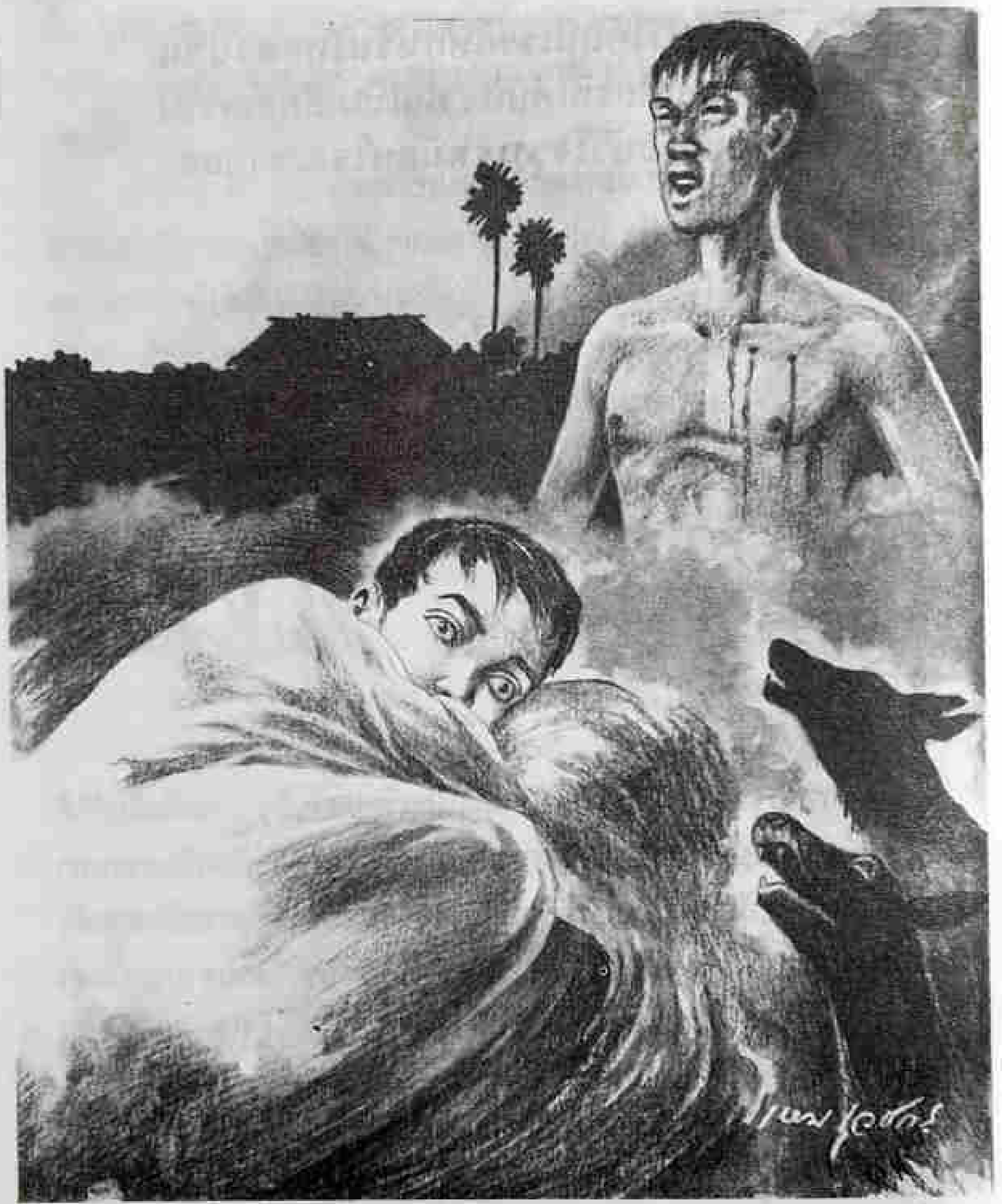
...หมาได้ถอนเราก็ออนรับโทษทวนขึ้น
 ประคองกับเสียงที่ได้ยิน...มันเป็นเสียงใครไม่
 รู้...ผมสะดุ้งหัวใจวาบเหมือนใจจะขาดและ
 หยุดเต้น...

อ้ายกล้าจะตายไม่ได้

เรื่องความวุ่นวายของบ้านป่าจิบลุงโป๊ะเงียบลงแล้ว ศพป่าจิบก็ได้
 เผาไปอย่างเรียบร้อย ความเศร้าโศกของลุงโป๊ะก็คงจะมีอยู่บ้างเป็นธรรมดา
 พิณนอมก็หายหน้าไม่ได้เยี่ยมมาที่บ้านผมเลย คงเนื่องจากงานบ้านส่วนตัว
 เมื่อป่าจิบตายไปพิณนอมก็ต้องรับเหมาเอาไว้คนเดียว ส่วนงานนานั้นลุง
 โป๊ะต้องบุกเดี่ยว ส่วนอ้ายจ้อยที่เป็นบ้าชาพิการมันก็ร้องโวยวายไปตาม
 ฤทธิ์ของมันที่ถูกฎีเลิกทำยคร้วตามเคยจนกว่าจะสิ้นใจ

ลุงโนดไปธุระไหนกลับมาไม่ทราบ โดยการเดินเท้า บ้านเราเมื่อ
 หมดหน้าน้ำแล้วทุกคนจะต้องพึ่งพาตัวเอง โดยเดินบก ทางน้ำเล็กกัน เรือ
 เข็นขึ้นแท้ง ลุงโนดเดินผ่านหน้าเรือนเราได้หยุดยืนพูดกับตาผมและยายที่
 กำลังร่อนรำข้าว ส่วนผมกับพี่พุกกำลังตำข้าวอยู่ ทางบ้านผมไม่นิยมส่ง
 ข้าวไปโรงสี เพราะข้าวสารตำเองกินอร่อยกว่าข้าวสารโรงสี อีกอย่าง
 หนึ่งคือ เรายังได้รำข้าวไว้ใช้การเช่นเลี้ยงเปิดและเลี้ยงปลาหลังบ้าน

อ้ายกล้าจะไม่ตาย

ท่าทางลุงโนดคุยกับตาตุงซิงซังผิตตา ผมจึงหยุดตำข้าวเพื่อฟังลุงโนดพูด

‘ท่านพระครูท่านว่าสนใจจริง ๆ ถ้าไม่รับไว้ก็จะเคืองใจกันหลายอย่าง’ ลุงโนดว่า

‘อ้อ! ก็จริงของท่าน’ ตารับคำ ‘แล้วนี่เอาศพนอนแผ่ไว้บนศาลาชั้นบน เรอะ?’ ตาถาม ผมกับพี่พุกได้ยื่นคำพูดของตาคำนี้ซักสะดุ้ง เอ๊ะ มันเป็นเรื่องแปลกหู ศพใครกันที่ไหน

‘ก็ทิ้งไว้ยั้งนั่นะซี เจ้าของศพเข่าว่าตอนเช้าจะมาจัดการว่าจ้างคนที่วัดต่อโลงศพ แต่นี้ก็ยังไม่มา เห็นจะเป็นบ้ายละมั้ง’ ลุงโนดว่า

‘อูะ เมื่อคืนก็ทิ้งศพไว้เอ้กา?’

‘อ้อ เปล่า! มีคนเฝ้าอยู่สองคน’ ลุงโนดบอก ‘มันยากใจพระครูท่านไม่ใช่เล่น ธรรมดาศพจะมาวัดมันต้องมีใบมรณบัตรมาด้วย แต่นี่รับเอาศพมาก่อน มันยากกับทางวัดจะรับไว้โดยผิดระเบียบ แต่ทิดหาญพี่ชายทิดกล้าคนที่ตายเข่าว่ามันกะทันหัน คนตายกลางทุ่งจะเอาเข้าบ้านก็ไม่ได้จึงเอามาวัดก่อน กว่าจะได้บอกกำนันและอำเภอก็เห็นจะบ้าย’

‘เรื่องนี้มันน่ามีปัญหาฮิโนดฮิ’ ตาว่า ‘ใครจะว่าตายโดยถูกคนแอบยิงหรือไปปล้นเขาแล้วถูกเจ้าทรัพย์ยิงตาย ก็กนี้มันก็รู้ ๆ กันอยู่นะพวกเราถึงเดี๋ยวนี้เขาจะตั้งเนื้อตั้งตัวร่ำรวย แต่อายก่อน ๆ มามันก็เสื่อ ๆ’ ตาพูด

ทั้งหมดที่ลุงโนดพูดกับตาก็ได้ความว่า ลุงโนดไปธุระ ผ่านวัดมาพบกับท่านพระครูก็เลยมารู้เรื่องการตายของทิดกล้า ว่าถูกลอบยิงโดยกำลังขี่ม้าเดินทางกลับบ้านเขา แต่พี่ก็เอาศพมาไว้บ้านเรา ก็เพราะบ้านเขาอยู่หนองตาโล่ ย้อนกลับไปก็ลำบาก แต่เรื่องไม่มีใบมรณบัตรมันก็ลำบากแก่วัดอยู่ แต่เรื่องนี้ผมกับพี่พุกเห็นว่าไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับเรา เหลียวมองไปทางวัดน้อยหนึ่งเห็นเงิบ ๆ ก็หันกลับก้มหน้าตำข้าวต่อไป

ตกบ้ายวันนั้น เรามองไปทางวัดเห็นคนขี่ม้ามาหลายตัว คงจะเป็นพวกเจ้าของศพ นำส่งส่วยตามที่ตาพูดว่ากนี้เคยเป็นโจรเก่า จึงมีนิสัยชอบ

ใช้มาเป็นประจำ แต่ความจริงแล้วทุ่งบ้านนี้พอหันหน้าไปแล้วอะไรๆ มันก็ต้องฟังบก ถ้ามีม้าใช้มันก็เร็วทันใจในการจะไปไหนมาไหน ตาก็เคยพูดว่าถ้านี้มีฐานะดีก็น่าจะใช้ม้าได้อย่างสบาย

พวกเราเพียงมองๆ ดูเท่านั้น ไม่ได้สนใจเท่าใดนัก หากแต่อยู่ใกล้วัดพอมองเห็นกัน ก็ต้องเห็นอะไรๆ บ้างเป็นธรรมดา ตกกลางคืนเขามีสวดกันที่ศาลา และสวดกันสามคืนแล้วก็เอาลงฝังไว้ที่ในป่าข้ามได้เผาตามที่ชาวบ้านเรานิยมทำกัน โดยยึดถือเอาว่าการเผาเป็นการตัดห่วง ถ้าเก็บศพไว้อีกมันก็ยึดเชื้อไปวันหน้า เมื่อศพที่เราเห็นนั้นเป็นไปโดยเรียบร้อย ก็เห็นจะมีใบมรณบัตรมาให้ทางวัดเรียบร้อยแล้ว

เรื่องที่ผมรู้คราวหลังนี้ คนตายนั้นถูกลอบยิงตายจริงๆ แต่ยังไม่ตายคนยิงไม่ได้ เพราะว่าเวลากลางคืนจะมองเห็นหน้าเห็นตากันได้อย่างไร ผู้ตายขี่ม้ากลับจากธุระกับลูกน้องอีกสองคน และผู้แอบยิงก็มีม้าขี่เหมือนกัน พอยิงตกมาแล้วผู้ยิงก็ขี่ม้าหนีไปในความมืด ลูกน้องผู้ตายได้แต่เพียงยิงตามเลียงไปลุ่มๆ ไม่กล้าจะขี่ม้าตามให้เกิดตายกันอีก

ตัวผมนี้มันมีนิสัยอยู่ว่า เรื่องไม่ใช่เรื่องอะไรของเราแต่ก็อดเก็บเอามาคิดไม่ได้ ใครจะเรียกผมว่าอ้ายเรื่องซึกแล้วก็ตามเกิด นอนกลางคืนอดจะคิดถึงทิดกล้าที่ตายไม่ได้ เพราะวัดอยู่ใกล้บ้านเราก็นึกเสียวอย่างไรพิลึก ศพตายโหงผู้ใหญ่ว่าตายอย่างไม่สงบ วิญญาณมักจะวนเวียนตกกลางคืนจิตใจมันก็หวาดหวั่นทุกคืนไป ยิ่งตอนกลางวันตาพุดถึงเรื่องทิดกล้าบ่อยๆ ในแง่สงสัยพี่น้องก็กั้น อ้ายคนที่มาแอบยิงอาจจะคุมแค้นในเรื่องหักหลังกันอย่างไรใครจะรู้ หรือแอบไปปล้นมาด้วยกันแล้วหักหลังสูบเอาเสียคนเดียว จึงตามมาแก้แค้น ผมฟังแล้วก็ว่ารุ่นใจพิลึก ชำร่ายไปกว่านั้น ตอนกลางวันวันหนึ่ง มีคนสองคนขี่ม้ามาหยุดที่หลังบ้าน ตะโกนเรียกชื่อตาของผมอยู่โหวกๆ

“ใครวะอ้ายเรื่อง?” ตาร้องถามผมมาจากห้อง ผมจะไปตอบได้อย่างไร เพราะไม่รู้จัก มองไปก็ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนเลย ตาจึงลงบันได

เรือนมองลอดใต้ประตูเรือนไปยังหลังบ้าน

‘ใครจะมาเรียกฉัน จำไม่ได้ใครเล่า’ ตาตะโกนถามไป

‘ทิดหาญจะ ทิดหาญพี่เจ้าทิดกล้าไงล่ะ’ เสียงตะโกนตอบมา ตาได้ฟังแล้วสีหน้าดูไม่ค่อยสดใสนัก ที่ทำไม่ค่อยอยากจะพบปะนัก

‘ขี้อ้อมกระโดงปลาเข้ามาซะ’ ตาตะโกนบอกไป และในครุ่นนั้นเอง ขี้อ้อมทั้งสองตัวก็เข้ามาถึงลานดินหน้าเรือน ผมรำคาญหมาที่เห่าแข่งเสียงคนอยู่นานแล้ว ยังมีขี้อ้อมเข้ามาถึงในบ้านก็ยิ่งขรมดมเถใหญ่ จึงรีบไล่ขับมันไปทางหลังบ้านเสีย ตาได้เชิญทั้งสองขึ้นเรือน เขาผูกมาไว้โคนมะยมแล้วก็ขึ้นเรือนไป

‘ไปไหนกันมาล่ะยะ?’ ตาถาม ยายยกเขียนหมาให้

‘มาที่วัดนี้ล่ะยะ’ คนที่ชื่อหาญพูดแล้วชี้ไปที่ชายหนุ่มอีกคน ‘นี่เจ้ากล่อมน้องคนเล็ก เฮ้ย ไหว้น้ำมันเสียซี เอ็งเกิดไม่ทันหรอก เมื่อรุ่นๆ ข้าเคยคบหาสมาคมกับน้ำแกมา’ คนที่ชื่อกล่อมยกมือไหว้ตายาย

‘น้ำแกคงไม่รู้เรื่องอ้ายกล้ามันถูกลอบยิงตายในทุ่งนี้เมื่อสองสามวันมานี้ ฉันเลยเอาศพฝังไว้วัดนี้’ ทิดหาญพูด

‘เอ๊ะ!’ ตาทำร้องออกไปอย่างว่าไม่รู้เรื่อง ‘ยังไงกันนี่?’ ตาพูดแล้วจ้องหน้าทิดหาญจะเอาความจริง

‘ยังเอาตัวคนร้ายไม่ได้’ ทิดหาญว่า ‘ฉันน่าจะอยู่บ้าน เจ้ากล้าเขาไปธุระที่อำเภออุทัย ขากลับก็ค้าขายอยู่เลยถูกลอบยิงตาย มิดแปดด้านเอาตัวใครไม่ได้ อยากมาถามว่า เมื่อสักสามคืนมานี้ได้ยินเสียงผีเท้าม้าใครผ่านมาทางนี้บ้างไหม’

‘เอ! ไม่ได้ยินเลย’ ตาพูดแล้วหันมาดูผมและพี่ๆ ‘เอ็งได้ยินมั๊งไหม?’

‘ไม่ได้ยินเลยจะ ฉันก็นอนดึกๆ ถ้ามีผ่านมาก็ต้องได้ยิน เงียบๆ อย่างนี้ไม่พันหูไปได้หรอก’ พี่ๆตอบ

‘นี่แหละ ฉันก็ความหาทิศทางอ้ายคนร้ายอยู่ว่ามันผ่านม้าไปทาง

โชนบ้าง เจ้าเด็กที่มากับอ้ายกล้ำมันก็ว่าไม่รู้เหมือนกันว่าคนยิงขั้วม้าหนีไปทิศใด มันมิดเหลือเกิน* ทิดหาญพูด

‘ไม่มีใครติดตามบ้างรึ?’ ตาถาม

‘โธ๊ะ! ใครจะตามล่ะ มิดยั้งกะเข้าดำ มันไม่ฉลาดเลยถ้าขั้วม้าตามไป ได้แต่ยิงลุ่มๆ ไปสองสามนัดเท่านั้น เรายังจับทิศทางที่มันผ่านไม่ได้ เราสงสัยมันหลายพวกด้วยกัน* ทิดหาญว่าแล้วขั้วม้าหมากรุกด้วยกิริยาขุ่นงานใจ

‘ทางอำเภอว่าไงมั่ง?’ ตาถาม

‘ก็ยิงมิดไปกว่าเราอีกนะแหละ* ทิดหาญพูดแล้วสะบัดหน้า

‘นี่มาทำไมล่ะที่วัด?’ ตาถาม

‘มาเยี่ยมศพเจ้ากล้ำนะซี* ทิดหาญว่า

‘ยังไม่คิดจะเผาเธอ?’ ตาถาม

‘อ้อ! ยังหรอก จะเอาไว้นจนกว่าจะได้ตัวอ้ายคนร้าย คนอย่างเรานะ ถ้าแก่มันไม่ได้ไม่ว่าจะเป็นทางจับกุมหรือฆ่าแกงกัน มันก็เลิกไม่ได้* ทิดหาญพูดอย่างหน้าเหี้ยมๆ นัยน์ตาดูขึ้นมาทันที ผมนี่กมองเห็นภาพขึ้นมาทันทีตามที่ตาเคยพูดว่าก๊ากนี่เป็นเสือเก่า เดียวนี้แม้จะเป็นผู้ใหญ่แล้วที่ท่าและดวงตายังบอกนิสัยเก่า ฉายบอกสัญชาติเดิม

‘นี่ฉันมาเช่นไหว้หลุมอ้ายกล้ำมันน้ำแมัน ให้มันเข้าฝันหรือคลใจ บอกว่าใครทำร้ายมันบอกมาเลย* ทิดหาญพูดเน้นเสียง ‘จะเวียนมาเช่นมาปลุกจนกว่าจะได้เรื่อง อ้ายกล้ำจะตายไม่ได้ มันจะยังไม่ตายจนกว่าจะแก้แค้นกันให้สาสม* ทิดหาญพูดจบทุกหัวเข่าดั่งปีก

‘ฉันก็สืบเสาะหาทิศทางที่ม้าพวกมันผ่าน ต้องควานไป ก็เท่ากับช่วยตำรวจเขาด้วย* ทิดหาญพูดจบแล้วยกมือไหว้ตา เป็นการลงเอยเอาอย่างง่าย ๆ ไม่มีพิธีอะไร ‘ฉันต้องกราบลาน้ำแมันละ*

ทั้งสองแก้ม้าแล้วโดดขึ้นม้าอย่างว่องไวด้วยกิริยาที่มีแค้น ๆ อยู่ไม่หาย ครุ่นนั่นเองม้าทั้งสองก็ออกพ้นบ้านเราบ่ายหน้าไปทางอำเภออุทัย

‘นี่มันจะก่อกวนปีศาจให้วุ่นวายละอ้ายพวกนี้’ ตาพูดเมื่อเขาไปกันแล้ว ลุงโนดก็ขึ้นมาพร้อมกับพวกเรา

‘ผีตายโหง่นะ ไปปลุกไปเช่นมันได้เรอะ’ ยายพูดอย่างวุ่นวายใจ

‘ก็นั่นนะซี’ ตาว่า ‘เวรจริงอ้ายพวกนี้ อายุเข้ามาปานนี้แล้วยังไม่รู้จักสงบเสียที มัวแต่ก่อกวนก่อเวรอยู่ มันก็ผู้ใหญ่แล้วไม่ใช่เด็ก ๆ อะไร ๆ ปล่อยตำรวจเขาดีกว่า อ้ายทำเองนะมันไม่พันการฆ่าแกงกันหรอก’ ตาพูดแล้วสั่นหัว

‘เจ้าคนนี้นะ เป็นผีคนตายเรอะ?’ ยายถาม

‘ใช่ซี! ก่อนนี้ก็เลื่อมมาด้วยกัน แต่เดี๋ยวนี้ได้ข่าวว่าเป็นผู้ใหญ่บ้านที่หนองตาโล่นั้นแหละ แต่การเป็นผู้ใหญ่บ้านนะ ไซ้มันจะลบหล้างนิสัยเดิมไปได้ก็หาไม่ ถ้ามันยังไม่มีเรื่องขุ่นใจมันก็วางตัวเป็นผู้ใหญ่บ้านได้ ถ้าลง坎ขึ้นมาอ้ายตำแหน่งนั้นจะไปคุ้มหัวอะไรมันได้’ ตาออกความเห็นเพราะเคยรู้จักกันมาดีแต่เก่าก่อน เมื่อตายยังเที่ยวเตร่อยู่

‘แต่อะไร ๆ ไม่ร้ายเท่า มาริระยาปลุกผีปลุกสาขขึ้นให้ตื่น มันผีตายโหงแท้ ๆ แถวนี่ไม่ใช่ตำบลบ้านมัน มันเป็นตำบลเรา เลือกมาทำให้วุ่น’ ยายบ่นแล้วมองหน้าใครต่อใคร แต่ถ้าใครมองหน้าผมละก็ไม่ต้องพูดละครับ มันก็หน้าจ้อยซิดเป็นไก่ต้มไปเท่านั้น อายุผมมันก็เพียงสิบห้าหก ๆ สิบหกหย่อน ๆ จะเอาอะไรมาตั้งสติเล่า พี่พวกหนุ่มก็จริง แต่เขายังได้เคยเป็นทหารมาแล้ว คนที่อ่อน ๆ ในกลุ่มนี้ก็ผมกะเจ้าแฝงเท่านั้น

ข่าวการปลุกผีที่หลุมทิศกล้าได้รู้กันไปทั่ว ๆ ในละแวกนั้น ต่างคนต่างไม่พอใจและทุกข์ใจไปตาม ๆ กัน และเกือบทุกวันจะมีหนุ่มใหญ่หน้าเหลี่ยม ๆ ซี่มามาไหว้ศพและปลุกเซ่นกันอยู่เสมอ ชาวบ้านเราทั้งรู้และเห็นแต่ใครเล่าจะกล้าไปทักท้วงเขา แม้แต่ท่านพระครูยังพูดไม่ได้ เพราะเขาอ้างว่าศพนฺยาติเขา เขาก็มาเซ่นไหว้กันตามที่เคารพนับถือ ต่อมาใคร ๆ ในละแวกเราไม่มีใครผ่านวัดในเวลาเย็นค่ำเลย ทุกคนหวาดท้อหลุม อ้ายกล้าด้วยกันทุกคน พอโพล้เพล้ดวงอาทิตย์ลับทู่ไปแล้ว สุนัขที่วัดชัก

จะหอนกันเสียงยาวเยือกเย็น คล้ายๆ มันเห็นอะไรขึ้นแล้วเลยพาเอาสุนัขตามบ้านพากันหอนรับไปด้วย เออละ ถ้าจะว่ามันมักจะหอนตามๆ กันไปแต่ก่อนที่ยังไม่เกิดเหตุนี้ขึ้น ทำไมไม่มีอย่างนี้เล่า พอดกคำम्मเลยถือเป็นกฎเกณฑ์เลย ไม่ยอมลงจากบ้านแม้แต่จะคิดถึงเจ้าแพงถึงดพบกันไว้แล้ว พอเย็นก็รับทำอะไรๆ ที่ข้างล่างให้เสร็จและเก็บขึ้นบ้านหมด พระอาทิตย์ตกดินแล้วไม่ยอมลงจากบ้านอีก

พี่พวกเขาใจกล้ากว่าผม เขาเคยเป็นทหารมาแล้ว ตอนค้าๆ เขายังไปคุยที่เรือนลุงโนดและเรือนใครๆ ที่ไกล แต่ก็ไม่อยู่นานนัก ทุ่มสองทุ่มก็กลับขึ้นเรือน เพราะหมาทั่วๆ ไปซึกจะหอนรับกันน่าสะท้านใจ ทำไปทำมาหมู่บ้านที่ไกลวัดซึกจะไฟมืดเมื่อยามค่ำคืน เพราะปิดประตูหน้าต่างเลยหมดแสงไฟที่มีลอดออกมา บางบ้านก็นอนเลยก็มี เลยดูเป็นตำบลที่น่าเกรงกลัวภูตผีปีศาจไปเลย

ตากับยายเห็นใจผมรู้ใจผม ไม่เคยใช้ผมลงไปจากเรือนเลยเมื่อเวลาค่ำคืน ยายก็เป็นคนหวาดๆ ทางผีๆ ลางๆ เท่ากับผม ยิ่งมามีการเช่นและปลุกผีตายโหงไกลๆ บ้านเช่นนี้แกยังไม่สบายใจเลย สำหรับผมนะเรื่องน่าเกียรตียังไม่ทันหายกลัว เกิดมาติดกล้าเข้าอีกแล้ว นึกถึงกรุงเทพฯ เขาช่างสว่างไสวไปด้วยแสงไฟทั่วๆ ไป ไม่น่ากลัวอย่างบ้านเรา มันช่างมืดและเงิบเสียดจริงๆ หมูหมาก็พาลช่วยหอนผสม เสียงใบไม้ถูกลม ไหวตัวดังกรียวกรูในยามเงิบ หมาทางวัดก็หอนขึ้นเสียงยาว แล้วทางบ้านก็หอนรับขึ้น ผมขดตัวอยู่ในมุ้ง นึกไปว่านี่คงเป็นเวลาทีติดกล้ากำลังก้าวขึ้นจากหลุม ค่อยๆ ดัดตัวให้หายเมื่อยที่นอนนิ่งอยู่ในโลงมาทั้งวันทั้งคืน คิดไปก็หนาวสะท้านหัวอก

ในคืนต่อมา ผมได้ยินเสียงผีเท้าม้าวิ่งอยู่ชายทุ่ง โกลบ้างไกลบ้าง ผมตัวลั่นเทา แน่ใจว่านั่นมันเป็นเสียงผีเท้าม้าของติดกล้า และติดกล้ากำลังควบขี่เพื่อควานหาผู้ที่ทำร้ายตัว ตื่นเข้าผมกระซิบถามพี่พวกเขาเมื่อคืนได้ยินเสียงผีเท้าม้าหรือเปล่า ผมถามยาย ยายก็ว่าไม่ได้ยิน แต่แถมอง

หน้าผมด้วยดวงตาที่ลึกลงวาว ผมได้ยินคนเดียวจริงๆ และได้ยินเต็มหูเลย
ทั้งหมดได้ฤกษ์ก็หอนขึ้นเมื่อเสียงผีเท้ามาดังผ่านไป , ในขณะนั้นผมแทบจะ
จับไข้

ในคืนหลังก่ออีก เสียงนั้นและอื่นๆ ก็เป็นไปอย่างคืนก่อน แต่รุ่งเช้า
ยายรับว่าได้ยินอย่างผมและยังได้ยินม้าร้องอย่างคะนอง ลุงโนดก็รับอีก
ปากว่าได้ยินเช่นเดียวกัน เป็นอันว่าหูผมไม่ได้แว่วไปคนเดียว ส่วนตานั้น
นิ่งๆ ไม่ออกความเห็น จะได้ยินไม่ได้ยินไม่พูด ดูแกล้ง แต่สังเกตว่าแกก็
คงใจไม่ค่อยดีเช่นเดียวกับเรา แกทำอะไรคนเดียวเงียบๆ คือเอายันต์ในตู้
ออกมาแขวนที่ชายคาบ้าน ผมยิ่งแน่ใจว่าตาเองก็รู้อะไรๆ ทั้งหมด หากแต่
เป็นพ่อบ้านย่อมจะต้องทำกิริยาให้หนักหน่วงเยือกเย็นไม่หวาดหวั่นต่อสิ่ง
ใดง่ายๆ เพื่อเป็นที่ยึดเหนี่ยวแก่ลูกบ้าน

‘มีอะไรที่ทิ้งอยู่ข้างล่าง ก็เก็บขึ้นบ้านเสียแต่วันๆ ไว้อ้ายเรื่อง’ ตา
ร้องบอกผม และตัวแกเองก็คิดว่าอะไรต่ออะไรขึ้นบ้านเกี่ยวกับของที่จะใช้
สอยในตอนกลางคืน คำพูดของตาและการกระทำของตาทำให้ผมหนาว
ใจนัก แสดงว่าเรื่องต่างๆ มันถึงขนาดแล้ว มิฉะนั้นคนชั้นตาจะไม่เป็นไป
อย่างพวกเราๆ เย็นค่ำลงตาได้สั่งปิดหน้าต่างและประตู อ้างว่าอากาศ
หนาวปิดเสียดีกว่าเปิด

เสียงผีเท้ามาในยามดึกนั้น มันอาจเป็นไปได้สองนัย นัยหนึ่งอาจจะ
เป็นม้าของทิดหาญ เทียวความหาความจริงของคนร้ายว่ามาทางไหนกันแน่
นัยที่สองถ้าเป็นม้าของทิดกล้าละ คิดแล้วถึงกลับครางออกมา รุ่งขึ้นได้
ข่าวว่าพระที่วัดองค์หนึ่งเห็นทิดกล้าเดินอยู่ในวัดอย่างช้าๆ วนไปวนมา
แล้วออกจากวัดไป

‘อ้ายกล้าซักจะยุ่งเสียแล้ว’ ตาพูดจึงมาขณะที่กินข้าวกันอยู่

‘ไม่รู้ว่เสียงม้าใคร’ พี่พุกพูด เขาเพิ่งจะพูดว่าเขาเองก็ได้ยินอย่าง
ผมและยาย

‘มีงได้ยินรอะ?’ ยายถาม

‘จะ ได้ยิน’ พี่พุกพูดแล้วหันหน้าเปิบข้าว

‘ทำไมท่านพระครูไม่ห้ามอ้ายพวกมาปลุกผีเสียนะ’ ยายว่า

‘ห้ามเดี๋ยวนี้จะมีประโยชน์อะไรล่ะ มันตื่นตัวเสียแล้ว’ ตาว่า ‘อ้าย
ทิดหาญมันบ้า มันไม่คิดว่ามันเล่นกับไฟ และคนทั่วๆ ไปก็โกรธมันอยู่’

ยิ่งฟังไปก็ยิ่งกังวลใจ อยากจะกระอักออกมาด้วยความอัดอั้นใจ
ข้าวกรรปลุกผีได้กระจายไปทั่วๆ บ้าน ใครมีม้าขี่แทบจะบอกขายไปเลย
เกรงทิดหาญจะคิดสงสัยว่าร่วมมือกับพวกที่ฆ่าทิดกล้า หากแต่หมู่บ้านเรา
ไม่มีม้าขี่เลย ค่อยสบายใจไป ในบ่ายวันนั้น มีชายคนหนึ่งอายุราวๆ ห้า
สิบกว่ามาถามหาตา และได้พบกับ ตาก็ชวนขึ้นเรือน

‘ฉันได้ข่าวว่ามีกรเช่นผีตายโหงกันที่วัดนี้เรอะ ข่าวว่าอาละวาดนัก
ฉันจึงยอมมาฟังข่าวดูว่าจริงหรือไม่จริง’ ชายนั้นพูดกับตาและยาย

‘พ่อหิงจะมาดูทำไม?’ ตาถาม

‘อยากรู้ว่าจริงไหม ถ้าจริงฉันจะมาเรียกเอาไปใช้งาน ฉันอยากได้’
ตาหิงพูด

ทุกคนมองหน้าตาหิงกันทุกคน เป็นเรื่องแปลกหูและไม่เคยคิดว่าจะ
ได้ยินดังนั้น

‘อ้ายจริงนะจริงละ แต่พ่อหิงจะเอามันไปได้เรอะ?’ ตาถามขึ้น
อย่างสนใจและมองหน้าคนที่ชื่อหิง ผู้มีร่างกายผอมเกร็งหัวหงอกประปราย

‘ถ้าจริงอย่างว่า ฉันจะมาสะกดเอาไปเอง’ ตาหิงว่า

‘โอ! พ่อคุณเถอะ ถ้าเอาไปได้ก็ช่วยด้วยเถิดวุ่นนัก’ ยายร้องและยก
มือไหว้

‘ต้องขอเวลาสักหน่อย’ ตาหิงพูดปากเคี้ยวหมากรอกอย่างตริตรอง
‘มันอยู่หลุมไหนแน่จะต้องขอไปดูสักหน่อยก่อน’

‘ก็ที่ป่าช้าวัดนี้แหละ’ ยายว่า

‘ดีละประเดี๋ยวจะยอมไปดู เหมาะทำก็จะทำพิธีเสียคืนนี้ พรุ่งนี้จะได้
กลับเลย’ ตาหิงพูด และชะโงกมองไปทางวัด ‘มันฝังกันด้านไหนนะ?’

‘ไม่รู้ซิ ฉันไม่สนใจเลย ลองไปดูก็รู้นี่นะ ปากหลุมจะต้องมีดอกไม้
รูปเทียนผิตดาอยู่หรอกนะ’ ตาพูด

‘ฉันฉันจะแอบไปดูท่าที่เสียก่อน นี่ พ่อแม่ ถ้าหากท่าที่มันยังไม่
เหมาะก็ขอค้างอยู่ที่นี้สักคืนหนึ่งเถอะนะ’ ตาหิงว่า ‘และขออาศัยข้าวสุก
สักมือสองมือด้วย’ พูดแล้วหัวเราะ ตาเราก็หัวเราะ เพราะเรื่องการกินอยู่
บ้านเราไม่ตกใจเลย ผมดีใจนัก ถ้ามีคนดีมาเรียกไปเสียได้จะได้
หมดความกลัวเสียที มิฉะนั้นละก็สบายใจเพียงกลางวันเท่านั้น พอตกค้ำก็
หวาดเกรงไปตลอดคืน

ตาหิงหายไปวัดสักครู่หนึ่ง เดินกลับมาสั้นหัวอย่างท่าทางไม่สู้ดี

‘แหม! พ่อแม่ พระที่วัดท่านตาขมึงเอาฉันเข้า พอเดินไปทางป่าช้า
ท่านเรียกพระมาอีกหลายองค์เดินตามฉันและมีตะพดเสียด้วยซิ ท่าไม่เป็น
การละแฮะ’ ตาหิงพูด

‘ถ้าพระท่านจะคิดว่าพ่อหิงจะไปปลุกไปเช่นกระมัง’ ตาว่า

‘ถ้าอยู่แฮะ เอาละขอค้างสักคืนเถอะ พรุ่งนี้พ่อแม่ช่วยไปบอกพระ
ด้วยกันว่าฉันมาตีจะมาทำพิธีสะกดและเรียกเอาไป ไม่ได้มาทำให้วุ่นวาย
หรอก’

‘เอา! เอาอย่างนั้นก็เอาพรุ่งนี้จะไปหาท่านพระครู ท่านรำคาญใจ
เลยควบคุมคนที่ไปก่อกวนผี’ ตาว่า และรู้สึกว่แแก่เห็นดีด้วยที่ตาหิงจะทำ
พิธีเรียกเอาไป

คืนนั้นเมื่อเสร็จอาหารแล้ว ผมไม่ยอมจะอยู่ฟังเขาคุยให้กลัวเปล่า ๆ
รีบนอนเลย เขาคงคุยกันหลายทุ่มหน่อย ผมหลับไปนานโข ถ้าจะดึกแล้ว
ผมตื่นขึ้นเห็นไฟดับหมด ก็เลยเงี่ยหูฟังเหตุการณ์ตามเคย เสียงต่าง ๆ
นอกเรือนมันช่างเจีบบสัจจริง และในครุ่นนั่นเอง เสียงหมาทางวัดก็หอน
ขึ้นโหยหวน ผมใจเต้นรัวโกรธตัวเองว่าฉันตื่นขึ้นมาทำไมกันไม่รู้ ตื่นแล้ว
ต้องผจญกับเสียงที่ไม่เป็นมงคล

ทางบ้านเรายังเจีบบ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผมนอนใจระรัวเงี่ยหูฟังต่อไป

แต่ในครุนั้นเอง เสียงผีเท้ามาก็ดังขึ้นที่ชายทุ่งหลังบ้านใกล้ลำกระโดงปลา ผ่านไปผ่านมา นกแสกเจ้ากรรมบินร้องผ่านไปดังแซกเข้ากรีดหัวใจ หมา ไตฉุนเราก็หอนรับโหยหวนขึ้นประดังกับเสียงที่ได้ยิน ทั้งๆ ที่เสียงหมา กำลังหอนทอดยาวทอดสั้นอยู่ก็มีเสียงอะไร ดังแทรกขึ้นมา มันเป็นเสียง ใครไม่รู้ร้องเรียกใครฝ่าเสียงหมาขึ้นมา ผมสะท้อนสั่นและร้องให้เลย เสียงนั้นไม่ชัดว่าเป็นเสียงใคร มันแหบๆ แห้งๆ มันดังอยู่ข้างล่างทาง ด้านนอกชาน หมายถึงหอนใหญ่ แน่แล้วมันมาจากหลุมในวัด ผมสะดุ้งหัว ใจวาบเหมือนใจจะขาดและหยุดเต้น เพราะอยู่ๆ พี่พุทกระถกตัวเข้ามาขีด โดยไม่ทันรู้ตัว แต่พอรู้ว่าเป็นพี่พุทก็ค่อยคลายใจ แต่ว่าใจมันเต้นแรงเมื่อ ตอนต้นอย่างสุดขีด ทำให้ทรวงอกปวดเสียวไม่หยุดลงได้ง่ายๆ ผมเลยเบียด ตัวเข้าขีดพี่พุทแน่นเลย มันเป็นคืนสำคัญในชีวิตของผมที่บ้านมาบโพธิ์ เกือบสว่างจึงได้หลับลงอย่างอ่อนเพลีย

ผมตื่นขึ้นเห็นสีหน้าคนทุกคนมีเค้าไม่สบายใจทุกขี้ใจกันทุกคน เขา คงผ่านเหตุการณ์เมื่อคืนกันทุกคน

‘เมื่อคืนเอ็งรู้อะไรไหม?’ ยายกระซิบถามผม พี่พุทกำลังหิ้วน้ำใส่โอ่ง

‘ใครมันมาไม่รู้’ พอผมเอ่ยเท่านั้นยายเอามืออุดปากผม

‘เอ็งอย่าพูดอะไร ตอบว่ารู้ค่าเดียวก็พอ’ ยายกำชับผมอย่างเด็ดขาด

‘จะ จันรู้หมด’ ผมว่า

‘พอแล้ว’ ยายว่า ‘ข้าเห็นจะต้องโจนไปอยู่บ้านอ้ายโป๊ะชั่วคราว ละวะ’

‘ไอ้โฮ! แย่เลย’ ผมร้องออกมาเมื่อได้ยินยายพูดว่าจะคิดหนี ยายแก ไปเสียดทางบ้านนี้ก็หมดความอบอุ่นลงไปอีก แกจะไปบ้านพี่ถนอม ผมก็ อยากจะไป แต่ที่นั่นผมก็ยังหวั่นน้ำเกียรติ ผมกลัวน้ำเกียรติเท่าๆ กับกลัวติดกล้า เรื่องน้ำเกียรติยังไม่จบไปก็วัน ผมจะทำยังไงกันเล่า

‘เอ๊ะ! ตาเรากับตาหิงไปไหนล่ะ?’ ผมถามยาย

‘ไปวัดกันล่ะซิ ถูกแล้วจริงๆ วะ จะทำอะไรไหนไม่ไปทำกันที่อื่น ดัน

มาอยู่ที่บ้านเรา โอ้ย! จะขาดใจตายเสียให้ได้เมื่อคืนนี้' ยายบ่น

ผมเห็นจริงตามยายพูด ถ้าตาทิงไม่มาค้ำที่นี้ เรื่องก็ไม่รุนแรงเท่าเมื่อคืน ผมชักหนักใจเพิ่มขึ้นอีกเสียแล้ว แต่ไม่รู้จะแก้ไขอย่างไรได้ คืนนี้ต้องแย่อีกแล้ว

จวนเวลากินข้าว ตามผมกับตาทิงก็กลับมา ตาทิงซื้อเหล้าติดมือมาด้วย ตาทิงแกลกิน แต่ตาเราไม่กิน พอถึงนอกชานตาทิงก็นั่งดื่มคนเดียว

'เมื่อคืนมันมาทำหายฉัน' ตาทิงว่า แล้วหัวเราะเสียงครั้นๆ มีแววเหยิ่ม 'ดีแล้วท่านพระครูท่านอนุญาตให้ทำได้ คืนนี้ฉันจะลงมือทำการละ ฉันจะไปทำที่ศาลาป่าช้าเลยตลอดคืน ฉันไม่มาอยู่ทางบ้านนี้หรอกพอเสร็จงานฉันก็จะเลยกลับไปทีเดียว ไม่แวะมาลาละนะ' ตาทิงพูดกับตาและยาย ผมเบาหัวอก มองดูยายก็เห็นหน้าตาแจ่มใสขึ้น พี่ทุกคนหายใจเอือกความจริงมันควรจะเป็นเช่นนั้น ชั้นแรกเราคิดว่าตาทิงจะมานุ่งนัวอยู่ที่บ้านเราอีก เราก็แย่อเลย เท่าที่ติดกล้าเคยล่าแดงเสียงอยู่ห่างๆ บ้านก็จะกลายเป็นเข้ามาถึงในบ้านอย่างเมื่อคืนนี้ ถ้าตาทิงยังคงนอนค้ำที่นี้

วันนั้นทั้งวัน ตามผมกับตาทิงคุยกันบ้างนอนพักบ้าง เพื่อออมกำลังไว้ตอนค่ำ พอตกบ่ายก็รีบกินข้าวกินปลากันเรียบร้อย แล้วตาทิงก็เตรียมยามสะพายบ่า พलगล่าลาตายายและพวกเราทุกคนแล้วลงจากบ้านบ่ายหน้าเข้าวัดเลย เราทั้งหมดถอนใจยาวส่งท้ายตาทิง ภาวนาขอให้ตาทิงผู้เศษเอาวิญญานติดกล้าไปให้จงได้ สะแวกเราจะได้มีสุขเสียที

'กุสงสัยวะะ!' ตาพูดขึ้นลอยๆ 'อ้ายติดหิงจะต้องรับจ้างใครมาทำการดังนี้ ให้สะกดผีตายโหงอ้ายกล้าจนสงบลง ที่อ้ายติดหิงพูดว่ามันจะเอาผีร้ายไปไว้เองนะ มันจะเอาไปสุ่มกระบาลอะไรกัน ดูมันยังงี้ๆ อยู่และทำไมมันรู้เรว้นักว่าเขาเช่นผีปลุกผีกันที่นี้ บ้านมันอยู่ถึงทุ่งสามเรือนใกล้กันเมื่อไหร่ ดูที่ท่ามันจะซบซ้อนยังงี้อยู่' ตาพูดไปเกาหัวไป

'เมื่อวานนี้ได้ยินแกพูดว่าแกอยากได้ผีตายโหงไปทำอะไรของแก' พี่ทุกคนเป็นเชิงออกความเห็นบ้าง

‘อ้ายพูดนะมันก็พูดยังงั้น ข้าสงสัยวะ ที่ว่ามันจะเรียกเอาไปนะ คงจะไม่เอาไป อ้ายทิดหิงคงมาทำพิธีเพียงสะกดอ้ายกล้าให้สงบเท่านั้น มันอาจเกิดกลัวเกรงแก่อีกฝ่ายว่า ถ้าอ้ายกล้าขึ้นอาละวาดก็จะรู้กันว่าใคร ทำร้ายมันถึงตาย จึงคิดให้อ้ายทิดหิงมาสะกดเสียเพื่อเรื่องจะได้เจียบ อ้ายทิดหิงจะเอาผีตายโหงไปสุ่มกระบาลมันทำไมในสมัยนี้’ ตาว่าแล้วมวน บุหรี่สูบ พวกเราฟังเหตุผลของตาก็ดูจะเข้าท่า อาจจะเป็นจริงตามนั้นก็ ได้จริงทีเดียว ใครทำอะไรร้ายๆ ไว้ก็ยอมต้องการให้เรื่องเจียบ ถ้ามีการเช่นนี้ กันเรื่องมันอาจแดงขึ้น อ้ายเรื่องกลัวทางฆ่ากันนะ ฝ่ายเจ้าที่แอบทำร้าย หากกลัวทางติดกล้าไม้ แต่กลัวอาญาบ้านเมืองมากกว่า ถ้าเจียบเหมือน ความมืด เรื่องมันก็จางหายไป

แต่จะอย่างไรก็ตาม ทางบ้านเราพอดกเวลาโพล้เพล้ก็ขึ้นบ้านหมด และปิดประตูหน้าต่างเจียบไปทั้งบ้าน คืนนี้คุยกันบ้างนิดหน่อย ความเจียบมันช่างปกคลุมหมู่บ้านเราจริง ๆ จังหริดเท่านั้นที่ยังมีเสียงอยู่ตามพื้นนา นอกนั้นไม่มีเสียงอะไร เสียงหมูเสียงหมาพลอยเจียบไปด้วยอย่างประหลาด ตาหิงเป็นผู้มีความศักดิ์สิทธิ์จริงตามที่แกพูด พอเราจะเข้านอนก็ได้ยิน เสียงพระมากองค์สวดมนต์บทไล่ผีดังลอยมา ดูจะเป็นพระทั้งวัดก็ไม่รู้เสียง ดังเหลือเกิน

‘พระท่านลงมือร่วมกับอ้ายทิดหิงแน่ๆ’ ตาพูดขึ้นเมื่อได้ยินเสียงดังนั้น ผมนอนฟังเหตุการณ์ไปจนถึง เสียงพระได้เจียบไปแล้ว รู้สึกว่าสงบ จริงๆ หมาไม่หอนนกแสกไม่ร้อง สงบอย่างน่าชื่นใจ ผมรู้สึกสบายและ หลับไปเมื่อไรไม่รู้ แต่พอเข้าขึ้นเท่านั้น ท่านผู้อ่านที่เคารพ เหตุการณ์มัน ได้เกิดขึ้นอีกราวกับฟ้าผ่าลงมาอย่างกำปนาท มีเสียงคนโจษกันว่า มี คนนอนตายอยู่บนศาลาป่าช้า ตาผมและลุงโนดอยู่ไม่ได้รีบเผ่นไปวัด

ตอนสายหน่อยลุงโนดกลับมาคนเดียว ร้องบอกพวกเราว่าตาทิงนอน ตายอยู่บนศาลา มีรอยบาดแผลถูกของแข็งและหนักตีตามตัวน่วมไปหมด หน้าตาเละเทะเพราะโดนตี

‘โอย! คุณพระช่วย แล้วยังไงกันล่ะนี่’ ยายร้อง ‘อนิจจัง เมื่อคืนวานก็ยังนอนอยู่ที่บ้านเรานี่’

‘กำนันและผู้ใหญ่บ้านกำลังพิสูจน์ศพอยู่’ ลุงโนดว่า

‘ใครมันหามาฆ่า?’ ยายถามเสียงสั้น

‘ไม่รู้หรอก รู้แต่ว่าพวกที่ฆ่ามีหลายคนรวมกัน’ ลุงโนดว่า ผมหนาวสะท้านเลย ดูเกิดเหตุจะสงบลงแล้วมาเป็นไปอย่างนี้ ทั้งนำกลัวอันตรายและญาติ กำนันที่เรากำลังพูดกันก็พอดีตากลับมา พวกเราต่างแข็งแข้งถามเรื่องกัน ตาสั่นหัว หน้าตาบอกลังสบายใจ

‘พูดไปมันก็เป็นเรื่องเดาอะ’ ตาว่า ‘ข้านึกแล้วว่าอ้ายหิงหาเคราะห์ไล่ตัว มันต้องรับจ้างฝ่ายโน้นมาทำการ อ้ายฝ่ายนี้ไม่พอใจในการกระทำก็ฆ่าเอา มันฉลาดฆ่าไม่ใช้ปืน มันกลัวพระและชาวบ้านจะได้ยินเสียง ศาลาที่อ้ายหิงนั่งเข้าพิธีมันห่างกับพระที่อยู่โนป่าช้า อ้ายพวกนั้นมันก็รวมกันสบายไป กูนึกไปก็เห็นตัวคนร้ายอะ แต่พูดไปปากจะเป็นภัยทุกทาง กูสงสัยใจอยู่เมื่อตอนเช้า กูเดินไปวัดกะอ้ายหิง มันมีใครแปลกหน้าสองคนยืนมองเราที่นอกวัด มันเห็นกูกับอ้ายหิงขึ้นกุฎิท่านพระครู ครั้นขากลับมาก็ไม่เห็นอ้ายสองคนนั้นเสียแล้ว มันคงหลบตัวอยู่แถววัดนั่นแหละ’ ตาพูด ผมฟังตาพูดก็มองเรื่องออกโปรง เเวกรรม อะไรๆ มันจะมาลงที่บ้านเราอีก ตาหิงมาอยู่บ้านเรา และตาพร้อมไปวัดกับตาหิง เท่ากับร่วมในพิธีสะกดทิดกล้าด้วย ตาหิงมาบ้านเรานี้เท่ากับเป็นทูตมรณะแห่งบ้านเรา ทั้งคนและผีจะบุกบ้านเราอย่างไรบ้าง

‘แล้วศพอ้ายทิดหิงล่ะจะว่ายังไง?’ ยายถามตา

‘นั่นก็แล้วแต่ทางกำนันและทางวัดจะจัดการกัน เราไปยุ่งอะไรไม่ได้ มันจะเป็นตัวการสมรู้ร่วมคิดกับฝ่ายอ้ายหิง ภัยมันจะมาสู่’ ตาว่า พวกเราฟังแล้วตาวาวไปตามๆ กัน

‘เรื่องมันอีกมาก จบลงยากเหมือนกัน ทางอำเภอคงจะมาสอบสวนบ้านเราบ้าง ในฐานะที่อ้ายหิงมาบ้านเรา และข้าเองพาอ้ายหิงไปวัด

พยานมันมีรู้เห็น แต่นั่นแหละ เราถือเอาอย่างพระ เราไม่ผิดอะไรจะไป
กลัวทำไม ความจริงมันมีอยู่ก็ว่าไปตามความจริง' ตาว่า

'อนิจจังทุกขัง เมื่อวานมันก็ยังพูดคุยกับเราอยู่ และนอนที่นี่' ยาย
พูดอย่างอ่อนใจ ส่วนผมยิ่งอ่อนใจไปกว่ายายเป็นไหนๆ อ้ายเรื่องสู้รบกัน
นะ ถ้ามันจำเป็นก็ต้องสู้ แม้แต่เป็นเด็กเลือดสู้ก็ยังมี กูไม่รู้เรื่องอะไรกะมึง
เมื่อมึงจะพาละครานมาก็ทำยังไงได้ ตาของเราที่คนเก่าเคยผ่านดีผ่านร้าย
มาเหมือนกัน พวกเจ้านายหาญก็รู้จักดีอยู่ เขาก็เอากัน ถ้าเอากันแค่หมัดๆ
มวยๆ ไม่เกี่ยวกับปืนผาหน้าไม้มาแอบยิง ถ้าประกันซึ่งๆ หน้า อ้ายผมนี้
แม้แต่อายุน้อยก็มีกำลัง ขนาดควายเหมือนกัน กลัวมันจะไม่เอากะเราแบบ
นี้นักเลงมากเท่าไรยิ่งซี้ซลาด จะหาทางแต่ได้เปรียบ เผลอก็เอามึงเสียละ
มาก ยิ่งเอาแล้วหนีไป

ที่นี้มาพูดกันเรื่องผีนะซี ร้ายกาจกว่าเป็นไหนๆ ตาหิงมาตายเสีย
อ้ายติดกล้าก็ผูกขึ้นจากหลุมอีก และมันก็จะมาขี่ม้ารอบๆ บ้านเราอีก

'กลัวติดกล้าจะขี่ม้าอีกนะซี' ผมพูดขึ้นลอยๆ ทุกคนเหลียวดู
ผมอย่างเห็นด้วย

'ตาจ๋า ขอปืนจันสักกระบอกเถอะน่า มันขี่ม้ามาเวียนอีก จันยิงเลย'
ผมพูดอย่างมีโกรธน้อย ๆ ตาหันมองดูผมแล้วดุน้ำลาย

'ลูกปืนมันแพงโง้ย ปะเหมาะจะไปยิงถูกคนเข้าติดคุก' ตาว่า
ผมหมดประตุงจะพูดเลยนึ่งเงียบ คิดอะไรฟุ้งซ่านไปคนเดียว

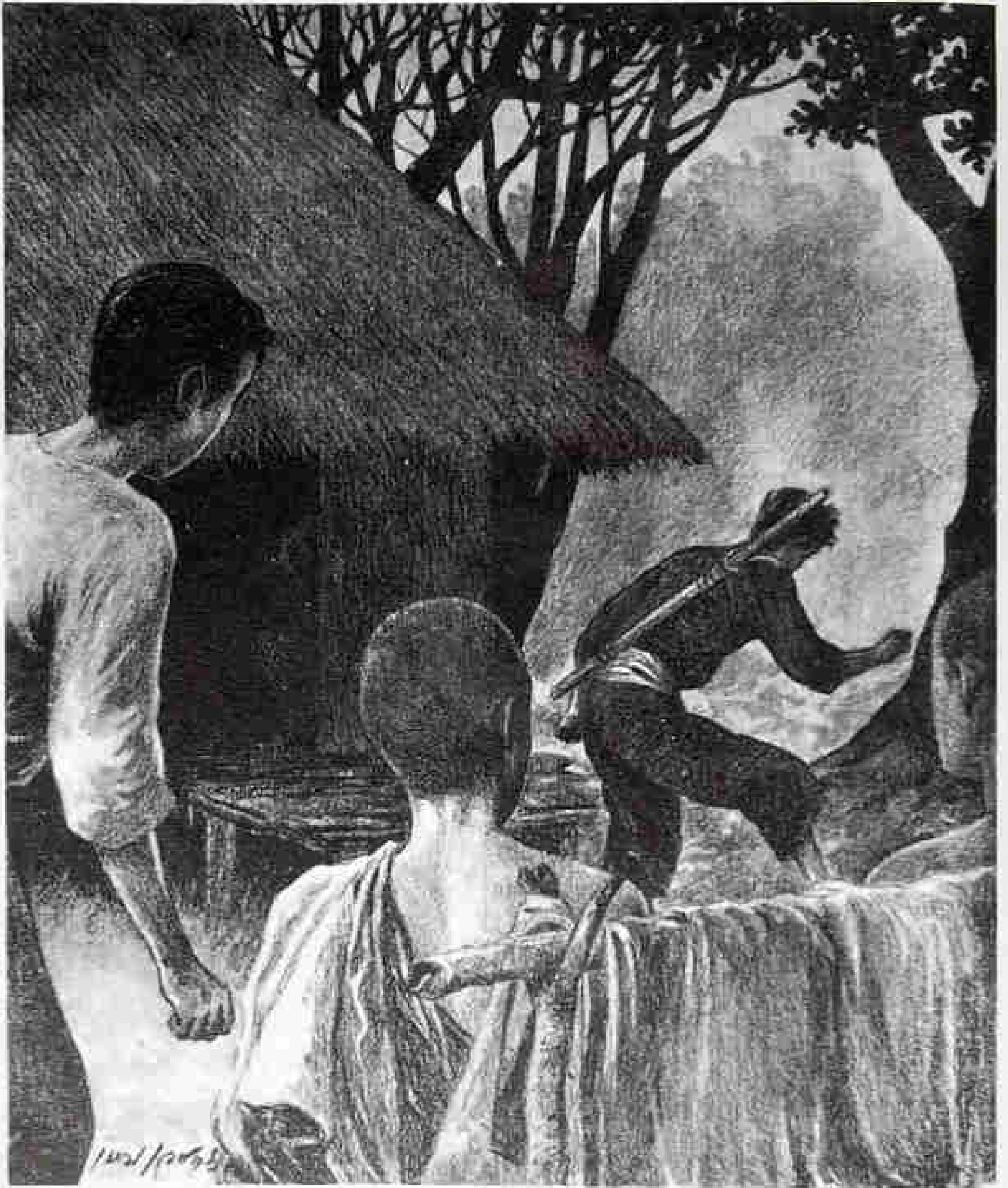
...พอลืมตาหายง่วง...ผมก็กลับตกใจถึงกับสะดุ้งทั้งตัว เพราะกระท่อมที่เรานอนอยู่นั้น...ไม่มีใครอยู่เลย...ผู้คนทั้งหมดที่เราพูดเราคุยกันเมื่อคืนไม่มีเลย เจียบเจียบ...

อ้ายบักสอย

ชีวิตของชาวบ้านมาบโพธิ์ได้สงบลง บ้านยายและตาผมมีความสุขดี เมื่อผีติดกล้าหยุดอาละวาด และติดหิ้งที่มาตายในศาลากลางป่าช้าก็เจียบไป ผีติดหิ้งไม่แสดงอะไร ตายไปแล้วก็แล้วไป ทางตำรวจก็รับหน้าที่สืบสวนการตายอย่างลึกลับของติดหิ้งไปอย่างที่มีดมัว บ้านเราก็ออยู่อย่างสงบ ไม่มีวิญญานผีมาล่าแดงเดชอย่างที่แล้วอีก ฉะนั้นทางบ้านผมตาและยายได้นิมนต์พระมาเทศน์ทุกวันพระตลอดพรรษา ชาวบ้านใกล้เคียงก็พร้อมใจกันมาฟังเทศน์ไม่ขาด ในยุคนั้นผมเลยได้รู้จักกับพระอีกหลายองค์ พระองค์หนึ่งมาเทศน์ก็มีอีกองค์หนึ่งมาเป็นเพื่อนกันเพื่อตอนจะกลับวัด

พระท่านคุยเรื่องไปเที่ยวพระพุทธรบาทสระบุรี ช่างสนุกจงใจผมจริง ๆ เกิดมาได้ยินแต่ชื่อพระพุทธรบาท แต่ไม่เคยคิดว่าในชีวิตจะได้มีโอกาสไปนมัสการ พระท่านคุยให้ฟังช่างสนุกลึกล้ำ เป็นการไปทำบุญที่มีการผจญภัยทางใจและทางร่างกาย ต้องใช้ความอดทนและแข็งแกร่งอยู่มากมายในเวลาที่เขวเขาเข้าถ้า พระพุทธรบาทนี้ชาวบ้านผมเขาถือว่าผู้มีบุญเป็นไป

อ้ายน้กสวย

ไม่ได้ไป เพราะทั้งหญิงชายหลายคนมาแล้วเคยตั้งใจจะไป นึกแล้วนึกอีก พอถึงกำหนดงานเป็นให้มีอันเป็นเกิดไม่ได้ไปทุกคราวไปจนแก่จนเฒ่า ฟังพระท่านเล่าแล้วหัวใจผมกระวนกระวายนัก

คุณเชิงคุณอันท่านเคยว่างานพระพุทธรูปปีนี้ท่านจะไปอีกทั้งสององค์ และจะไปอย่างนักท่องเที่ยวกลายๆ หรือพระรูดงค์กลายๆ จะถือเอาว่าพระเจ้าสร้างขามาให้ก็จะใช้ขาทั้งสองข้างเดินไปจากวัดนี้แหละให้ถึงพระพุทธรูป ให้เป็นกุศลจิตอันแรงกล้า พี่พุกก็พูดชัดขึ้นว่า

‘จะแปลกอะไรคุณ พระรูดงค์ท่านไปได้ ทำไมเราจะไปไม่ได้’

‘จริงของเขา’ คุณเชิงรับเห็นด้วย ‘แต่เราจะไม่ไปกันมากองค์และจะไม่มีพิธีอย่างรูดงค์ เราจะไปกันเฉยๆ ค่าโหนอนนั่น มีอาหารแห้งๆ ติดไปไม่เดือดร้อนต้องบิณฑบาตเขาอย่างพระรูดงค์ ตกเย็นจะหาหมู่บ้านพออาศัยเขานอนที่ลานบ้าน โดยเราจะมีเต็นท์อย่างทหารติดไปด้วย’ คุณเชิงอธิบายนำฟัง มันเป็นการเดินทางชนิดทดสอบความอดทนของตัวเอง

‘อย่างคุณเชิงว่านั่นแหละสนุกดีด้วย’ คุณอันสนับสนุน ‘การไปรูดงค์นั้นท่านไปกันมากองค์ ปักกลดที่โหนดนั้นก็มีคนชาวบ้านมาหา อาหารคาวหวานมาถวายดูง่ายไป อย่างที่เราจะไปกันนี้ ไปอย่างคนธรรมดาเดินทางไป ถ้าใครทดสอบความอดทนสมัครไปด้วยก็ยิ่งได้นา ลองกันดูบ้าง’ คุณอันหยุด คุณเชิงก็พูดต่อ

‘ปีนี้ไปแน่ๆ’ คุณเชิงว่า ‘เราจะไปอย่างไม่รบกวนผู้ใด จะมีอาหารติดไปพอเดินทาง ถ้าอาหารจะหมด เราก็ย้ายหน้าเข้าหาหมู่บ้านที่มีร้านขายของ ซื้อให้พอแล้วก็เดินทางลัดไปอีก ทำอย่างนี้จนถึงได้นมัสการพระพุทธรูป’

ผมรู้สึกศรัทธาหนัก จะขอเป็นศิษย์ติดตามไปด้วย จะขออนุญาตตาและยายขอให้ถึงพระพุทธรูปสักทีในชีวิต และรู้สึกว่าเป็นเงินทองเท่าที่ตายายให้ไว้บ้างที่ช่วยงานนาของแก ผมก็ยังพอมืออยู่ และการเดินทางอย่างที่ว่ากันนี้ก็ไม่มีค่าใช้จ่ายอะไรกันนัก จะกินจะอยู่อะไรก็ทำอย่างชาวบ้านป่า

ทั้งนั้น ตาได้ออกความเห็นว่ ควรย่นหนทางเสียดอนตัน คือเดินจากบ้านเราไปขึ้นรถที่บ้านภาชี จนถึงท่าเรือพระพุทบาท แล้วจึงเดินจากที่นั่นค้อยผ่อนคลายความหนักงบ้าง

ครั้นถึงฤดูที่จะนมัสการพระพุทบาท ผมได้ขออนุญาตยายกับตา แล้วก็ตกลงกับพระท่าน ผมเตรียมตัวอย่างง่าย ๆ เพราะมันอยากไปมากกว่าจะอยากสวยอยากงาม แม้แต่จะมีเพียงกางเกงขาก๊วยสักตัวก็เอาดี ผมมียามใหญ่ มีเสื้อผ้าไปบ้างพอควรพอมีเปลี่ยน หาได้รองเท้าย่างที่จะใช้ย่า ส่วนคุณแข็งคุณอันนั้นท่านเตรียมเต็มที่ มีเครื่องใช้หลายอย่าง ท่านมีเดินที่ที่ตัวเองแบบทหาร ถ้ากางแล้วจะนอนได้สามคน คุณแข็งเป็นเชื้อจีนจึงพอมีเงินจะหยิบฉวย

เรื่องผมกับเจ้าแพงนั้น แต่ก่อนกับเดี๋ยวนีเหมือนหน้ามือและหลังมือ แต่ก่อนเจ้าแพงจะขาดผมไม่ได้ และผมจะขาดมันไม่ได้ เมื่อคราวผมไปอยู่กับน้ำเกียรติที่กรุงเทพฯ เจ้าแพงร้องไห้และผมก็ร้องไห้ ตั้งแต่พี่พุกออกจากทหารมาอยู่บ้าน เจ้าแพงก็ซกสนิทกับพี่พุก เพราะพี่พุกพูดเก่ง รูปร่างก็สวยเก๋ ผิดกว่าผมที่เหมือนควาย สังเกตว่าผมจะไปพระพุทบาทนี้ไม่เห็นเจ้าแพงสนใจ คล้าย ๆ ว่าไม่ไยดีในการไปอย่างทรมาณกายอย่างนั้น

ผมกับพระได้ออกเดินทางตอนบ่าย มุ่งหน้าไปหนองตาไร่แล้วจึงจะตัดเข้าบ้านภาชี ผมดีใจและคึกคะนองเต็มที่ เดินตามหลังพระอย่างอารมณ์แจ่มใส แทบจะร้องเพลงเลย เราเดินกันอย่างไม่ลดละทั้งพระและผม ได้มายึดเอาสถานีบ้านภาชีเป็นที่พักภายในคืนนั้น คอยรถไฟพรั่งนี้เราจะหาที่นั่งได้ดีและอาจนอนได้บ้างถ้าเกิดง่วงมาก ๆ หน่วยงานพระพุทบาทอย่างนี้ ที่สถานีบ้านภาชีจะมีคนมาจากทางไกลเดินทางมา คอยรถอย่างเรามากเหมือนกัน ครีกครั้นพอใช้ มีร้านค้าขายขนมอยู่บ้าง ผมก็พึ่งขนมยาท้องเข้าไว้ ส่วนพระท่านหมดหนทาง พอพึ่งได้ก็กาแพ่เท่านั้นชดกันไป ระหว่างชดกาแพ่ท่านก็คุยถึงถ้ามหาสนุกและที่พุกร่าง พึ่ง

แล้วชนลูกอยากถึงเสียเร็ว ๆ ตามที่ท่านพูดนั้นดูสวยงามตระการไปตามธรรมชาติและน่าสนุก ผมเกิดมาเป็นตัวเป็นตนยังไม่เคยเข้าใกล้ภูเขาเลย เคยเห็นแต่ไกล ๆ จากห้องทุ่งดูไปเป็นทิวน้ำเงินแก่คล้ำ ๆ อยู่ขอบฟ้า ต่อแต่นี้ไปจะได้ขึ้นเขาจริง ๆ ละ เข้าถ้าข้างละจะได้กลับมาคุยให้ฟังสำหรับคนทางบ้าน

พอรุ่งขึ้นเราสามคนได้ขึ้นรถไฟมาลงที่ท่าเรือพระพุทธรบาท ผมตื่นตื่นพูดไม่ถูก ดูผู้คนข้างคึกคักเอาการถไฟสายเล็กของพระพุทธรบาทน่าดูมาก เป็นรถคันเล็ก ๆ ไม่มีตัวถัง มีม้านั่งกันโล่ง ๆ มองเห็นกันสนุกกัน อย่างว่าไปเที่ยวป่าเที่ยวเขาเนื้อ! เธอก็มองเห็นฉัน ฉันก็มองเห็นเธอ ไปร้องไปทุกคันรอน่าสนุก แต่เราไม่มีเรื่องจะขึ้นกับเขา เราจะใช้กำลังความแกร่งกล้าเดินไปสู่โดยทางทุรกันดาร เสียงรถไฟสายเล็กเปิดหวีดเสียงยวเสียงถี่ เป็นการเรียกร้องให้เร่งไปซื้อตั๋วหรือเป็นการโฆษณาการเที่ยวผ่านดงพงพี บรรดาคนที่อยู่ในที่นั่นต่างก็ใจเต้นตุ้ม อยากจะรีบขึ้นนั่งรถ

พระฉันเพลแล้ว ฉันกาแฟแล้ว ผมกินข้าวกลางวันแล้วซื้ออาหารแห้งพร้อมมูล แล้วก็ต่างบ่ายหน้าออกจากสถานีรถไฟเล็กมุ่งหน้าไปยังหมู่บ้านเขาของพระพุทธรบาทที่เห็นอยู่ไกลลิบ ๆ การเดินทางครั้งนี้เป็นการเดินลุ่ม โดยมีที่หมายอยู่ข้างหน้าหมู่บ้านอันหนาแน่น เกิดขบขันกันพอดูคือเดิน ๆ ไปเกิดติดหนองน้ำลึกขวางหน้า ต้องเดินอ้อมป่าละเมาะ บางแห่งน้ำตื้นก็ใช้เดินลุยข้ามเอา ยิ่งเดินไปก็ยิ่งไม่มีบ้านคน มีป่าข้างทุ่งเป็นหย่อม ๆ บ้าง เสียงโพระดกร้องอยู่ยอดไม้วิเวกวังเวงใจ ได้เดินกันมาอย่างไม่หักโหมนัก เพราะมันยังไกลเกินกว่าจะรีบให้ถึงได้ จึงถ่วงเวลาเอาสบาย ๆ ตัว มันเป็นการชมป่าชมเขาไม่ใช่รีบร้อนอะไรนัก เราออกจากสถานีรถไฟก็บ่ายแล้ว เมื่อมาวนเวียนติดหนองติดบึงบ้างก็กินเวลาอยู่ เราเดินมาถึงตำบลอะไรเราไม่รู้ เห็นมีหมู่บ้านคร่อมและมีกระท่อมชาวบ้านป่าอยู่หลังหนึ่ง เราก็หันเข้าหาเพื่อขอที่พักเขาในที่ใกล้ ๆ บ้านเขา ไม่ใช่ไปรบกวนนอนในกระท่อมเขา เราพบกับหญิงแก่เจ้าของกระท่อม หญิง

แก้เรื่องเชิญให้แวะกินน้ำกินท่าได้ เราก็มเข้าไปเจรจาขอพึ่งพา เพียงจะกางเต็นท์ที่หน้ากระท่อมเท่านั้นไม่รบกวนอะไรมาก

ตอนเย็นลงมาก ๆ อากาศชั้กจะเย็นตามฤดูกาล ผมจัดการเที่ยวเก็บไม้แห้ง ๆ ที่ร่วงหล่นในดงไม้อยู่เยอะแยะจะเอามาคอยสุ่มกันหนาว เพราะเราสามคนจะกางเต็นท์นอนกันกลางแจ้ง ผมรู้สึกสนุกใจพิลึก นาน ๆ จะได้นอนกลางดินกันสักที ในครุ่นนั้นเองเวลาโพล้เพล้ มีชายหนุ่มไปไหนกลับมาหอบอะไรต่ออะไรมาด้วย ยายแก่แกบอกอะไรหลายคำในเรื่องเรามาอาศัยนอนหน้ากระท่อม อ้ายเจ้าหนุ่มนั้นหันมองเราแวบหนึ่งแล้วก็ไม่สนใจอะไรอีก ก้มหน้าก้มตาเก็บข้าวของแขวนบ้างห้อยบ้างตากน้ำค้างบ้างตามเรื่องของเขา

ในขณะนั้นก็มีเจ้าหมาตัวหนึ่ง เป็นลูกหมาขนดำจนแทบมืด พอเห็นเจ้าหนุ่มนั้นเข้าก็แระเข้าหาด้วยความภักดี พันหน้าพันหลังร้องจิ้งจาดไป เจ้าหนุ่มก็เตะกระเด็นไปอย่างไม่ไยดี แต่รู้สึกว่ค่อนข้างจะแรง เพราะเจ้าลูกหมานั้นกระเด็นไปอย่างตะกร้อ เจ้าลูกหมาวิ่งกลับไปยืนตัวสั้นอยู่ห่าง ๆ พอคะเนหายเจ็บแล้วก็ปราดเข้ามาอีกพันหน้าพันหลังตามเคย คราวนี้ อ้ายหนุ่มนั้นไม่โหดถึงกับกระต๊อบเจ้าหมาน้อยชั้กพราด ๆ ผมใจหายวาบไม่คิดจะเห็นการกระทำอย่างนั้น มันคงกระต๊อบชั้กอยู่อย่างนั้น หมาก็ชั้กไปชั้กมา พระกับผมต่างมองตากัน ผมหุนหันเดือดใจ แม้แต่จะยังเด็กแต่เชื่อกำลังตัว ผมจะเข้าไปชกเสียให้สาลม คุณอันจับแขนผมไว้ และข้อร้ายที่สุดอ้ายหนุ่มนั้นมันมีดาบสะพายอยู่ ผมได้สติก็ชะงัก

ยายแก่นั้นก็ประหลาดนัก แกมองดูการกระทำของอ้ายหนุ่มนั้นเฉย ๆ ไม่ได้ร้องห้ามเลย เหมือนชีวิตหมานั้นเป็นมดเป็นปลวก พระทั้งสององค์มีสีหน้าโกรธอยู่มาก

‘ไปจากนี้ดีกว่า ชินอยู่เดี๋ยวลูกพระแน่’ คุณอันพูด

‘ดีเหมือนกัน เรามาทำบุญจะกลายมาเป็นฆ่าคน’ คุณเชิงพูดตอบ แล้วเราก็มช่วยกันเก็บข้าวของเข้าที่จะหิ้วจะหามต่อไป ยายแก่หลบหน้า

เข้ากระท่อม อ้ายหนุ่มก้มทำอะไรของมันอย่างไม่สนใจกับเรา เจ้าลูกหมานั้นนอนตายตัวเหลว เราออกจากที่โดยไม่ล่ำลา มันรับแขกแบบนี้จะไปลามันทำไม เราไม่ใช่แขกธรรมดา เราเป็นแขกพระสงฆ์แท้ๆ มันรับแบบนี้อยู่ร่วมอะไรกะมัน อ้ายหัวใจยักษ์ เกิดมาไม่เคยเห็นใครใจสัตว์อย่างนี้

เราเดินไกลจากที่เก่ามาแค่นั้นไม่รู้ เพราะไม่อยากจะเหยี่ยวไปดูให้ชวยลูกตา ข้างหน้าเรามีดงไม้ใหญ่ ๆ มีดอย มีกระท่อมใหญ่ปลูกแบบโรงนา ใช้พื้นดินเป็นพื้นบ้าน มีคนอยู่มากคน จุดใต้จุดคบสว่างอยู่ เราจึงเซเข้าไป เขาเห็นมีพระเข้าไปก็ต่างยกมือไหว้และรับรองกันวุ่นวาย พระได้เล่าเหตุการณ์ที่ผ่านมาให้ชาวบ้านนั้นฟังตั้งแต่ต้น ทุกคนหน้าตื่นต่างมองหน้ากัน แล้วชายมีอายุคนหนึ่งถามขึ้นว่า

‘อ้ายบักสอยมันกระที่บลูกหมาดำนั้นใช่ไหมครับ?’ ชายนั้นถาม และเราสามคนก็ตอบออกไปเกือบพร้อมกันโดยไม่เฉลียวใจว่าทำไมคนบ้านนี้เขาจึงถามเราอย่างนั้น แล้วทั้งหญิงทั้งชายก็เชิญเราเข้ากระท่อม

‘ใครผ่านมาที่บ้านนั้น อ้ายบักสอยก็ทำอย่างนั้นแหละ’ หญิงคนหนึ่งพูด แล้วอีกหลายคนก็หัวเราะกันขึ้น มันเป็นเรื่องประหลาดเสียแล้ว บ้านอ้ายหนุ่มนั้นต้องเป็นอย่างไรเสียแล้ว ตอนแรกชายสูงอายุถามเราถึงอ้ายหนุ่มกระที่บลูกหมาดำ เราก็น่าจะเอะใจอยู่แล้ว แต่อาการที่อยากจะเล่าเรื่องให้เขาฟังก็พูดไปตามเรื่อง แต่พอแม่หญิงนี้พูดขึ้นอีกอย่างนี้ผมชักเอะใจมองหน้าพระ และพระก็มองผม

‘นานมาแล้ว ใครผ่านไปแวะบ้านมันก็ทำอย่างนั้นทุกที’ แม่หญิงนั้นพูดอีก

‘ท่านนอนกันในนี้ดีกว่า โอ้ย! แถวนี่เขารู้กัน กลางคืนไม่มีใครผ่านไปบ้านอ้ายสอย’ ชายแก่ว่า

‘เอ๊ะ! มันยังงៃโยม?’ คุณอันถามด้วยความสงสัย

‘บ้านนั้นไม่มีคนครับ’ ตาคอนนั้นพูดแล้วหัวเราะ ‘อ้ายบักสอยกะยายมันตายนานแล้ว กระท่อมมันเป็นกระท่อมร้างนะครับ ใครผ่านไป

ทางนั้นมันก็กระต๊อบหมาดำตัวนั้นทุกที' ผมสะดุ้งทั้งตัว ใจวูบชนหัวลูก คุณ
เข็งคุณอันตาค้าง

'ยังงั้นพวกฉันก็โดนเข้าแล้ว' คุณอันร้อง

'เจ้าคะ เขาเอาทุกคนละคะ ถ้าเข้าไปในที่ของเขา' หลิงแม่ลูก
อ่อนพูด พวกเราทุกคนตะลึงนึ่ง มองหน้ากันแล้วถอนใจยาว ดีที่พวกเรา
ได้ตัดสินใจเข้ามาอนกันเสียในกระท่อมตามที่เขาได้เชิญเรา ถ้ากางเต็นท์
นอนข้างนอกกระท่อม ยามดึกเราจะพบอะไรอีกก็ไม่ทราบ เท่าที่พบมา
แล้วใครจะนึกว่าจะพบดังนั้น

'แห่ม! เราเป็นพระแท้ๆ มันยังหลอกเราได้' คุณอันว่า

'พระอย่างเราไม่ใช่หมอมผี มันก็ไม่กลัวเรา' คุณเข็งพูดแล้วหัวเราะแห้งๆ

'เรื่องผีละก็ พระเจ้าอะไรก็เถอะ มันเอาทั้งนั้น' คนแก่นั้นพูดแล้ว
หัวเราะ ก็เลยหัวเราะกันเป็นสนุกไปด้วยกัน

คนในกระท่อมคนหนึ่งได้จัดการต้มน้ำร้อน แต่ที่ย่านนั้นไม่มีใบชา
เขาจึงไปเด็ดใบไม้อะไรมาไม่รู้ ปิ้งไฟแล้วหอมฟุ้ง เอาชงน้ำแทนใบชา เขา
ถวายพระ พระท่านก็ฉันตามศรัทธา นั่งไปนึกไปผมยังชนลูก เมื่อตอน
ย้ายบั๊กสอยกระต๊อบลูกหมาดำตัวนั้น ผมอยากจะเข้าไปต๋อยมัน โดยเชื่อล่ำ
ตัวเองและแข็งแรง แต่เข้าไปต๋อยจริงๆ แล้วผมจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้
เพราะมันไม่ใช่คน ดีแต่ระงับใจไว้ได้

เจ้าของบ้านได้คุยอะไรต๋อยอะไรกับพวกเราเป็นอันดี พวกเด็กเล็กๆ
ห้วงนอนกันนอนกันไป พวกผู้ใหญ่คงคุยกันไป และเขาแนะทางเดินให้เราว่า
ควรจะยึดแนวทางรถไฟสายเล็กนี้เดินไปจะพบสถานีอีกหลายสถานี
แล้วจะไปผ่านศาลเจ้าพ่อเขาดก ที่ตมนั้นรถไฟจะหยุดให้คนไหว้เจ้าพ่อกัน
มีดอกไม้ธูปเทียนขาย เมื่อถึงศาลเจ้าพ่อแล้วจะไม่เดินตามทางรถไฟไปก็
ได้ เดินตามทางป่าละเมาะและทุ่งบ้างละเมาะบ้าง เป็นทางลัดเข้า
พระพุทธรบาทเลย เดินไปก็จะสวนทางกับผู้ที่เขามาจากพระพุทธรบาทจะ
ผ่านศาลเจ้าพ่อไปสู่ถ้ำมหาสนุกและพุกร่าง เราเดินสวนทางกับพวกนั้น

เด็กก็จะถึงพระพุทธรูปเอง ทั้งพระและผมต่างจดจำทางตามที่เขาแนะนำไว้แม่นยำดี เราคุยกันจนรู้สึกง่วงก็เลยหลับไปเพราะเหนื่อยในการเดินทางมา

ตื่นขึ้นเอาสว่าง แสงอาทิตย์จ้า พอลืมตาหายง่วงดีแล้ว ผมก็กลับตกใจถึงกับสะดุ้งทั้งตัว เพราะกระท่อมที่เราอนอยู่นั้นเกิดความมืดแปดไปเสียแล้ว ไม่มีใครอยู่เลยนอกจากเราสามคน ผู้คนทั้งหมดที่เราพูดเราคุยกันเมื่อคืนไม่มีเลย เจียบเขียบ ข้าวของอะไรๆ ก็ไม่มี แสงอาทิตย์ลอดหลังคาลงมาแจ่มจ้า แหงนขึ้นดูจึงเห็นว่าไม่มีแปดหรือจากมุงหลังคาเลย มีแต่เถาไม้เลื้อยแทน ฝากระท่อมก็มีบ้างไม่มีบ้าง มันก็คือกระท่อมร้างนั่นเอง ทั้งพระและผมเมื่อดูสถานที่ที่ที่เราอนจนทั่วแล้วก็มองตากันนิ่งพูดไม่ออก พื้นที่เราอนก็มีต้นหญ้าและไม้เลื้อยอื่นๆ เต็มไปหมด อะไรกันนี้ เราถูกผีหลอกซ้ำสองทีเดียวหรือ

เราไม่มีแกใจจะนั่งอีกแล้ว รีบเก็บข้าวของกันออกสุด ไม่พูดอะไรกันอีกเลย ออกเดินไปโดยยึดแนวทางรถไฟเป็นหลักตามคำที่ฝันบอก จนถึงสถานีหนึ่งมีคนบ้างพอควร เพราะรถไฟจากท่าเรือยังไม่มา ยังเข้าเกินไป พวกร้านอาหารเพิ่งจะต้มจะแกงสุก จึงเลยจัดการซื้ออาหารถวายพระเลย ผมนั่งนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา ชะตาเราไม่ดีแน่ๆ ถูกผีหลอกได้ถึงสองหน แต่ครั้งนึกไปคิดไปและตามที่ลูกตายังจดจำได้ ดูว่าเราถูกผีหลอกหนเดียวนั่นเอง ไม่ใช่ถูกหลอกสองหนอย่างที่เรานึก เพราะตอนที่ออกจากกระท่อมจะมานี้ ผมมองดูว่ามันเป็นลักษณะของกระท่อมอ้ายบักสอยนั่นเอง แต่เราทุกคนคิดว่าเราจากไปแล้วเมื่อเกิดความไม่พอใจอ้ายบักสอยและไปพบกระท่อมใหม่และได้พักที่นั่น ที่แท้มันก็เป็นกระท่อมของอ้ายบักสอยนั่นเอง มันหลอกให้เราารู้สึกว่าเราจากไปแล้วไปนอนกระท่อมใหม่ ผมคิดได้ดังนี้แล้วจึงพูดให้พระทั้งสองฟัง คุณแข็งพยักหน้าและพูดว่า

‘ฉันก็ว่ายังงั้นแหละ อ้ายลักษณะต่าง ๆ มันก็ลักษณะกระท่อมอ้ายสอย แต่ทำไมเราว่าเราเดินห่างออกไปมากจึงพบกระท่อมใหม่ จะออกมาตอน

เขานี้ชักจูงได้ว่ามันเป็นที่เก่า' พอคุณเชิงพูดจบคุณอันก็เอามือตบท้ายทอย

'ผมจะพูดแล้ว แต่เกรงว่าตัวเองตาจะฝ้าไป' คุณอันว่ากับคุณเชิง 'เพราะราวไม้ที่ปักอยู่หน้ากระท่อมที่เราเห็นอายสอยมันเอาอะไรขึ้นตากขึ้นฝั่ง มันก็มีอยู่ดั่งนั้น'

'จริงครับ อะไรวะ มันก็เป็นกระท่อมอายสอย ต้นหมากรากไม้ก็มี อย่างเดียวกัน' ผมว่า

เมื่อเสร็จอาหารแล้วเราก็ออกเดินทางตามที่ผิบอก เลาะไปตามทางรถไฟจนถึงตำบลเจ้าพ่อเขาดก เราก็แวะเข้าไปที่ศาล ผมทำการสักการบูชาคนเดียว พระท่านไหว้และบูชาใครไม่ได้นอกจากพระพุทธรเจ้าองค์เดียว เรานั่งกันแถวๆ นั้นจนเห็นคนเดินทางมาจากพระพุทธรบาทเพื่อจะผ่านไปถ้ำมหาสนุก เราก็เลยถือโอกาสเดินสวนทางกับพวกนั้นเข้าพระพุทธรบาทดีกว่าจะเดินลุ่มไป เพราะเราเดินมามากแล้วตั้งแต่เมื่อวานนี้ ครั้นเราเดินเข้าสู่ลานพระพุทธรบาทแล้วผมตื่นเต้นนัก ผู้คนมากมาย มีร้านมีรวงเต็มไปหมด คนเดินกันขวักไขว่ ชื่อของข้างกินอาหารตามร้านข้างมีทั้งร้านที่ปลูกขึ้นและมีทั้งร้านแบกะดิน น่าสนุกตื่นใจ มีทั้งพวกชาวกรุงเทพฯ และชาวบ้านนอก ทั้งจีนและลาวอิงคะเนิง เราเข้าหาร้านอาหาร ให้พระฉันเพลแล้วก็เข้าวัดพระพุทธรบาท หาน้ำอาบเรียบร้อย นั่งพัก ทอดผ้าอาบน้ำแล้วก็พับใส่ย่าม เทียวที่ใกล้ๆ ตามที่พระสององค์ท่านชำนาญทางนำไป กะว่าพรุ่งนี้ตอนเช้าจึงจะขึ้นเปิดทองรอยพระพุทธรบาท ในวันนี้ไปเทียวแค่ถ้ำประทุนก่อน เป็นครั้งแรกในชีวิตได้เข้าถ้ำและขึ้นเขา ได้ชมบ่อพรานล้างเนื้อ รอยปักหมอก และที่คุกเข้าลับหมอกของพรานบุญพร้อมทั้งถ้ำกินนร ถ้ำระฆัง

ต่อวันรุ่งขึ้นก็ไปต่อยังถ้ำวิมานจักรี ถ้ำชาลวัน รุ่งอีกวันไปถ้ำมหาสนุก พุกร้าง ตามที่พระทั้งสองเล่าให้ฟังจนครบทุกแห่ง ผมรู้คร่าวหลังว่ายังมีที่เทียวอีก หากแต่ไม่มีเวลาและก็ไปกันไม่ถูกจึงเดินทางกลับ คือกลับรถไฟ มาเดินด้วยเท้าเอาเพียงบ้านภาชีกลับบ้านมาบโพธิ์เท่านั้น

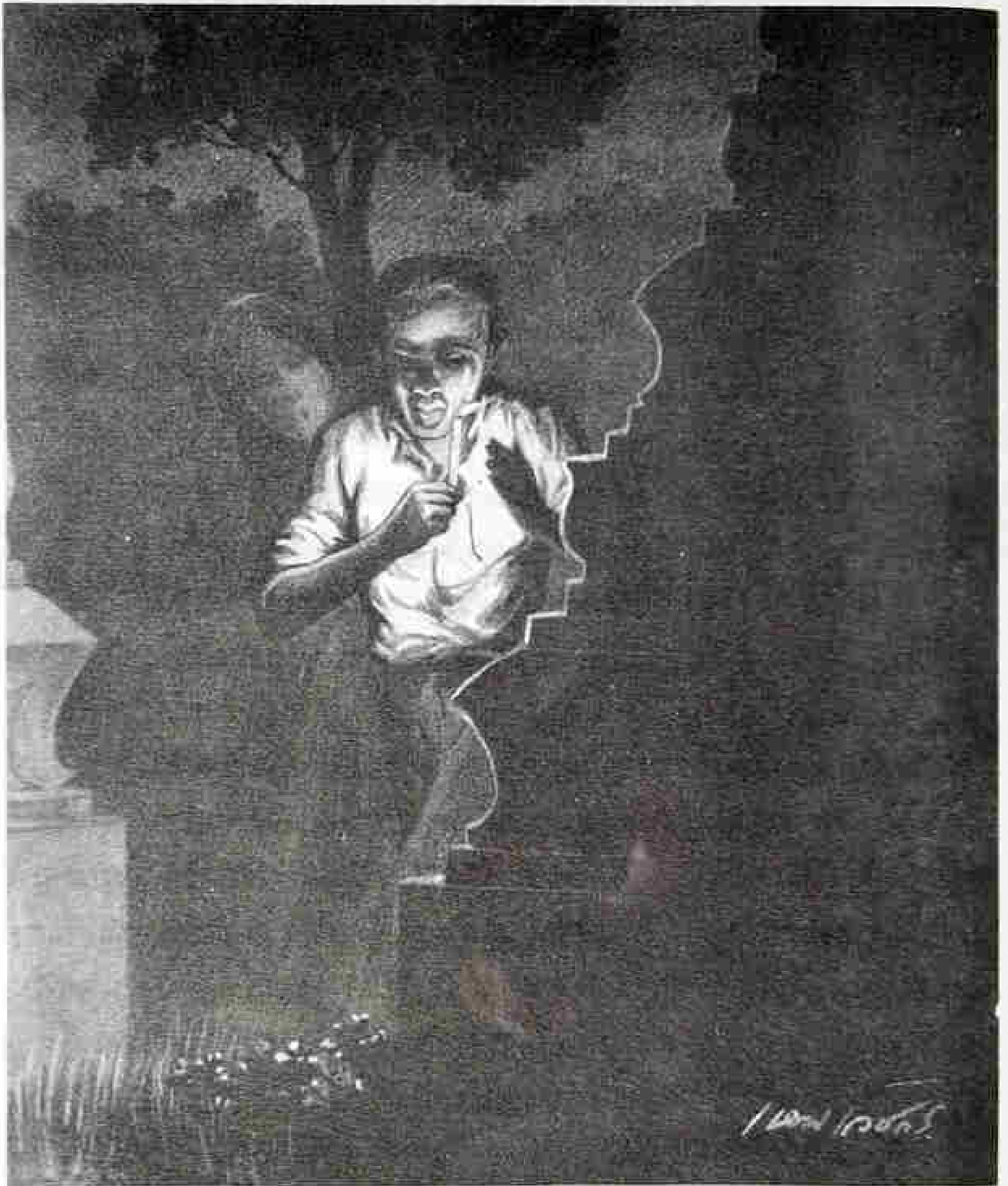
...มีหญิงสาวคนหนึ่งเดินแข่งหน้า
 หน้าเกือ...มองเห็นตะคุ่มๆ ...ก็ใครล่ะครับ
 จะบุกเข้ามาง่วนัวกับคนเฒ่าในยามค่ำคืนที่
 วัดเปลี่ยวท้ง ๆ ที่ตัวเป็นหญิงสาว...

อ้ายเรื่องพเนจร

ท่านผู้อ่านที่เคารพของผม ท่านคงยังจำผมได้ อ้ายเรื่องยังงิละครับ
 อ้ายเรื่องลูกบ้านมาบโพธิ์หลานตาแม่นยายโถม และบ้านใกล้ชิดหรือ
 เรียกว่าเรือนแทบติดกันก็คือ เรือนลุงโนด ป้ากะออม และเจ้าแพงลูกสาว
 ของแก รวมสามคน ส่วนเรือนผมก็สามคนด้วยกัน ตายายและผม แต่
 เดียวนี้พี่ๆ ที่เป็นหลานตาและยายโดยตรงได้รับราชการทหารพ้นมาแล้ว
 มารวมอยู่เป็นสี่คน บัดนี้อ้ายเรื่องของท่านอายุเข้าหนุ่มแล้วเต็มตัว ถูก
 เกณฑ์ทหาร ครั้นไปคัดเลือกกลับหลุดพ้นมาได้ จึงกลับมาอยู่บ้าน

ตายายของผมเห็นว่าตัวแก่แล้ว จึงจัดทำมรดกแบ่งปันทรัพย์สมบัติ
 ให้ลูกหลานแล้วโดยเรียบร้อย พี่ๆ เป็นหลานโดยตรง พ่อตาย แม่ไปมี
 สามีใหม่ พี่ๆ ได้รับมรดกเต็มที่ ทุกอย่างเป็นสมบัติของพี่ๆ ไร่ นา สาก
 โทบ้านช่องเงินทอง แต่ผมนี้ซึ่ครับเป็นหลานห่างๆ พ่อแม่ผมไม่ใช่ลูกของ
 ตายายโดยตรง ผมก็เลยจัดเป็นหลานห่าง ๆ พ่อแม่ล้มหายตายจากไปแล้ว

๕ ๔
อัฐมรณพเนจร

ตายายก็เลี้ยงมา จึงได้ส่วนแบ่งตามที่เมตตา ได้แบ่งที่นาผืนน้อยๆ หนึ่งแปลง พอทำเลี้ยงท้องไปได้ถ้าขยันจริงๆ ส่วนเงินก็ได้แบ่งบ้างเล็กน้อย ก็จัดว่าเป็นพระคุณอย่างล้นเหลือสำหรับลูกที่ไม่มีพ่อแม่

บัดนี้ที่บ้านมาบโพธิ์เป็นเวลาดึกแล้ว ทุกคนในบ้านหลับกันอย่างสบาย แต่ผมยังไม่หลับอยู่คนเดียว นั่งอยู่ที่นอกชานในความมืด คิดถึงชะตาชีวิตที่ผ่านมา และชะตาที่จะเดินไปข้างหน้าต่อไป เรื่องวิชาทางหนังสือ นะหรือครับ คนบ้านนาเพียงจบการเรียนที่วัดนี้มันก็พอแล้ว อ่านออกเขียนได้ ครั้งหนึ่งนำเกียรติญาติห่างๆ แยกไปเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่กรุงเทพฯ แยกเคยขอผมกับตายายไปอยู่กรุงเทพฯ ด้วย เพื่อจะชุบตัวให้เป็นคนเจริญ แต่แล้วนำเกียรติไปหลงการเมือง เล่นการเมืองจนถูกแอบฆ่าตายอย่างลึกลับ ผมเลยต้องกลับมาคลุกอยู่กับวัวควายที่ท้องนาเดิมจนบัดนี้

พรุ่งนี้แต่เช้ามืดผมมีหน้าที่จะต้องเดินทางไปที่ทุ่งบางสะแก เพื่อนำบัตรแต่งงานระหว่างพี่พุกกับนางสาวแพงลูกลุงโนดปากะหอมไปส่งให้วงศ์ญาติในย่านนั้นทั้งหมด พอนึกถึงตรงนี้ใจผมมันปวดร้าวเหมือนมีแมลงกัดหนองอยู่ แม่สาวแพงนี้ แต่เมื่อเล็กๆ เขากะผมเหมือนเรือที่ขาดพายไม่ได้ เราเลี้ยงควายมาด้วยกันจนรุ่นหนุ่มรุ่นสาว ผมขาดหายไปไหน เจ้าแพงจะแอบร้องไห้เพราะผม โดยมีใจตรงกันว่าเรารักกัน หากแต่ที่เราทั้งคู่ยังเพียงรุ่นกระเตาะ จะพูดว่ารักกันนั้นมีบังควรสำหรับบางผมเกิดเขาไม่นิยมหนุ่มสาวที่สูกงอมเพราะตากแดด เราทั้งสองจึงต่างเก็บคำว่ารักกันไว้เพียงในใจ แต่ครั้งพี่พุกออกจากทหารมาสมัครรับ เรื่องมันก็ผันแปรแม่แพงเกิดไปสนิทกับพี่พุก เพราะเขาสวยเก๋เจสียวจลาดพูดเก่ง

เมื่อมันเป็นไปเช่นนี้ ผมก็พูดอะไรไม่ออก เพราะแต่เดิมมาเราสองคนมิได้พูดกันเสียแต่แรก ประกาศกันเสียก่อนว่าเรารักกันนะ เราจะรักใครอื่นไม่ได้ นอกจากแม่แพงจะต้องรักนายบุญเรืองและนายบุญเรืองจะต้องรักแม่แพง เหตุก็เพราะเกิดจากว่า มัวก้มหน้ารอเวลารออายุจะครบเป็นหนุ่มเป็นสาวเต็มที่ ครั้นเป็นสาวขึ้นแล้ว พี่พุกหนุ่มรูปงามเพียบพร้อม

ด้วยหลักฐานฐานะเข้ามาแทรก แม่แพ่งก็แปรไป ผมจะตัดพ้อต่อว่าก็ไม่ทราบจะเอาคำไหนต่อว่าเขาได้ ผมมันหมดทางจะตั้งสำนวนพูดเสียจริง เพราะอ้ายฐานะอันแท้จริงมันขัดอยู่ ผมมันหลานกาฝาก มีฐานะคล้ายควายที่เขาเลี้ยงไว้ ฐานะไม่มีจะอ้าง รูปร่างก็ไม่สงเสริม คำพูดก็ไม่มีเสน่ห์ จะพูดได้ก็ตรงไปตรงมา มันก็หมดท่า เตี้ยนี้ทางตาและยายได้สู้ขอเจ้าแพ่งกับลุงโนดปากะอ่อมแล้ว ทางฝ่ายหญิงก็ยินดี ก็ฝ่ายชายมีหลักฐาน ผมมันก็หมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง หมดที่คิดจะมีสุขใจสุขกายได้ แต่เดิมคิดว่าเมื่อพันทหารมาแล้วก็จะขอบวชเรียนให้หมดหน้าที่ลูกผู้ชาย แล้วจะขอความเมตตาต่อตายายขอเจ้าแพ่งให้เป็นคู่ผัวตัวเมียกับหน้าก้มตาทำนาไปตามพื้นเพเดิม เลิกคิดจะไปเอาดีเอาเด่นในกรุงเทพฯกะเขาละ แต่บัดนี้ อ้ายเรื่องก็หมดแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง ผมไม่โทษใครทั้งนั้น ไม่โทษพี่พุก ไม่โทษเจ้าแพ่ง ผมมันผิดเองที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ มัวเคร่งคตโบราณจนเป็นการว่าช้าไม่ทันการ ไม่รู้ใจผู้หญิงเพียงพอ

ในชั่วโมงนี้ ผมกำลังตัดสินใจอย่างเด็ดขาดในชีวิตว่า อ้ายเรื่องผู้มีหัวใจระบมจะต้อง อ้อลาจากที่ที่เคยเกิดเคยมุดหัวนอนมาแต่เล็กแต่น้อย จากตาจากยายผู้มีพระคุณล้นเกล้า ผมทนไม่ไหวจริงๆ ท่านที่เคารพ ทนเห็นหญิงที่เคยมันหมายไว้นานแสนนานไปเป็นของเขอื่นได้ จะทนดูเขามีสุขกันในชายคาเรือนเดียวกะที่ผมต้องมุดหัวอยู่อีกไม่ไหว อ้ายเรื่องเอ๋ยถึงเวลาแล้วที่จะต้องก้าวเท้าจากไปตามยถากรรม พรุ่งนี้เข้ามิดออกเดินทางไปส่งบัตรแต่งงานเขาก็เลยพเนจรไปเลย แล้วจึงจะมีจดหมายมากราบเท้าตายายลาท่านพเนจรไปเสียโชค ถ้าบุญยังมีจะกลับมากกราบเท้าท่านอีก ผมนึกมาถึงตรงนี้แล้วก็ต้องร้องไห้คนเดียวในความมืด หันมามองดูเรือนเจ้าแพ่งด้วยน้ำตา เห็นมิดต้อไปทั้งบ้านเขาคงหลับอย่างสบาย พรุ่งนี้เข้าแล้วเจ้าแพ่งเอ๋ย อ้ายเพื่อนที่เคยเลี้ยงควายกะเอ็งจะจากไปแล้ว เอ็งไม่รู้ไม่เห็นหรือออกช้าเป็นอย่างไร

ในครุนั้นเสียงพระเคาะระฆัง ผมจึงสะดุ้ง นึกมันจวนสว่างแล้วหรือ

ผมเผลอนั่งอยู่โดยมิได้หลับนอน เป็นเวลาที่ผมจะต้องปลุกตาปลุกยายขึ้น สวดทำวัตรเช้า ต่อนั้นก็จะเข้าครัวหุงข้าวตามเคยที่เคยช่วยยายทำ ส่วนพี่ทุกคนผมไม่เคยกวนเขาเลย อนิจจา ผมจะทิ้งตายายไปแล้ว สิ่งที่เคยทำให้ยายยายจะต้องทำเองต่อไป ผมร้องให้อีกแทบจะสลักเป็นเลือดออกมา พยายามสงบใจอยู่เป็นครูแล้วเข็ดน้ำตาให้แห้ง แล้วเข้าปลุกตายายให้ตื่น ผมได้จัดดอกไม้ธูปเทียนเตรียมไว้พร้อมหน้าที่บูชา แล้วก็บ้ายหน้าเข้าครัว

ผมเที่ยวแจกบัตรจนทั่วในวงศ์ญาติในทุ่งบางสะแก แล้วเลยไปบ้านพิณพาทย์ญาติกัน เพื่อส่งบัตรและจดหมายของตาให้ทางวงดนตรีวงนี้เขาจัดมโหรีไปกล่อมหอดตามกำหนดในบัตรนั้น แต่บังเอิญพิณพาทย์วงนี้ไปประโคมศพที่วัดสะแก โดยธรรมเนียมนิยมที่บางนั้น ถ้าใครตายลงสวดสามคืนแล้วจะนำศพไปสวดที่วัดอีก ประโคมกันไปจนดึกพอรุ่งขึ้นก็รีบเผาดือเป็นการหมดห่วง ไม่ทิ้งศพไว้ให้ยุ่งยากมีห่วงในวันหลัง ผมเลยตามไปอยู่กะเขาที่ศาลานั้นเอง กินข้าวกับเขาด้วยเลย เดียวนี้ผมซักจะดื่มเหล้าเป็นบ้างแล้ว หัวใจมันปวดร้าวอยู่ภายในก็กินมันดับลงไป มันเป็นการกินเหล้าของคนี่รู้ตัวว่าต่อไปนี้ตัวเองไม่มีปู่ย่าตายาย จะต้องปกครองตัวเอง และจะต้องมุ่งหน้าไปตามยถากรรม

พยายามเขียนจดหมายกราบลาตายาย แล้วฝากกับนายวงดนตรีที่เขาจะไปพบกับตายาย แล้วผมจะพเนจรไปกับเพื่อนคนใหม่ที่รู้จักกันที่นั่น เขาเป็นพวกลีกะ หากินเร่ร่อน พอดีเขามาเยี่ยมนายพิณพาทย์ที่นั่น เราดื่มเหล้าด้วยกัน แล้วผมก็ระบายความคับใจกระบรมในเรื่องรัก หนีรักออกจากบ้านพเนจรไปโดยไม่มีที่ที่จะมุดหัวอาศัยนอน เพื่อนคนนั้นชื่อปุ๋ย ก็ชักชวนผมให้ไปหากินทางลีกะเร่ร่อนด้วยกัน ช่วยทำงานโยธาไปก่อน แล้วคงหัดเล่นลีกะได้ ผมมันคนหมดหนทางอยู่แล้วก็รับคำชวนของพ่อปุ๋ย

พ่อปุ๋ยได้นำผมเดินทางไปหัวรอ เพราะคณะอยู่ที่นั่น เขาจะได้ฝากผมเข้าช่วยงานโยธา พออาศัยข้าวสุกไปก่อน กว่าทางคณะจะเมตตาหยิบยื่นให้บ้าง ได้ไฉใจดีก็รับผมไว้ ผมก็เลยกลายเป็นคนของคณะลีกะ

เร่ร่อนนั้นไป อีกสองวันลิกะณะนี้จะเล่นที่วัดพนัญเชิง โดยเจ้าภาพให้เล่นแก้บนที่เขาบนหลวงพ่อไว้สำเร็จผล ผมจึงเป็นกองโยธาขนเครื่องขนจากทั้งหมดลงเรือ พ่อปุยเป็นพระรองหรือพระเอกตัวที่สองของคณะนี้ ผมเลยมีน้ำหนักอยู่ข้างในคณะนี้

ครั้นถึงวันกำหนดจะแสดง ทางคณะเกิดกลัวใจที่นายกระจ่างตัวพระเอกไปเยี่ยมญาติป่วยหนักที่บางปะหันว่าจะรีบกลับให้ทันเวลาแสดง ทางคณะปลุกโรงติดฉากรอคอยอยู่ก็ยังไม่เห็นมา ตกเย็นก็ยังไม่มา ตัวนางเอกผู้เป็นหลานโตโตโม่บ่นและแสดงความกังวลมากกว่าใครๆ เพราะเขาถูกขากันตีทั้งคู่ เป็นตัวชูโรงของคณะนี้ นายอุโตโม่บ่นจนหน้าเมื่อยนั่งกอดเข้า พ่อได้เวลาพิณพาทย์ก็โหมโรงสาธุการ พระเอกยังไม่มา พ่อปุยเพื่อนใหม่ของผมจะต้องเลื่อนขึ้นเป็นพระเอกแทนในคืนนั้น ผมสังเกตว่าตัวนางเอกไม่ค่อยจะพอใจนัก แต่งตัวไปชะเง้อคนคอยดูนายกระจ่างไป นายอุโตโม่รู้ใจหลานสาวได้พูดปลอบใจนางเอกหลานสาวต่าง ๆ นานา และทั้งได้ปลุกปลอบพ่อปุยของผมให้พยายามทำหน้าที่ให้สมกับตำแหน่งพระเอกในคืนนี้ให้จงได้

ในระหว่างที่วุ่นวายกันนั้นเอง นายกระจ่างพระเอกก็กระหืดกระหอบมาแล้วรีบเข้ามัดหน้าแต่งตัว นางเอกดีใจจนน้ำตาไหล พ่อปุยมองเห็นแล้วหน้าจ้อยเลย ทุกคนต่างดีใจล้อมหน้าล้อมหลังนายกระจ่างทุกคน พ่อปุยยิ้มหน้าเศร้าๆ ผมเพิ่งสังเกตเห็นว่าพ่อปุยของผมติดเนื้อต้องใจนางเอกอยู่ แต่แม้รูปงามนางเอกหลานโตโตโม่ขีดูจะเต็มใจเปี่ยมกับนายกระจ่างพระเอกมากกว่า ผมหายใจสะท้อน มาเห็นเช่นนี้เข้าก็นึกถึงตัวเองที่เร่ร่อนมาก็เพราะรักเขาข้างเดียวจึงต้องระกำมา พวกนางรองๆ มาก็คูพ่อใจนายกระจ่างทั้งนั้น เมื่อเห็นพ่อปุยหน้าเศร้าก็ซ้กจะมียิ้มๆ และถากถางกันอย่างครึ่งเล่นครึ่งจริง เรื่องทั้งหมดนี้มันไม่ใช่เรื่องของผมเลย แต่เดือดใจแทนพ่อปุย เพราะพ่อปุยเสมือนผู้อุปถัมภ์ผม ใจผมอยากจะเข้าไปเตะกันคนละคริมสองโครม ยิ่งแม้พวกผู้หญิงด้วยแล้วอยากเตะให้หนัก

ในคืนนั้นคณะได้แสดงไปจนจบเรื่องแม้แต่จะหมางๆ กันอยู่บ้าง บังเอิญพ่อปุยไปอยู่คนละข้างกับพระเอก ออกมาแสดงโต้คารมกัน เจ้าพวกเสนาาก็ช่วยพระเอกพูดเล่นในเรื่อง แต่มีกระทบกระเทียบเจ็บๆ อยู่ ทาคะแนนฮาไปด้วยในตัว พ่อปุยก็ตอบแรงๆ เหมือนกัน คนดูไม่รู้เรื่อง ภายในพากันชมว่าเล่นถึงใจ พูดจากรื่นเริงดี แต่จะอย่างไรก็ดี การแสดงก็ได้จบลงด้วยดี พอเลิกแล้วเจ้าภาพเลี้ยงอาหารคาวหวานเป็น อย่างดี พ่อปุยของเรากินไม่ลง เพราะถูกตากดวงมากก็ขุ่นใจ นั่งห้อยเท้า อยู่หน้าเวทีขี้นๆ ตีมีเหล้าอยู่เจียบๆ ผมสงสัยพ่อปุยจับใจ เมื่อมันเป็น อย่างนี้พ่อปุยจะมาเล่นมันทำไมอายยี่เกคณะนี้ไปหาคณะอื่นไม่ได้หรือ

นายกระจ่างหัวเราะร่วน กินอาหารเสร็จแม่นางเอกเอาขามไปล้างให้ แล้วเอาของหวานมาป้อน กระจุ่มกระจิมเหมือนกับว่ากำลังแสดงอยู่กระนั้น พ่อปุยตีมีเหล้าอีกแล้ว กระแทกกันแก้วลงกับพื้นดังผิดหู นายกระจ่าง ขำเล็งตาดู พวกผู้หญิงหัวเราะคิกคัก นายกระจ่างโดดลงมาจากเวที เดิน วนอยู่ที่พื้นดินและขากน้ำลายถูสองสามครั้งทำกิริยาแปลก ผมเพิ่งจะ นึกรู้ว่าตัวพระเอกกับพระรองนี้มีเรื่องภายในกันอยู่ เพราะแต่หัวค่ำมาไม่ เห็นเขาพูดกันเลย พ่อปุยยกเหล้าตีมีอีกทีแล้วกระแทกแก้วลงอีก นาย กระจ่างก็หัวเราะแล้วถุยน้ำลาย

ในทันใดนั้นเอง เหมือนฟ้าแลบไม่ทันใครจะคิดว่าเหตุการณ์ร้าย แรงจะเกิดขึ้น พ่อปุยได้โดดจากเวทีลงไปถึงตัวนายกระจ่าง แล้วเงื้อมือ ประเคนลงไปที่นายกระจ่าง ที่ตรงนั้นมันมืดบ้างสว่างบ้าง ผมมองไม่รู้ว่า พ่อปุยทำอะไรนายกระจ่าง ครั้นแล้วร่างกายนายกระจ่างสะดุ้งเฮือก แล้วล้มกลางดิน พ่อปุยยืนดูหน่อยหนึ่งแล้วออกวิ่งไปชายแม่น้ำหน้าวัดแล้ว โดดน้ำไปในความมืด ทุกคนบนเวทีตกใจ ต่างโดดลงไปยังพื้นดินเข้า ประคองนายกระจ่าง พวกผู้หญิงแผดเสียง กรีดกราดกันระเบ็งแข็งแะ ดำ รวจคุมงานก็วิ่งเข้ามาใครๆ ก็ไม่คิดไม่นึกว่าเหตุอะไรจะเกิดขึ้น ผมก็วิ่ง เข้าไปดูเหมือนกัน ทุกคนร้องกันเสียงหลงเมื่อเห็นหลาวทองเหลือองสั้นๆ

แทงจมอยู่ที่ไพลำร้านายกระจ่าง นายอุโตไผ่แข็งใจชักทล่าวทองเหลืองออก
 เลียงลมหายใจนายกระจ่างรื้อออกทางแผลดังฟูด เลือดตกในไม่ไหลออก
 มาเลย เสียงผู้หญิงร้องไห้กันโฮ ตำรวจยืนงันหันไปดูทางชายน้ำ เมื่อกี้ก็
 เห็นกับตาว่าพ่อปุยเราโดดน้ำหนีไปแล้ว จะมีทางอะไรเล่าจะตามทัน ทั้งผู้
 ที่โดดไปในน้ำที่กำลังแรงตรงหน้าวัดพนัญเชิง ใครๆ ก็รู้ว่าร้ายแค่นั้น ผู้
 โดดไปตายเป็นก็เท่ากัน ผมพูดอะไรไม่ออก เพิ่งไปอยู่จึงไม่คุ้นกับใคร
 ผมนตกใจจนปอดเลย เกิดมาเพิ่งเคยเห็นการฆ่าต่อหน้าครั้งนี้เอง

ยีนงมองคนโน้นทีคนนั้ที จะเข้าช่วยพยาบาลคนเจ็บเขาก็มีกันเต็ม
 แล้วต่างประคองกันแน่น อากาของนายกระจ่างปางตายเสียแล้ว
 พุดไม่ได้ตาเหลือกลาน ตัวอ่อนเปียก ตัวผมนี่มันเข้าร้ายก็อีตอนเป็นคน
 ของพ่อปุยนะซี เข้าเกณฑ์ไม่ดี ใครๆ ต่างมองผมอย่างทายเป็นออกว่าเขา
 มองแล้วคิดอย่างไร ผมเข้าใครไม่ติด พ่อปุยหนีไปแล้ว พ่อปุยเป็นผู้
 อุปถัมภ์ผม ผมจะต้องเป็นเทวดาจรต้อไป ผมจะอยู่กับใครได้ในขณะนี้ ไม่
 มีใครรู้จักหัวนอนปลายตีนผมทุกคน ข้าร้ายยังเป็นพวกของพ่อปุยตัวผู้ร้าย

หลายคนได้หามนายกระจ่างขึ้นพยาบาลบนศาลาใหญ่ ผมไม่กล้า
 ตามขึ้นไปกับเขา จึงกลับมา นั่งอยู่บนเวทีงัดเอาเหล้าออกมาดื่มดับกังวลใจ
 หันหลังฟังเสียงที่แสดง หัวใจว้าวุ่นเหลือเกิน นายอุโตไผ่กลับลงมาจาก
 ศาลาใหญ่โดดขึ้นมาบนเวที หันมองดูผมแวบหนึ่งแล้วหันหลังให้ห้อยขานั่ง
 ที่ขอบเวที มีกิริยากลุ่มอกกลุ่มใจ ท่าทางของไผ่ทำให้ผมสะดุ้งใจ ที่เขา
 หันดูผมแวบเดียวแล้วหันหลังให้เหมือนไม่อยากจะเห็นหน้าผม คล้ายผมเป็น
 ตัวเสียดหรือพรรคพวกของผู้ร้ายที่ทำกับพระเอกที่มีคนรักทั้งคณะ
 ผมก้มหน้าคิด ผมจะอยู่กะเขาชั่วคราวนี้เท่านั้นก็จะล้าลาไป แต่คืนนี้มันตึก
 เสียแล้วไม่รู้ว่าจะไปแห่งใด หันใดมีเสียงผู้หญิงร้องไห้ขึ้นอีกบนศาลาใหญ่
 ทั้งผมและนายอุต่างมองไปทางเดียวกัน เพราะมันเป็นเสียงที่แสดงว่า
 นายกระจ่างไม่มีทางรอดเสียแล้ว ตัวตลกคนหนึ่งวิ่งตรงมาหานายอุ

‘นายครับ! พี่จ่างขาดใจเสียแล้ว’ คำบอกเล่านี้ผมเองไม่ใช่พวก

นายกระจ่าง แต่พอได้ยินว่าขาดใจตายแล้วใจผมเลี้ยวปลาบชนลุกชู่ เพราะมันปอดลอยอยู่ก่อนแล้ว พอรู้ว่าตายแน่ปอดกระเส้าเลย บอกตรงๆ ว่าผมกลัวจนสุดขีด กลัวผีนายกระจ่างขึ้นมาทันที เพราะผมเป็นเพื่อน กับคนข่านายกระจ่าง ผีนายกระจ่างต้องเล่นงานผมแน่ๆ นายอุโตไผ่ โดดลงจากเวทิว์งไปขึ้นศาลา เพื่อดูศพนายกระจ่าง ผมเลยนั่งอยู่คนเดียวรู้สึกหนาวสะท้าน คินนี้ผมจะทำประการใด จะเข้าใกล้ใครให้พออุ่นใจก็ทำไม่ได้ เพราะไม่คุ้นเคยกับใครทั้งนั้น

โตไผ่ใหญ่จัดการผ้าคลุมหน้าศพแล้วตอนพวกผู้หญิงกลับมาโรงแสดง ส่วนศพนั้นทางตำรวจเฝ้าอยู่ ผมได้ยินเสียงพวกที่เดินกลับมาโรงแสดงพูดกันเบาๆ แต่ยังสอดหูได้ยิน

‘พี่จ่างตาค้าง หลับไม่ลง’ ผมเลี้ยวเข้าไปในปอด

ตัวโตไผ่รู้ว่าพวกผู้หญิงจะกลัวผี จึงสั่งลูกน้องให้จุดตะเกียงตลอดคิน พวกตัวตลกและตัวเสนาช่วยกันรื้อจากปล่อยให้โล่งโถงมองเห็นกันถนัด ไม่มีการบังการปิดให้เกิดกลัวกันละ ผมรู้สึกเข้าที่ดีมาก พวกผู้หญิงไม่ได้อาบน้ำเลยทุกคน เข้าจับกลุ่มนั่งเจียบตรงกลาง พวกผู้ชายนั่งล้อมรอบต่างคนต่างมองขึ้นไปบนศาลา มองเห็นศพนอนหงายผ้าคลุมอยู่ เมื่อเหตุดังนี้ตำรวจสองคนก็กลับสถานีไม่ได้ ต้องเฝ้าศพว่าจะมีการสอบสวนเสร็จ แต่เขาสองคนถอยห่างไปนั่งคนละมุมกับศพ แอบเอาเหล่าที่เจ้าภาพให้ดื่มพอใจขึ้น ส่วนผมนั้นเหมือนไบนั่งเจียบ เข้ากับใครไม่ได้ ได้แต่เอาเหล่าเป็นเพื่อน แต่ในครุ่นนั้นเองก็มีตัวเสนาตัวหนึ่งเดินเข้ามาหาผม มีขวดเหล่าถือติดมือมาด้วย

‘ไง!’ ผมกำลังใจลอยถึงกับสะดุ้ง ‘ลื้อจะว่ายังไงละ เพื่อนลื้อหนีไปแล้ว’ เขาพูดแล้วนั่งลงไก่อ๊ๆ ผม

‘จ๊ะ จันหมดปัญญาหมดหนทางไม่รู้จะไปไหน’ ผมตอบไปด้วยใจจริง นายคนนี้ใครๆ เรียกว่านายผู้ใหญ่ ‘รอพรุ่งนี้เท่านั้น จันก็จะกราบลาโตไผ่ไปเร่ร้อนไปตามยถากรรม’ ผมว่า

‘อ้อ!’ นายใหญ่ครางออกมา ‘มันก็ต้องยังงั้นกันทุกคนละ’ นายใหญ่ พุดแล้วถอนใจ

‘ยี่เกวีกเราขาดทั้งพระเอกพระรอง จะเล่นยังไงเล่า มันก็ต้องล้มลง’ เขาหยุดพูดชนิดหนึ่งแล้วรินเหล้าส่งให้ผมและรินของเขาด้วย ‘อ้อก็ต้องลา คุณน้ำแกเหมือนกัน จะมาอยู่กินข้าวสุกแกยั้งใจ งานไม่มีจะทำ ลือจะไป ไท่นละ กลับบ้านเรอะ?’ เขาถามค่านี ผมสะอึกใจและสะท้อน

‘ฉันไม่รู้จะไปไหน’ ตอบแล้วก้มหน้า ‘ฉันเพิ่งหนีมาจากบ้าน จะกลับ ไปยังง’

‘อ้าว! ทำไมล่ะ?’ เขาถาม ผมมันกำลังว่าวุ่นก็เลยบอกความจริง ของตัวเองให้เขาฟัง โดยตามนิสัยที่ไม่ชอบปิดบังอะไรใคร

‘ฉันจากมาเพราะคับอกด้วยเรื่องผู้หญิง’ ผมว่า

‘อ้าว ! เรื่องรักเรอะ?’ เขาว่า

‘ฉันไม่รู้จะกลับไปได้อย่างไรพี่ ถ้าขึ้นอยู่บ้านก็ต้องฆ่าตัวตาย ครั้นพัน มาแล้วก็เหมือนหมาพลัดเจ้าของ คิดจะพึ่งพ่อปู่ก็เกิดมาเป็นอย่างนี้’ ผม พุดแล้วก็ร้องไห้ เขารินเหล้าส่งอีก

‘สู้มันชีวะ เราลูกผู้ชาย’ เขาว่า ‘อย่าร้องไห้เลยวะ มาคิดทางข้าง หน้ากันดีกว่า อ้อก็กำลังคิดเร่ร้อนไปทำงานกรรมกรที่กรุงเทพฯ อยู่ เพราะรู้ ว่าที่สนามยิงเป้าทหารเขากำลังตัดถนนจะมากรุงเก่าเรานี้ และอ้อรู้จักกับ นายงานคนหนึ่ง จึงคิดจะบุกไป เลิกเต็นกินรำกินเสีที่’ เขาพูดแล้วดื่มเหล้า

‘กรุณาให้ฉันตามไปด้วยได้ไหมพี่?’ ผมถามเอาดี้อ ๆ เขาสะดุ้งและ หันขวับมามองหน้าผม

‘ลือเอางั้นเรอะ?’ เขาถามเร็ว ‘เออซี! ถ้าสมัครใจก็ไปเป็นเพื่อนกัน’ เขาพูดอย่างง่าย ๆ ผมแทบหัวเราะด้วยความดีใจ ทั้งเศร่าและทั้งกลุ่มมา เกือบค่อนคืนแล้ว เพิ่งจะได้อบอุ่นใจเดี๋ยวนี้เอง หากแต่เกรงว่าทุกคนกำลัง เศร่าจึงไม่กล้าสนุก พี่ใหญ่ก้มหน้าเข้ามากระซิบว่าจะจ่านำสร้อยคอเอา เงินทองเที่ยวไปทำงานทำ เราสองคนเลยจ่าสุร่ากันเป็นการใหญ่ เท่ากับ

ฉลองการจะพเนจรไปด้วยกัน

นายอุโตไผ่ นั่งอยู่บนเตียงแสดง หน้าตาหม่นหมอง ด้วยคิดมากที่จะต้องพักการแสดงไปอีกนานกว่าจะหาตัวพระเอกพระรองได้ การหยุดชะงักพรรคพวกที่รวมกันมาแต่ไรก็จะเป็นแพแตก ทั้งเกี่ยวแก่ศพนายกระจำงก็ จะวุ่นอยู่อีกอย่างหนัก ทางตำรวจก็จะต้องพิสูจน์สอบสวนก่อน ยังจะต้องขนย้ายกองลิเกกลับสถานที่อีก ทั้งจากทั้งเครื่องแต่งตัว ข้าศพก็มานอนขวางทำให้เกิดพะว้าพะวังไม่รู้จะอย่างไรก่อน โทนยังจะต้องไปแจ้งให้ญาตินายกระจำงทราบการตายของเขาอีกที่บางปะหัน เจ้าเรื่องยุ่งทั้งหมดที่เห็นๆ นี้ก็มาเป็นเรื่องยับยั้งการพเนจรของนายใหญ่หรือพี่ใหญ่เพื่อนใหม่ของผมไว้ก่อน จะด่วนลาออกกะทันหันโดยไม่คิดถึงการที่เคยร่วมกินร่วมนอนกันมากับโตไผ่ก็ดูจะกระไรอยู่ จำเป็นต้องช่วยเขาไปก่อนกว่าจะเสร็จเรื่อง

ผมจึงขอตัดความยุ่งยากนี้เสีย ลัดเข้าถึงกรุงเทพฯ เลย ผมกับพี่ใหญ่ได้ทำงานขุดดินสร้างถนนที่เริ่มจากสนามยิงเป้าทหารจะตั้งตรงเข้ากรุงเก่าของเรา น้ำเกื้อญาติห่างๆ ของพี่ใหญ่เป็นหัวหน้ากรรมกร เราสองคนได้พักและกินอยู่กับบ้านน้ำเกื้อเลย ซึ่งเดิมเป็นชาวสวนฝรั่งและมะนาวอยู่ ที่ดินของแกอยู่ใกล้ๆ กับชอยพระนาง เราสองคนทำงานได้ก็ช่วยเสียดำอาหารให้บ้างทั้งค่าอาศัยมุดหัวนอน น้ำเกื้อเป็นคนใจนักเลงเป็นคนเก่าในท้องที่มีเพื่อนมาก ประชุมวงสุรากันแทบทุกวัน เช่นพวกนายช่างโรงงานมักกะสันก็มากคน สับเปลี่ยนการชุมนุมกันอยู่ เราสามคนน้ำเกื้อพี่ใหญ่ผมไปชุมนุมกับเขาที่หมู่บ้านพักของคนงานบ้าง และพวกมักกะสันมาชุมนุมที่บ้านเราบ้าง

การชุมนุมสนุกในวงสุรานี้เอง ทำให้ผมลืมเรื่องเศร้าเรื่องขมใจทางรักไปได้อย่างดี กลางวันออกแรงทำงานขุดดิน กลางคืนสนุกชุมนุมเพื่อน วันไหนไปประชุมที่มักกะสันก็ดื่มน้ำตาลเมากัน วันไหนดื่มที่บ้านน้ำเกื้อวันนั้นต้องดื่มเหล้ารัฐบาล เพราะใกล้ถนนใหญ่ การชุมนุมนี้

ใครมีอะไรก็ถือติดมือกันมาทำกับแกลัมด้วย ผมสองคนพีใหญ่ไม่มีอะไรดี
ไปกว่าเปิดพะไล ราคาไม่แพงที่ตลาดสนามเป้า ที่นั้นมีโรงเลี้ยงเปิดของ
จีนเป็นแถวเลย ราคาจึงถูกดี

ถนนมักกะสันสมัยนั้นนะคุณครับเปลี่ยนจริงๆ นับแต่ประตูน้ำสระ
ปทุมตรงดิ่งมาสี่แยกเข้าไป ผ่านหน้าโรงพยาบาลพญาไท เมื่อยุคนั้นยัง
เป็นไฮเต็ลพญาไท ถนนนี้พอดกค่าแล้วรถเมล์ประจำทางเล็ก นานๆจะ
มีรถส่วนตัวผ่านสักคัน หรือไม่ก็เป็นรถสามล้อถีบด้วยเท้าทั้งเจียบทั้งมิด ดู
เป็นการตัดปล่อยการคมนาคมระหว่างกันเสียจริงๆ มิดค่าใครจะเดินเล่า
งูกิซุมขึ้นมาจากข้างทางที่เป็นสวนเป็นไร่ คนพาลก็มาก ผู้ที่จะเดินไปเดิน
มาได้ก็คือพวกท้องที่ มีความพาลเกเรเป็นทุนอยู่บ้างจึงเดินได้สบายเหมือน
บ้านนาบ้านป่า ถนนนี้รอยหินพอเดินได้สบายกว่าเดินทุ่งนา เรื่องมิดเรื่อง
เปลี่ยนไม่ใช่เป็นของเรา

ต่อมามีพวกนักหนังสือพิมพ์ร้อนเร่อออกมาจากพระนครมาเข้าชื่ออยู่
แถวนั้นบ้าง ก็เลยได้มามากคุ้นกับพวกเราเข้าเลยไปกันใหญ่ พวกนัก
หนังสือพิมพ์เป็นคนใจป่าและมีมือหนักทั้งเหล่าทั้งกับ สมาคมเราเลยครึก
โครมขึ้นอีก พวกหนังสือพิมพ์โลดโผนมาก เมมาแล้วชอบเล่นอะไรแปลกๆ
ถามกับพวกเราว่ามีวัดที่ไหนบ้างอยากไปกวานพวกผีปีศาจกัน เล่นลองฤทธิ์
กันดูว่าใครจะแข็งกว่ากัน พวกมักกะสันก็เสนอขึ้นว่าอยู่ใกล้วัดตะพานมี
ป่าช้าอยู่ริมคลอง ก็เกิดเฮโลกันยกพวกออกทางหลังบ้านพักพวกคนงาน
และพวกช่างมักกะสัน ออกผ่านสวนฝรั่งสวนน้อยหน้าใครต่อใคร ครู
เดียวก็เข้าวัดตะพาน ไม่รู้ว่าใครเป็นต้นคิดว่าควรเข้าไปในสุสานเลยจะสนุก
ด้วยฤทธิ์เหล่าจึงต่างเห็นงามไปด้วยกันหมด หมุนหาสุสาน ครั้นพบแล้วก็
เห็นมีรั้วลวดหนามกัน มีประตูใส่กุญแจอยู่เป็นเรื่องสนใจ จึงหาทางเข้าจน
ได้ หาไม้ค้ำลวดหนามให้ห่าง แล้วอุตสาหกรรมคลานลอดเข้าไปทีละคนจน
หมดคนแล้วก็เริ่มสนุกกันต่างๆ

นายป่าช้าเขาก็มีแต่นิ่งดูเจียบๆ เพราะไม่กล้าจะมาห้ามปรามไล่ขับ

ด้วยว่าพวกเราเมาประไปทั้งนั้น ทั้งอากาศก็มืด เจ็บก็เจ็บ เข้ามาห้ามดีไม่ดีพูดกับคนเมา พวกเราอาจจะสำแดงการตะตอยเอา พวกเราเลยแผลงฤทธิ์เมื่อไม่เห็นใครมาห้าม ขึ้นเตาเผาบ้าง ศาลาที่เขาวางโลงมีไว้เกะกะขึ้นไปสำแดงเดช แล้วแต่ใครจะทำอะไรให้ขบขันได้เป็นดี บางคนไปทำเกาะโลงมีใครก็ไม่ทราบ ทำเป็นร้องไห้รำพันคร่ำครวญถึง บางคนเกิดทำตาย แล้วพรรคพวกช่วยกันห้ามไปเข้าเตาเผา ไม่ยังคิดว่าเขาจะเพ็งเผาศพใครไว้ก่อนหน้าหรือเปล่า ไม่เพียงคิดเอาพวกที่ทำตายวางลงแล้วหยิบขอเหล็กที่เขาใช้เผาศพจริงๆ ที่วางอยู่แถวนั้นมาจัดให้ศพพลิกแล้วก็หัวเราะกัน ลืมความสกปรกหมด

การเล่นด้วยฤทธิ์เมาในที่อันน่าสะพรึงกลัวนี้ ในยามวิกาลผมเองไม่สมัครใจเลย และก็ชักกั้วๆ กลิ่นศพรั่วออกมาจากโลงมีบนศาลาเก็บศพก็ส่งกลิ่นมาบ้าง ไม่น่าจะสนุกกันแบบคนชนิดครึ่งบ้าครึ่งดีอย่างนี้เลย แต่ผมมันเด็กกว่าเขาและก็ตัวคนเดียว ย่อมคัดค้านไม่ได้ต้องตามเขาไป สิ่งที่น่าประหลาดคือ มีทั้งป่าขามิได้ทำอะไรพวกเราเลย อาจจะถูกปลวกคนเมาหรือไม่ก็รำคาญ จึงเฉยเสียไม่สำแดงเดชอะไรออกมาบ้างเลย ในอีกครู่ใหญ่เห็นจะได้ มีคนถือตะเกียงมาใส่กุญแจรั้วสุสาน แล้วมีพระเดินมาหลายองค์ พวกเราจึงหยุดการแสดงลง

พระท่านได้มาขอรับเรื่องว่าอย่าเล่นอะไรอย่างนี้เลย ชาวบ้านที่เขาเป็นเจ้าของศพจะเกิดเสียใจที่พากันมารบกวนวิญญาณของผู้ที่เขารักใคร่และเคารพบูชาอยู่ พวกเราได้สตินั่งยองๆ ยกมือไหว้พระและขอโทษท่านที่เล่นระเริงเกินไป แล้วเลยบอกกับท่านว่าไม่มีความหมายอะไรหรอกที่ทำไปนี้สนุกสนานอยากจะทำกับผีดูว่าจะมีจริงไม่จริง พระท่านเลยขอรับเรื่องว่าอย่าทดลองอย่างนั้นในสุสานนี้เลย ชาวบ้านจะติเตียนทางวัดได้ ถ้าอยากจะทำสนุกท่านพอมีที่ให้สนุก ท่านชี้ให้ดูพระเจดีย์สององค์คู่ ท่านว่าที่นั่นลองจุดตะเกียงเดินให้รอบทั้งสององค์ มีคนเคยลองกันแล้วว่าเทียนจะดับ จะไม่ทนอยู่ได้เลย แต่จะเป็นเพราะอะไรนั้น พระท่านบอกว่าท่านก็ไม่ทราบ

ถ้าอยากสนุกขอให้เล่นกันแค่นั้นเถิด อย่าเข้ามาในเขตสุสานเลย

พวกเราทั้งหมดเลยล่าทัพนั่งไหว้พระกันเป็นแถว แล้วลาท่านออกจากวัดมา เดินจากตรอกตรงออกสู่ถนนใหญ่แล้วต่างแยกทางกันกลับที่พักแห่งตัว ผมกับพี่ใหญ่ก็นำเกือกกลับบ้านอาบน้ำแล้วนอนกันสบาย ตื่นเช้าก็ไปทำงานหนักตามเคย พอตกเย็นก็ชุมนุมกันอีกที่บ้านพักมักกะสัน พอเมากันเต็มที่ก็ชวนกันเล่นกับผีอีกอย่างน่าหมั่นไส้ คราวนี้เตรียมเทียนไขกันมาหลายเล่มด้วยกัน ตีวเข้าวัด แล้วหันหน้าเข้าหาองค์พระเจดีย์ทั้งสององค์นั้นทันที จุดเทียนแล้วลองทดสอบทีละคน บางคนเดินไม่ได้ ออกเดินเป็นเทียนดับ แต่บางคนจุด เดินได้เดินเร็วแทบเป็นวิ่งเทียนก็ไม่ดับ จึงเกิดเฮฮากันขึ้น ใครไฟไม่ดับก็อ้างว่าผีกลัวตัว พวกที่เทียนดับก็สันนิษฐานว่าอาจจะโดนช่องลมเข้าพอดีเทียนก็ดับไป จึงมีการดับบ้างไม่ดับบ้าง

น้ำเกือกพูดว่าข้าจะลองบ้างไฉน สนุกดีแฮะ พุดแล้วก็จุดเทียนเข้าเดินรอบองค์เจดีย์ รอบองค์แรกยังไม่เป็นไร พอเข้าองค์ที่สองผมยืนดูอยู่ มันเกิดเรื่องขึ้นแล้ว ผมเห็นชัดแก่ตาทีเดียว มีหญิงสาวคนหนึ่งเดินแซงหน้าน้ำเกือก แล้วก้มหน้าลงเป่าเทียนน้ำเกือกดับลง ผมตะโกนร้องจนเสียงหลง มันน่ากลัวอะไรอย่างนั้น แล้วโดดเข้าเกาะพี่ใหญ่ น้ำเกือกไม่รู้เรื่องพยายามจะจุดเทียนอีก พี่ใหญ่ก็ไม่เห็นหญิงนั้น ผมเห็นคนเดียว แม่หญิงแกเป่าเทียนดับ ที่ตรงนั้นก็มืด แต่ก็มองเห็นตะคุ่มๆ เพียงน้ำเกือกคนเดียว จะว่าคนจริงๆ เข้ามาเป่าเทียน ก็ใครล่ะครับจะบุกเข้ามาบุ่งนัวกับคนเมาในยามค่ำคืนที่วัดเปลี่ยวทั้งๆ ที่ตัวเป็นหญิงสาว

ใครๆ เขเข้ามามาถามผม ผมปากสั้นฟันกระทบกัน แม่หญิงนั้นหน้าขาวซีดดับเทียนน้ำเกือกมันชัดกับตาแท้ๆต่างอ้างอิ่งกันไปจะเชื่อไม่เชื่อผมก็ตามมันเป็นยามค่ำคืนที่เงียบสงัด มีแต่เสียงนกกลางคืนร้องบนยอดไม้ น้ำเกือกเชื่อผม พี่ใหญ่เชื่อผม เลยพากันกลับออกจากวัดแล้วแยกทางกันกลับบ้าน คืนรุ่งขึ้นเลยงดการเล่นกะผี เพราะถือว่าเสียฤกษ์ เราสามคนหยุดอยู่บ้านไม่ไปที่มักกะสันหลายคืน แต่ในที่สุดพวกนั้นก็มาตามไปอีก และ

เมื่อมาเข้าแล้วก็เหมือนมิมนต์ของผีเรียกให้ไปเล่นเช่นนั้นอีก ผมเป็นรุ่นน้องเล็กพูดขอร้องขึ้นพวกพี่ๆ ก็เอามือตบหัวเล่น

‘อ้ายน้องชาย ถึงเวลาจะฝึกความกล้าแล้ว มึงมัวแต่แหง มั่นก็แหงเรื่อย’ พูดแล้วเอามือลูบหัวผมเล่นเป็นหัวหมาที่น่ารัก ผมปล่อยตามใจเขา ทัดก่อนเป็นคนนำฝูง พอลัดหลังบ้านพักก็พบกับสวนฝรั่งสวนน้อยหน้า ข้ามท้องร่องท้องคูไปอย่างระหกระเหิน โดดข้ามแล้วตกร่อง คลานขึ้นไปอีกแล้วก็ตกอีกเวียนวนนัก เดินบนหลังร่องก็แหย่อยู่แล้ว เซหน้าเซหลัง เดินกันไปจนเห็นใครกลุ่มหนึ่งนั่งล้อมวงมีไหนดาลเมาวางกลาง ลุมไฟไว้สว่างที่กลางสวนนั้น

‘เฮะ! ใครเฮะมาตั้งวงอยู่นี’ ทัดก่อนมักกะสันพูดและโบกมือให้พวกเราหยุด พวกในวงนำดาลเมาหันมาดูเราแล้วชูมือเรียกพวกเรา

‘เอากะเขาเว้ย’ ทัดก่อนว่า แล้วพวกเรา ก็ก้าวหน้าผงอนซุนเข้าไป แล้วนั่งลงทั้งๆ ไม่รู้จักกันเลย คิดเสียว่าประเดี๋ยวก็รู้จักกันเอง พวกนั้นไม่ฟังเสียงพอเรานั่งเขาก็รินนำดาลเมาส่ง ทัดก่อนรับกะลาน้ำดาลเมาดื่มรวดเดียวหมดแล้วส่งกะลาคืน อีต่อนส่งกะลาคืนนี้แหละผู้รับก็เงยหน้าผู้ส่งก็เงยหน้าตรงกัน

‘เฮ้ย! อ้ายต่อม’ ทัดก่อนออกเสียงเหมือนตะโกน ผงะหนังตาเบิกกว้าง คนที่ถูกเรียกว่าอ้ายต่อมพยักหน้าแล้วยิ้ม แล้วมีเสียงใครอีกคนพูดแซงขึ้นมาว่า

‘ข้ากลัวเอ็งจะล่ามากเข้าไปในวัดเลยมาคอยอยู่ที่นี้’ ทัดก่อนหันขวับไปทางเสียงนั้น

‘อ้ายเมี้ยน!’ แล้วทัดก่อนก็หงายหลัง

‘ผีหลอก!’ นายหมั้นร้องขึ้น และมุคลุกขึ้นยืนสองมือตะกายลมจะหนี พรรคพวกข้ากระส่ำระสาย ผมเองแทบหายเมา ทะลิ่งขึ้นยืน พวกเราทั้งพวกอลวนไปหมด จะอยู่จะไปบอกไม่ถูก ทันใดนั้นเอง พวกวงนำดาลเมาเหล่านั้นจางหายไปหมด ไฟที่เห็นลุมสว่างตอนแรกไม่มีเสียแล้ว ที่นั้นมีด

ต่อไปเลย คราวนี้เองทุกคนก็ออกวิ่งทั้งๆ เคยกล้าหาญเข้าป่าเข้ามาแล้ว
ทุกคน แต่คราวนี้ขาแข้งสั่น ทืดค่อนลุกขึ้นเตะลมดังวิดๆ

‘มาๆๆ อ้ายต่อมอ้ายเมี้ยน มึงตายแล้วมาอาละวาดกะกู’ ทืดค่อน
พูดออกมานั้นพรรคพวกก็รู้ชัดว่าอ้ายต่อมอ้ายเมี้ยนคือใคร เพราะไม่เคย
รู้จักกับสองคนนี้เลย แต่ทืดค่อนรู้จักกัน เลยเกิดกลัวกันขึ้นทุกคน เตะ
ต่อยมลกันไปแทบทุกคน ที่ทำนั้นมีไข้ทำเพราะกล้าหรือดูเดือด มันเป็น
ความกลัวล้นหัวใจ เลยเอาความบ้าเข้าช่วย แต่มันก็ยังกลัวอยู่นั่นเอง ไม่
เคยคิดว่าจะเจออย่างนี้ แต่อาศัยการออกแรงเตะต่อยมลและหัวใจบ้านั้น
ทำให้เลือดแรงขึ้น ถึงได้พาตัวออกพ้นจากที่มีดินนั้นมาได้ พอออกถนนใหญ่
จึงตั้งสติได้

‘อ้ายสัตว์ต่อมสัตว์เมี้ยนหลอกกู กูเผาเมืองที่วัดนี้ แม่เมืองอย่าพูดอย่า
เกิดเลย หนอยหลอกกู’ ทืดค่อนโกรธไม่หาย ต่ำทอแข่งชกหักกระดูก
ผมกลัวจนสั่นไปทั้งตัว ทืดค่อนพูดอย่างนั้นไม่ถูก ที่เราพากันกวานเขาถึงป่า
ช้า พอเขามาเล่นงานบ้างไปแข่งชกเขาจะถูกหรือ แต่ผมไม่กล้าจะพูดอะไร
ทืดค่อนเป็นผู้ใหญ่กว่าเพื่อนในกลุ่มมักกะสัน

ในกลุ่มใหญ่พวกเราสงสารผม และน้ำแก้อีฟี่ใหญ่จะต้องเดินเปลี่ยว
อีกไกล จึงเฮโลมาส่งเราสามคน พวกหนังสือพิมพ์คนหนึ่งชื่อวรรณ เขา
เข้าบ้านอยู่ระหว่างกลางมักกะสันได้แวะบ้านเราสามคน พอผ่านบ้าน
นายวรรณ เราทั้งหมดก็ส่งจนถึงประตูห้องเลย แล้วจึงออกเดินมาส่งเราอีก
มีนักหนังสือพิมพ์อีกสองสามคนบ้านอยู่ในพระนคร พวกมักกะสันก็ย้อนไป
ส่งทางประตูน้ำขึ้นรถที่นั่น ผมกลับเข้าบ้านแล้วไม่ยากพูดอะไรเลย เข้า
นอนคลุมโปงเลยรู้สึกเหมือนจะจับไข้

...แต่ในครุ่นนั้นเอง... ทั้งสี่เสานั้นมีคนได้
ลงมาพร้อมกัน... มันเป็นคนคนเดียวกันทั้งสี่
เสา ฉันทักกับเพื่อนยีนชาสัน...

นั่งหวย

ที่ร้านสุราแห่งหนึ่งในตำบลยานนาวา มีผู้ดื่มอยู่หลายรุ่น ทั้งหนุ่มทั้ง
แก่ กลางคนและเลยกลางคน มีอยู่โต๊ะหนึ่งที่ชะมัทเขม้นในเลขท้าย
ลือตเตอร์ ถกเถียงกันที่ได้เลขมาจากอาจารย์ แหวงแล้วถูกกินบ้าง บางราย
แหวงแล้วก็ถูกบ้างตามแต่โชคชะตา ซึ่งความจริงนั้นอาจารย์ทุกๆ อาจารย์
ก็เพียงคาดหมายและมั่นใจเอาเองในการหมุนเวียนแห่งตัวเลขจะเดินวน
เวียนมาบรรจบตามตำราที่วางไว้ แต่บางครั้งก็ผิดพลาดไปจากตำรา
ผู้ถูกหวยกินก็บ่นกันไปตามระเบียบของผู้ที่พลาด จะโกรธเคืองโชคชะตา
ของตนบ้าง โทษเอาอาจารย์บ้าง แต่ละคนหลงเอาแน่นอนกับการหมุน
ของเครื่องออกเลข ซึ่งยอมหมุนไปตามกำลังไฟฟ้า จะมีใครไปหยุดเอาเอง
ได้ก็หาไม่ แล้วแต่โชคก็จะไปตรงเข้า ผู้เฒ่ามิ่งหรือนายมิ่งนั่งฟังอยู่และ
ทั้งเคยผิดพลาดในการแหวงเลขท้ายมาแล้วเหมือนกัน แกสั่นหัวแล้วถอนใจ
ยาว

‘ฉันเองก็เล่นไปกับเขายังงั้นแหละ ทั้งที่รู้ว่ามันเอาแน่ไม่ได้’ เฒ่ามิ่ง

REHM

พูดขึ้น "เรากะเราเก่งยาก เพราะเจ้าลูกกิ้งม้นหมุนไปตามเรื่องของมัน ที่ไหนมันจะคลบ้นดาดได้แฉงๆ เหมือนอย่างทวย ก ข โบราณ"

ผมนั่งดื่มสุราไปฟังแกพูดพลางๆ โดยผมนั่งอยู่กับเพื่อนอีกโต๊ะหนึ่ง ใกล้ๆ กัน

"ทวย ก ข โบราณนะ ขุนบาลเป็นคนออก เขากะเขาคิดจัดออกตัวนั้นตัวนี้" แกพูดต่อไป ในโต๊ะของเราจึงมีผู้สนใจอยู่บ้าง "การที่ใช้มือคนแท้ๆ จับออกคิดออกนะ จึงมีอาจารย์เก่งๆ นั่งทางใน พอจะรู้กันเก่งใจกันออก ถ้าอาจารย์เก่งๆ บอกทวยให้มักไม่พลาด" แกว่า

"ข้อนี้ถ้าจะจริง" ชายกลางคนคนหนึ่งสนับสนุน เพราะเห็นด้วย "ผมเห็นด้วยกับคุณน้ำ อ้ายเราเป็นมนุษย์ธรรมดา จะไปเก่งไปสั่งอะไรมันกับลูกไม้ที่มันหมุนด้วยกำลังไฟฟ้า ถ้ามันคนด้วยกันย้อมมีอาจารย์ขลังๆ นั่งฉานบังคับเขาได้ คลใจให้ออกตัวนั้นตัวนี้"

"ถูก! พ่อเจียมพูดถูก อ้า! พ่อเจียมพ่อรู้เรื่องนี้ดี" พ่อเด๋ามิ่งออกปากรับรองการพูดของผู้สนับสนุนว่าถูกต้อง "สมัยทวย ก ข เราเองพอนั่งทวยเองได้ตามเกจอาจารย์แนะนำ โอ้ย! ฉันทะท่ามาเสียทุกวิธี ถูกบ้างกินบ้างตามเรื่องมัน แต่ที่ถูกกินนะไม่ใช่พิริเขาพลาดนะจะบอกให้" เด๋ามิ่งพูดแล้วยกมือชูเข้าไปในวงสุราให้ฟัง "ที่ทวยกินไปก็เพราะเราเองเกิดยักษ์ายการแทงเสียเอง ในตอนหลังเกิดไปคิดว่าตัวนั้นดีตัวนี้ดี ยักเข้ายักค้ำซ่า! บางทีออกมาแล้วไม่ได้ไม่เสีย ไม่พอกับที่ลงทุนลงแรง ย้ายไปย้ายมาเลยเจ็งกันไป"

"คุณตาเคยนั่งยังไ้ครับ นั่งทวยนะ" ชายหนุ่มคนหนึ่งถามพ่อเด๋ามิ่ง "โฮ้ย! หลายวิธีนัก ทำทวยนะในป่าช้ายังเคยเลยคุณเอ๊ย บางแห่งเราเคยไปกันสองสามคน เมื่อสมัยโน้นหนุ่มๆ ด้วยกัน ใจเด็ดๆ พอกัน ที่วัดเทพาก็เคย วัดจางวางดิษฐ์ (วัดดิสานุการาม) วัดจางวางพ่วง (วัดเทวีรญาติ) เอาทั้งนั้น วัดบางหว้ายังเคยเลย ผ่าซิเอ้า! บัดโธ่! วัดเทพาสมัยนั้นเปลี่ยวน่ากลัวหยอกเมื่อไหร่ ทางหลังวัดที่เป็นเมรุอยู่เดี๋ยวนี้"

เงียบน่ากลัว กลางวันแสดๆ ยังหาคนเดินน้อยแทบนับคนได้ ไม่คิดคักอย่างเดี๋ยวนี้หรอก ที่หลังวัดเทพานีแหละจับกับเพื่อนนักเลงด้วยกันนะ คุณไปนั่งหอยกัน จุดได้ไว้ห่างๆ แล้วต่างคนต่างนั่งจุดเทียนกัน ว่าคาถาขลังตามแบบคาถาหอย ไม่ใช่ไหว้พระไหว้เจ้าอะไรหรอก อีกคืนหนึ่งนะที่ตรงนั้นมันรกเรือและเราก็ไม่มีเสื่อมีลาดอะไรไปปู เราก็นั่งพนมมือนั่งยองกันนั้นแหละ โอ้ย! คุณเอ๋ย จับถูกผีมันล่อ เอามือล้วงกันเอง ชั้นแรกจับคิดว่างูมันชูหัวมาโดนกันจับ จับโคดจนตัวลอย เทียนดับเลย แต่ได้ยังมีอยู่จึงส่องพอจะเห็น เอ๊ะ! งูก็ไม่มี ถ้ามีก็เห็นซิคุณ จริงอยู่จับว่าที่ตรงนั้นรกเรือจริงๆ แต่มันก็เป็นที่รกห่างตัวเรามาก ตรงที่เรา นั่งกันนั้นเราเอาไม้ปาดๆ กันพอเตียนที่จะนั่งยองๆ ได้ และอาการถูกล้วงกันนั้นไม่ใช่ถูกแต่จับหรอก เพื่อนสามคนก็ถูกด้วยกัน เราจึงรู้ว่าเราถูกผีรบกวนเสียแล้วเลยเลิกนั่ง เก็บกระดาษเก็บถ้วยปูนกับขมิ้นที่ละลายน้ำไว้ให้ผีเขียนตัวหนังสือกลับ* เฒ่ามิ่งหยุดตีมสุรา

“มันทำเท่านั้นเองร?” หม่อมคนเก่าถามขึ้น

“เท่านั้นแหละ! ไม่รบกวนอะไรมาก แต่เราก็ใจไม่ดี ถือว่าเสียสมาธิเลยกลับกัน แต่อีกวันซิ!”

เฒ่ามิ่งขมมือประกอบคำพูด

“จับไปนั่งกันที่วัดสระเกศ หน้าวัดนั้นแหละครับ สมัยนั้นเรื่องวัดสระเกศละก็มันแทบจะเป็นป่าช้าไปทั้งนั้น ศพนะรี หังฝังหังหังให้แรงกาทิน เช่นศพนักโทษยังงี้ เชือดเนื้อให้แรงกาทิน ที่เหลือก็ฝังไป โอ้ย! ยิ่งทางเมรุปูน คือที่ทางด้านถนนสายประตูผีนั้นแหละคุณ แดนเชือดศพเขี้ยวละ สมัยนั้นยังไม่มีถนนนี้คุณ เป็นป่าช้าเราดีๆ นั่นเอง สมัยที่เขาขุดทางทำถนน หัวกะโหลกออกเกลื่อนกลาดไป วันที่เราไปนั่งกันนะคุณ เราทำพิธีว่าคาถากันแล้ว เราก็จุดเทียนปักไว้ วางกระดาษและถ้วยขมิ้นกับปูนวางไว้แล้วเราก็กลบแอบบังตันโพธิ์ค้อยอยู่* เฒ่ามิ่งหยุดพูดแล้วกระดิกนิ้วเรียกเจ๊กให้ตักเหล้าโรงอีกแก้ว

‘อ้อ! พิธีนี้ผมเคยได้ยินปู่ผมเล่าให้ฟังเหมือนกัน’ หนุ่มนั้นว่า ‘แต่ปู่ผมบอกว่าทำพิธีแล้วก็นวดศีรษะกับขมิ้นกับปูนทิ้งไว้ เข้าจึงไปดูกันว่าจะเขียนตัวอะไรไว้ให้’

‘โอ้ย! ลำบากอย่างนั้น’ เฒ่ามิ่งว่า ‘ฉันก็เคยทำอย่างนั้นเหมือนกันคุณโอ้ย! ก็นรีบ ก็เพราะว่าอายใครมันมาเห็นเข้ามันก็แกล้งเขียนเข้าไว้ให้เราก็จึงไปเท่านั้นเอง จึงต้องนั่งคุมกันไว้ แหม! คุณเอ๋ย คินนั้นฉันกับเพื่อนนั่งคอยตั้งแต่หัวค่ำจนเกือบสี่ทุ่มเห็นจะได้ มีลมพัดมาอ่อนๆ เสียงนกถูกร้องกุกอยู่บนต้นไม้โพธิ์ที่เรานั่งแอบนั้นแหละ ฉันสะดุ้งหนาวใจเหลือเกิน แต่อยากได้หอยต้องจำทน ในครุ่นนั้นเอง เขียนที่จุดไว้แทบจะดับ มีลมพัดเหมือนเดินเฉียดไปที่ศีรษะกับถ้วยขมิ้นกับปูน แล้วมีเงาแวบมืดๆ ไม่เห็นเป็นตัวเป็นตนหรอกคุณ แต่พอทุกอย่างทุกอย่างสงบ เราทั้งหมดก็ออกจากที่ซ่อนไปเก็บของเหล่านั้นและเดินคุมหน้าคุมหลังกันออกพ้นเขตวัดมา พอมาถึงบ้านก็ดูศีรษะกัน มีรอยนิ้วจัมปูนเขียนไว้เป็นหอยเข้าคำชัดๆ เลยคุณ ฉันกับพวกแท่งกันอย่างหนักทีเดียวในวันรุ่งขึ้น’ แถหยุดตีมธุราอีก

‘ถูกผางเลย?’ พ่อหนุ่มผู้สนใจถามตักคอ เฒ่ามิ่งวางแก้วเหล้าแล้วพยักหน้าพูด

‘กินเรียบ’

‘อ้าว!’ เสียงนี้เป็นเสียงหลายคนในกลุ่มนั้นร้องขึ้นยังกับนัดกันไว้แล้วเลยฮากันครืน

‘คุณลุงเลยเลิกหอยซิคครับ?’ ผมนั่งอยู่โต๊ะใกล้ๆ จึงสอดปากถามไปแกหันมาดูผม

‘ที่ไหนได้ ลงมือหอยมันเข้าละก็เลิกยังงี้’ แกว่า ‘เป็นแต่หยุดมาหลายวัน เพราะต่างคนต่างหมดทุน แท่งกันหมดตัวนี่ครับ ผีมันแกล้งเรา’ แถพูดแล้วสั่นหัวปลาทองร้องเรียกเหล้าอีก ผมก็นึกสนุกอยากฟังเรื่องต่อๆ ไปจึงรับจ่ายค่าสุราเอง แถตอบขบขันใจ ตีมือกริ้วบเดียวหมดแก้ว

‘คุณลุงเลิกนั่งหอยหรือไงครับ?’ ผมถาม

‘ไม่เลิกหรอกคุณ เลิกนั่งก็ไม่รู้จะทำอะไร’ แกตอบ ‘คราวนี้ฉันกับเพื่อนสองคนเท่านั้นแหละคุณไปลองนั่งทางวัดบางหัว ก็วัดอมรินทร์นี้แหละคุณ วัดนั้นไปดูลู่ทางที่ป่าช้าไว้แต่บ่าย แล้วกลับมากินเหล้ากันที่ร้านเจ๊กนอกวัด ตั้งใจเอาคนที่ศาลากลางป่าช้าที่มีแต่พื้นกระเบื้องและเสากับหลังคา ฝาไม่มี โปรงๆ ดี ใครจะมาแอบเขียนตัวหวยล้อเราย่อมไม่ได้ ฉันกับเพื่อนสองคนดวดเหล้ากันจนสบายดีแล้วจึงเตรียมข้าวของเข้าวัด พอเลี้ยวเข้าตรอกวัดเราก็เห็นคนนำหน้าเราอยู่คนหนึ่ง นุ่งผ้าพื้นใจกระเบนท่อมผ้าขาวอย่างสกปรกสะพายเจียง เราเดินตามเขามาอย่างเงิบๆ ไม่พูดอะไรกัน เราไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าเราจะมานั่งหวย พอถึงทางเลี้ยวเข้าป่าช้า คนเดินหน้าก็เลี้ยวเข้าไปก่อน เราสองคนสะกิดกัน ฉันกระซิบกับเพื่อนว่าถ้าจะไม่ดีเสียแล้ว ตานี้คงจะเป็นลัปเทร่อ ถ้ารู้ว่าเราจะมานั่งหวยก็จะมาทำความรำคาญแก่เรา เพื่อนจึงถามว่าแล้วจะทำยังไงกันล่ะ? ฉันก็ตอบว่ายังไม่รู้จะทำยังไง

‘พวกลัปเทร่อใช่ไหม?’ หนุ่มคนแรกถามแทรกขึ้นมา

‘ไม่รู้นะซิคะคุณ เขาเดินไปฉันก็เดินไป’ เฒ่ามิ่งตอบ ‘แต่เอ๊ะ! ไม่เข้าท่าเสียแล้ว คนนั้นเดินไปที่ศาลาโล่งนั้นซึ่งเป็นที่หมายของเรา มาเกิดจะกันเข้าแล้ว หมอนี้ถ้าจะมาเรื่องหวยเหมือนกัน ชักเกิดลั้งเลใจ แต่เพื่อนกระซิบว่าต่างคนต่างนั่งกันก็แล้วไปซิ เขาก็เขา เราก็คือเรา ฉันเห็นด้วยจึงก้าวขึ้นบนพื้นกระเบื้องปูน แต่ยังไม่ลงมือทำอะไรทั้งนั้น นั่งลงเฉยๆ ก่อนอากาศขมุกขมัวเต็มทีแล้ว เสียงเรไรดังหึ่งๆ ไปทั่วบริเวณ เพราะไม้สูงๆ ยืนต้นมาก มองมิดทึมน่ากลัว ชีวิตนักเลงหวยละมันยังงี้แหละคุณ พอความมิดทั่วไปทั้งบริเวณ ฉันกับเพื่อนก็จุดเทียนใหญ่ปักลงกับพื้นสว่างเห็นกันดี นักหวยคนนั้นยังไม่ทำอะไรเดินก้มหน้าวนไปวนมา เดินไปหยุดเสานั่นเสานี้จนครบสี่เสาแล้วชำเลื่องดูเราทั้งสอง ฉันอดปากอยู่ไม่ได้จึงพูดกับเขาพอเป็นทางว่าถ้ามีอะไรดีจะขอบ้าง จะหางไหมพินิด? เขานิ่งเฉยยังไม่ตอบมาทันที ฉันจึงพูดไปอีกว่าฉันน่าจะถูกหวยกินมาเสียจนกรอบ เพราะได้หวย

ไม่ค่อยแน่นอน ถ้าพีทิดมีอะไรดีๆ แบ่งปันให้บ้างก็พอจะแก้จนไปได้บ้าง คราวนี้ทิดนั่นจึงตอบเสียงหัวเราะ ว่าพบอะไรเห็นอะไรคิดออกก็เอาไปไม่หวงหรอก เขาพูดอย่างไม่หันมาดูเรา ต่อนั้นไปก็ไม่พูดอะไรอีก เขาลงมือจุดเทียนปักลงใจกลางของศาลา ส่วนเราสองคนยังไม่ทำอะไรทั้งนั้น เพราะเสียงที่เขาพูดก็เข้าที่ที่ว่าพบอะไรเห็นอะไรคิดออกก็เอาไป ทำจะดี คราวนี้ถ้าได้ไปโดยคิดตกก็จะดีกว่าเรานั่งเองระมั่ง? เราจึงนั่งดูเขาทำพิธี เขาเดินพนมมือก้าวไปช้าๆ เข้าหาเสาทั้งสี่เสา หยุดยืนบนอะไรพิมพ์ที่โคนเสาอยู่ทุกต้น แล้วเป่าลมพรวดเข้าไปในเสานั้นทุกต้นไป เราสองคนรู้สึก ว่าพิธีเขาแปลก ครั้นเขาสะกดเสาทั้งสี่ต้นแล้ว กลับมายืนตรงศูนย์กลางที่ปักเทียน ดึงผ้าห่มสะพานเจียงนั้นออกแล้วโพกหัวจนดูคล้ายแขก ฉันทึก ออกว่านี่คงเป็นพิธีของแขกครวที่เรารู้จักและไม่เคยเห็น พอโพกหัวแล้ว เขาก็นั่งขัดสมาธิ นั่งเงยหน้าบนคาถาพิมพ์ไปหมด เราแปลคาถาเขาไม่ออกไม่รู้ว่าเขาพูดว่าอะไรบ้าง เพราะเสียงอยู่ในลำคอ เขาทำพิธีนี้อยู่นานเหลือเกิน จนนกแสกบินโฉบเข้ามาที่เราแล้วบินผ่านไป ร้องเสียงแซกเข้าหัว หัวใจ ทั้งฉันทและเพื่อนสะดุ้งทั้งตัว ตั้งแต่ นั่งหวยมาไม่เคยวิธีนี้ และมันช่างรุนแรงจนนกกลางคืนที่นำกล้วยพลอยมาเข้าพิธีด้วย ในครุ่นนั้นเอง เจ้าค่างดาวแม่ไก่ก็บินมาอีกโฉบไปโฉบมาจนรอบหัวเขา จนเทียนที่ปักอยู่ตรงหน้าเขาถูกลมแรงปีกวูบวาบแทบจะดับลง พอค่างดาวผละไปเจ้านกแสกก็บินโฉบเข้ามาอีก ร้องเสียงกรีดหัวใจแล้วหายไปในดงมืด ฉันทตั้งสติอดทนเหลือเกินมันเป็นพิธีร้ายกาจที่สุด ผู้เข้าพิธียังคงนั่งนิ่งอีกสักครู่แล้วจึงลุกเดินไปที่เสาต้นแรกเป่ามนต์ลงที่เสาอีก แล้วเกิดปืนเสาขึ้นไปจนถึงเพดานที่มีดตีหายไป ฉันทกับเพื่อนมองหน้ากันอย่างตกใจ แต่ยังไม่ทันจะได้พูดอะไรและทำอะไร ทิดนั่นก็ไต่ลงมาอีกเสาด้านหนึ่ง แต่การไต่ลงนี้ช่างแปลกประหลาดจนเราสะดุ้งใจ เขาไต่โดยเอาหัวลงมาอย่างตุ๊กแกหรือจิ้งจก แล้ววิ่งไปขึ้นอีกเสาด้านหนึ่ง แล้วหายไปบนเพดานอีกตามเคย ฉันทกับเพื่อนชักระส่ำระสายเกิดสะกิดใจกลัว แต่เราพูดอะไรกันไม่ออกเลย ยังไม่

รู้ว่าภาพที่เราเห็นนั่นคืออะไร แต่ในครุ่นนั่นเอง จนถึงกับมุดลุกขึ้นยืน เพราะทั้งสี่เสานั้นมีคนไต่ลงมาพร้อมกัน และร้ายที่สุดมันเป็นคนคนเดียวกันทั้งสี่เสา ฉันกับเพื่อนยืนขาสัน ในที่สุดเจ้าสี่คนที่เสานั้นก็หายวับไป เหมือนมีใครวิ่งหัวเราะดังก้องเข้าไปทางดงมืด ฉันจุดมือเพื่อนได้ออกวิ่งสุดกำลัง จะโดนอะไรหรือจะตกอะไรไม่พียงคิดทั้งสิ้น หัวใจไม่อยู่กับตัว เราทั้งสองมาสะดุดถนนอิฐล้มลง เสียงคนพูดกันหลายคนเอะอะ เงยหน้าขึ้น จึงเห็นพระสี่องค์พร้อมทั้งเด็กโตๆ สองคน พระไม่ถามอะไรเลย จุดมือฉันและเพื่อน แล้วท่านเดินห้อมล้อมกันมาจนขึ้นกุฏิ ฉันกับเพื่อนสันเทาไปทั้งตัว พระแก่องค์หนึ่งมาเป่าขม่อมให้สักครู่จึงรู้สึกอบอุ่น พระบางองค์ท่านถามเรื่องราว เราพูดกันไม่ออกเลย ปากคอมันสั้นไปหมด ท่านเลยเลิกถาม พระองค์หนึ่งบอกให้เราเข้าไปในกุฏิชั้นในเถิด เราทั้งสองตามเข้าไป แล้วจึงรู้ว่าท่านให้เราทั้งสองนอนค้างที่นั่น ฉันกับเพื่อนคลุมโปงอย่างหนาวสัน เพิ่งรู้ว่ารอดตัวมาได้โดยพระท่านกลับจากสวดศพทั้งสี่รูปพร้อมกับศิษย์วัด ฉันเล่าเรื่องให้ท่านฟังได้เอาตอนเช้า พระแก่พูดว่า เอ้า โยมก็ได้หายแล้วนี่ ฉันกับเพื่อนนี่ก็ไม่ได้หายตัวอะไร พอลาพระท่านแล้ว ขากลับกลับอีกทาง พอออกพ้นวัดพบร้านเหล้าก็ดื่มเอาอย่างกระหาย พอเหล้าเข้าไปอบอุ่นก็นั่งคิดว่าที่พระท่านพูดว่าโยมก็ได้หายแล้วนั่นหมายถึงอะไร เลยคิดออกทันทีก็คือ ผ มี นั่นเอง

‘ลุงแทงหรือเปล่าครับ?’ ผมถามแก และใครๆ ก็รุมถามกันอีกหลายคน โต้ะอื่นๆ ต่างมารุมฟังกัน ผิดกว่าตอนแรกๆ ที่นั่งกันคนละโต๊ะ ตอนหลังนี้มายืนล้อมฟังกันแน่น

‘แทงซิคุณ ฉันแทง ผ มี เข้าตัวเดียวไม่เล่นค่าเลย’ แกว่า

‘ถูกไหมคุณตา’ หนุ่มคนเดิมถามขึ้น

‘ถูกซิคุณ โสย! แทบตายกว่าจะถูก’ แกว่า ผมจัดแจงจ่ายค่าเหล้าให้แกตามสัญญาแล้วลากกลับบ้าน รับบันทึกเหตุการณ์ของนักนั่งหอยมาให้ฟังดังนี้

...ผมแทบล้มหมดสติ ไม่ใช่ตาผาดแน่
 แกลุกขึ้นยืน...ทำท่าทาง...แลบลิ้นเลีย
 ปากอยู่คนเดียว...

ผีปอบ

“พี่โอ!”

เสียงเล็กๆ เรียกนามของผมหั่งอยู่บนตลิ่ง ในขณะที่ผมกำลังลากโซ่
 เจ้าเรือมาดเล็กผูกกับบันไดทำน้ำ เสียงนี้แม้จะไม่เห็นตัวก็จำได้ เพราะ
 เป็นเสียงยอดชีวิตของผมเอง มีชื่อว่าบานเย็น อันเป็นชื่อดอกไม้ที่บ้านดอน
 เย็น ความสวยงามของบานเย็นก็เหมือนกับชื่อละครับ ไม่ผาดโผน เย็นๆ
 เรียบๆ ไม่สวยงามนัก แต่ก็ไม่ซีริ้ว รวมความว่าถ้าเป็นดอกไม้ก็เพียงแต่ต้น
 บานเย็นนั้นแหละ ไม่โลดโผนทรูหราถึงดอกกุหลาบหรือกุหลาบ

ผมเงยหน้าขึ้นจากการผูกเรือพบกับบานเย็นและยิ้มให้อย่างรวยริน
 ซึ่งบานเย็นมานั่งยองๆ อยู่ที่สะพานน้ำแล้ว พอผมเงยหน้าพบหน้าบานเย็น
 ผมก็ต้องระงับการยิ้มของผมที่พยายามให้รวยรินนั้นลงทันที เพราะบานเย็น
 ไม่ได้ยิ้มตอบอย่างเคย ทั้งกับมีสีหน้าตึงกลัวและร้อนรน ผมรีบก้าวขึ้นจาก

เร็วอย่างเร็ว

‘มีเรื่องอะไร?’ ผมถามเบาๆ

‘เกิดเรื่องขึ้นแล้ว’ บานเย็นพูดเสียงกระเส่า ‘จันกลัวจัน จันคอยพ็อยู่
นี่กว่าจะไม่มาเสียอีก’

‘เรื่องอะไรกัน?’

‘แม่จันนะซี’

‘ชะ.. แม่!’ ผมสะดุ้งใจ เมื่อได้ยินบานเย็นพูดว่าแม่ ใจหายวาบ
เพราะแม่ของบานเย็นเจ็บเรื้อรังมานานแล้ว หมอหลายหมอเข้ารักษาก็ไม่มี
ทางจะทุเลา ดูจะยิ่งทรุดหนักลงไป ถึงกับลุกขึ้นนั่งเองไม่ได้ต้องพยุงให้ลุก
ผมสละเวลามาช่วยบานเย็นพยาบาลอยู่แทบทุกวัน ชั่วกลับไปบ้านทำธุระ
บางอย่างที่ค้างไว้ที่บ้านผมชั่วคราวหนึ่งแล้วก็แต่งตัวมาที่นี้เอง จะถึงกับ
‘ตาย’ เสียแล้วกระนั้นหรือ ถ้าตายลงก็ลำบากหนัก เพราะพ่อของบานเย็น
ก็ตายไปนานแล้ว เหลือสองคนแม่ลูก บานเย็นจะว่าเหว่ที่สุด การที่เรายังรอ
การแต่งงานกันนี้ก็เพราะการเจ็บของแม่นั้นแหละทำเหตุ

‘แม่เป็นอะไร?’ ผมแกล้งถาม โดยไม่กล้าจะพูดว่า ‘แม่ตายรี?’

‘นั่งลงก่อนเถอะพีทิด จะเล่าให้ฟัง’

ผมวางพวยที่ถือในมือไว้กับสะพานแล้วนั่งลง บานเย็นหันหน้าไป
มองดูบนบ้านแล้วพูดว่า

‘แกยังไม่เป็นอะไรหนักหนาหรอก’ ผมได้ฟังแล้วหายใจโล่งอก

‘มันมีอะไรแปลกประหลาดขึ้นอย่างหนึ่ง’ บานเย็นพูดต่อ ‘แหม! จัน
กลัวจัน ไม่อยากพูดเลย ถ้าพีทิดยังค้างอยู่ที่บ้านอีกจันตายเลย จันต้อง
วานใครๆ มาเป็นเพื่อนแน่ๆ’

‘มันเกิดอะไรขึ้นล่ะ?’ ผมถามด้วยความสงสัย มันจะมีอะไรพิสดาร
ขึ้น

‘เรื่องมันแปลกพี คือเมื่อตอนสายๆ นี้เอง แม่แกหลับ จันอดนอน
อ่อนเพลียก็เลยหลับไปบ้าง รู้สึกสะดุ้งตื่นเมื่อกระดานสะเทือน แต่จันไม่ได้

ลูกขึ้นที่เดียวคงนอนอยู่กับที่นอน แต่ฉันรีบหันดูแม่ก่อนอื่น แหม! พี่ทิด
ฉันเกือบไม่เชื่อตาของตัวเองเลย แม่แกลุกจากที่นอนได้ มีอย่างรีพี่ เรา
เคยช่วยกันพยุงแกนั่งเสมอๆ ถ้าไม่พยุงก็ลุกไม่ได้ แต่นี่พี่ แกลุกขึ้นได้
คล่องแคล่วอย่างคนเราดีๆ นี่แหละ แกไม่ได้มองฉัน แกจึงไม่รู้ว่าฉันตื่น
แกมองซ้ายมองขวาแล้ววิ่งแผลิบเข้าในครัว"

"วิ่งได้ด้วยรี?" ผมถามสอดขึ้น

"จะ วิ่งเร็วด้วย" บานเย็นตอบ ดวงตาลูกวาวแสดงความกลัว "ฉันตัว
แข็งเลยพี่ทิด" พุดแล้วกอดดอกตัวลีบอย่างหนาวสะท้าน "แกหายเข้าไปใน
ครัวประเดี๋ยวหนึ่งแก่องกลับออกมาเบาๆ ดูเหมือนจะไปกินอะไรมาจาก
ในครัวปากแกเลอะเทอะ แกกลับลงนอนแล้วตามเดิม ฉันสงสัยใจเหลือเกิน
ฉันแทบจะวิ่งไปเล่าให้ใครข้างบ้านฟังอยู่แล้ว แต่ฉันกลัวแกจะรู้ว่าฉันมอง
เห็นแก แกล้งทำนอนนิ่งอยู่อย่างเดิมจนครู่ใหญ่จึงทำพลิกตัวตื่น แกเหลียว
หน้ามาดูแล้วขอน้ำกินเสียงแห้งๆ ฉันแทบจะไม่กล้าเข้าไปใกล้แกแน่ะพี่ทิด
เมื่อให้น้ำแกกินแล้วโดยไม่สบตากันเลย ฉันได้โผล่เข้าไปในครัวด้วย
ความอยากรู้ว่าแกไปกินอะไรมา พี่ทิด! ฉันแทบจับไข้ แกกินหมูดิบๆ ที่
แขวนไว้เป็นรอยปากแทะ" บานเย็นพุดแล้วตัวสั่น หันไปมองบนเรือนอย่าง
หวาดหวั่น

"พี่ย่าทิ้งฉันนะ ฉันกลัวจะ ฉันอยู่กับแกสองคนไม่ได้แล้ว ไร่! จน
ใจว่าแกเป็นแม่ ไม่ฉันฉันหนีไปเสียแล้ว" ผมพยักหน้ารับ เพราะหน้านี้ไม่ใช่
หน้านา ไม่มีอะไรจะทำ เป็นเพื่อนได้แน่

"เราจะแก้ไขกันอย่างไรดีล่ะ แกไม่ใช่เจ็บอย่างธรรมดาเสียแล้วละ"
ผมพูดอย่างตริกตรอง

"ไร่! ฉันไม่รู้จะทำอย่างไร พี่ช่วยด้วยเถิด ช่วยถามใครดูว่าใครจะ
รักษาโรคนี้ได้"

"พระที่วัดประเวศมีบ้างไหม?"

"ฉันไม่รู้เหมือนกัน ไม่เคยถามท่านเลย"

‘จันพี่จะไปถามท่านเอง’

‘แต่เอ๊ะพี่ ถ้าพี่ไปวัดจันจะต้องเรียกเพื่อนเขามาเป็นเพื่อนละ จันอยู่คนเดียวไม่ได้แล้ว’

‘จันบานเย็นไปหาพระก็แล้วกัน ไปเล่าให้ท่านฟัง พี่จะอยู่กับแม่เอง’

‘เออ จริงซี จันไปได้ แต่เอพี่ทิด เราจะถามลุงอำบ้านใกล้เราก่อนดีไหม?’

‘เออ จริงแฮะ ลุงอำคงรู้ว่าใครรักษาได้บ้าง’

‘ไปบนเรือนกันก่อนเถอะ จันมาจ้องอยู่ทำนํานานแล้ว’ บานเย็นเดือนผมและผลัดผมให้เดินข้างหน้า

เมื่อเราขึ้นมาบนเรือนแล้ว คนเจ็บก็หันมาดู พอแกลเห็นหน้าผมแก้มแข็ง ๆ ตามเคย แล้วนอนตาปริบ ๆ บานเย็นเลี้ยงเข้าไปในห้องนอนของตัวเอง ส่วนผมนั่งอยู่กับแกห่าง ๆ และทำใจให้กล้า อดจหวาดไม่ได้เมื่อทราบเรื่องเสียก่อนดังนี้ ไม่ค่อยจะสบตากันนักซักเกรงดวงตาสีกโหลของแก

‘ช่วยพยุงแม่ไปเยี่ยวทีลูก’ แกขอร้องเสียงแข็ง ๆ บานเย็นได้ยินแอบมองตาผมมาจากในห้อง สบตากันอันเป็นที่รู้กันว่าถ้าแผลคนแกลุกขึ้นวิ่งได้ และกินหมุดิบ ๆ ผมขยิบตาให้บานเย็นออกมาช่วยกันพยุงแก ในขณะที่พยุงตัวแก ก็แอบไม่เชื่อว่าแกจะลุกขึ้นวิ่งได้อย่างที่บานเย็นพูด เมื่อเรียบร้อยแล้วผมก็เลี้ยงเข้าห้องบานเย็น คนเจ็บมองตามนิดหน่อยแต่ไม่ได้ว่าอะไร เพราะแกรู้ที่อยู่แกใจว่าผมก็คือเขยของแกในวันหน้า ที่คอยอยู่ก็เพราะแกเจ็บอยู่ มิฉะนั้นมารดาผมก็จัดแจงแต่งงานเสียแล้ว

‘แหม! ตัวแกเย็นเฉียบ’ ผมว่าเมื่อมาอยู่ในห้องของบานเย็นแล้ว บานเย็นพยักหน้า

‘แกไม่ได้อาบน้ำเลย กลิ่นตัวซักสาบ ๆ’ บานเย็นว่า ‘พี่อยู่คนเดียววะ จันจะไปบ้านลุงอำ’

‘ไปเถอะ พี่ไม่กลัวหรอก’ ผมตอบอย่างสงัดๆ ซึ่งปากไม่ตรงกับใจ

‘น้องไปเล่าอาการของแม่ให้ลุงอำแกฟังให้ละเอียดนะ บางทีแกจะ

ช่วยเป็นเพื่อนได้บ้าง

บานเย็นพยักหน้ารับคำผม แต่แล้วเราทั้งสองต้องสะดุ้งทั้งตัว คนเจ็บพูดดังเข้ามาด้วยเสียงแจ่มใสชัดเจนไม่แหบแห้ง ‘อิหนู เอ็งจะไปบ้านทิดอาร์ลูก ขอไก่อ้มมาสักตัว แม่อยากกินชิ้นๆ ใจ บอกว่าแม่ขონะ’

บานเย็นมองตาผมด้วยดวงตาที่ลุกวาว หน้าขาวเป็นกระดาษ ใจหาย เราพูดกันเบาๆ ในห้อง พูดขนาดกระซิบ แต่แกเกิดรู้ว่าจะไปบ้านลุงอ่า แกนอนห่างไหนๆ ไม่รู้ ผมเริ่มหวาดกลัว และเห็นใจบานเย็นที่สุด แกล้งเสียงแจ้วๆ เข้ามาอีก โดยรำพันถึงเรื่องกินไก่อที่แกล้งให้บานเย็นขอลุงอ่า

‘ต้มแล้วจึมน้ำปลา เนื้อหวาน ปิ้งก็ดี หวาน’

บานเย็นเกาะแขนผมแน่น ผมอดไม่ได้แอบดูคนที่พูดพร่ำแต่เรื่องกิน มองดูตามช่องฝา คุณพระช่วย! ผมแทบล้มหมดสติ ไม่ใช่ตาฝาดแน่ แกล้งขึ้นยืนข้างที่นอนและทำท่าทางประกอบกับคำพูดเรื่องกินอย่าง กระฉับกระเฉง แลบลิ้นเลียปากอยู่คนเดียว บานเย็นก็แอบเห็นด้วยกัน ถึงกับตัวสั่นขึ้นมาอีก ส่วนผมนั่นแม้จะเป็นชายเคยบวชเคยเรียนมาแล้ว แต่การเป็นชายบวชเรียนมาแล้วไม่ช่วยอะไรได้ เกิดขลาดขึ้นมาได้เมื่อพบเห็นดังนี้เข้า

‘ไปบ้านลุงอ่ากันเถิดพี่’ บานเย็นเสียงสั่นคางกระทบกันด้วยหนาวใจ ผมรีบจุมมือบานเย็นออกทางหลังบ้าน

บ้านลุงอ่าอยู่ติดกับบ้านบานเย็น ชั่วล้าคูขวางเท่านั้น แกเป็นชานาผู้มีอันจะกินคนหนึ่งในคลองนั้น มีหัวเครื่องทางพระ เมตตาอารีต่อเพื่อนบ้านเป็นอันดี ผมกับบานเย็นมาيينอยู่คนละฟากคู ร้องบอกให้คนในบ้านดูสุนัขด้วย แล้วเราทั้งสองก็โดดข้ามคูไปบ้านแก

‘แม่เอ็งค้อยยังชั่วหรือยังวะ นังหนู?’ แกถามเมื่อเราพบตัวแกแล้วที่ยุงข้าว ‘หมูนี้น้ำยุงๆ เลยไม่ได้ไปเยี่ยมอีก’

‘ยังชั่วอะไรลุงจ่า ฉันจะตายเสียแล้ว ช่วยฉันด้วย’ บานเย็นว่า ลุงอ่าเบิกตาโพลง ชักสงสัย

‘เอ๊ะ อะไรกันวะ?’ แถถามอย่างหน้าตื่น และเสียงแถค่อนข้างดัง จนป้าปานกินหมากอยู่บนเรือนไต้ยิบ เลยลงมาถถามเหตุการณร่วมวงอีกคน หนึ่ง ผมกับบานเย็นได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้แกฟังจนตลอด สีหน้าลุงอ่ำที่ ตื่นอยู่แล่วก็กลับตื่นขึ้นอีก ป้าปานถึงกับเคี้ยวหมากค่าง

‘ไม่ได้การละไวย’ ลุงอ่ำว่า ‘ไปหาพระเถอะไวย อาจารย์เป้าที่วัดนี้ แถละ ท่านเข้าใจเรื่องนี้’

‘ลุงจ่า ลุงช่วยเป็นเพื่อนฉันด้วยนะ ฉันอยู่สองคนกับพีทิดโอไมไหว แล่ว ฉันไม่กล้าเข้าใกล้แม่ เวลานอนกลางคืนฉันนอนทางหนึ่ง พีทิดเขา นอนทางหนึ่งไกลกัน ฉันกลัวจะลุงจ่า เมตดาฉันด้วย’

ความจริงก็ถูกอย่างบานเย็นว่า ถ้ามันมีเรื่องอย่างนี้ก็น่ากลัว ครั้น จะนอนรวมกันก็ไม่ได้ ชาวบ้านจะนินทา เรายังไม่ได้ตบได้แต่ง มันก็จ่า เป็นตองนอนกันคนละทางนั่นเอง ออย่าว่าแต่บานเย็นกลัวเลย ผมเป็น ชายอกสามศอกก็ชักขยาด ตอนเจ็บแรกๆ ก็ไม่คิดกลัว แต่ครั้นมารู้เห็น ว่า เกมมิใช่คนเจ็บธรรมดา เกมมิอะไรแอบแฝงอยู่ผิดใช้ธรรมดา ไมไหวเด็ด ถ่า กลางดึกแกลุกขึ้นรำอีก ผมต้องโดดแน่ ข่างน่าเกลียดอะไรอย่างนั้น ร่างที่ ผอมแห้งทำท่าทำทางร้ายรำ ซึ่งมันผิดธรรมดาความจริงจะเป็นไป ทั้งกิน ของดิบ ขโมยกิน ลักกิน

‘พ่ออ่ำเป็นเพื่อนมันด้วยซี’ ป้าปานว่า ‘ใครจะไม่กลัวละ ถ่าเป็น อย่างว่า’

‘ไปก็ไป’ ลุงอ่ำตอบรับช่วย ‘ว่าแต่ว่า เราชจะทำกันอย่างไรนะซีหว่า ผิแอบกินอย่างนี้ถ่าไม่จัดการก็บ้าตายเท่านั้น’

‘เฮ้ยอีหนู เอ็งกับเจ้าโอไปหาอาจารย์เป้าที่วัด ไปเล่าเรื่องให้ฟัง ข่า กับตาอ่ำจะไปดูแม่เอ็งไว้’

ป้าปานออกคำสั่ง และรีบคว่ากระต่ายหมากพลู ลุงอ่ำหยิบกล่อ่งยา ไบจาก ผมกับบานเย็นนั่งยกมือไหว้โดยขอบพระคุณอย่างสูง

ค่านัน พระอาจารย์เป้าได้มาทำพิธีปิดเป้าของท่าน คนเจ็บนอนแช่ว

ไม่แสดงกิริยาอะไรผิดไป เป็นหน้าไปทางหนึ่งอย่างไม่พอใจการกระทำของพระและพวกที่พยายาม นานๆ ขาดตาดูพวกเราอย่างโกรธแค้น พระอาจารย์เป้ามีพิธีอะไรของท่านอยู่มากมายซึ่งเราดูกันไม่ออก ได้แต่มองดูท่านอยู่เงียบๆ ในที่สุดท่านนั่งหลับตาพนมมือนิ่งชั่วขณะ พอสักครู่ลืมตาแล้วเอานิ้วจิ้มลงในขันน้ำมันต์ติดไปที่คนไข้สามครั้ง คนไข้เป็นหน้าหลบแล้วหัวเราะเสียงแหลมอย่างเย้ยหยัน แล้วหันมาดูท่านพลาจแลบลิ้นปลิ้นตาหลอกล้อท่าน พวกเราหน้าตื่นไปตามๆ กัน พระอาจารย์มิได้แสดงกิริยาว่าโกรธคนไข้หรือกลัวคนไข้ หันมาพูดกับเราว่าฉันต้องล่าถอยไปที่ พรุ่งนี้จะเอาเพื่อนมาเล่นงานกับมัน มันเก่งให้มันอยู่ไป ท่านหันไปมองคนไข้แล้วชี้หน้าคนไข้

‘จำไว้ พรุ่งนี้จะเสียใจ พูตกันดีๆ ไม่ได้ก็ร้ายกันละ’ ท่านพูดแล้วก็ลุกขึ้นยืน หยิบยามและของอื่นถือไว้ในมือ ‘ไปส่งฉันที่วัดก่อน พรุ่งนี้รับมือกันใหม่’

ผมนำท่านลงเรือพายไปส่งสองคนกับทิดเจ็ก ตามทางพระอาจารย์เป้าพูดว่า ‘ทิ้งไว้มันแกไปหน่อย ถ้าจัดยาก แต่ข้าไม่ยอมแพ้วะ พรุ่งนี้เอากะมัน’ ผมใจหาย เรารู้กันเต็มอกละว่าแม่ของบานเย็นมีสิ่งอยู่จริงๆ ท่านอาจารย์เป้าได้มอบศิษย์วัดโตๆ มาเป็นเพื่อนอีกสองคน ศิษย์วัดที่ว่านี้เป็นคนชั้นหมวดๆ แล้วทั้งนั้น เราอุ่นใจขึ้นอีกมาก เพราะมีคนเพิ่มขึ้นเป็นเพื่อน พอถึงท่าหน้า ทิดเจ็กส่งผมขึ้นท่าแล้วบอกว่าจะไปหาเหล้ามากินให้ใจป่า ขวนศิษย์วัดโค้งติดเรือไป

ในคืนนี้ไม่มีการให้หยูกให้ยาคนไข้เลย เพราะไม่มียาอะไรจะรักษาแล้ว เราคอยเพียงแต่ให้น้ำและพุงลูกบ้างเป็นบางตอน ทั้งๆ หมั่นไล่ว่างแกลูกเองก็ได้ แต่ต้องให้เรา่วนพุงลูกพุงนั่ง เมื่อไม่มีทางจะบิดเบี่ยงก็จำใจทำไป ภาวนาขอให้รับข้ามคืนเสียเร็วๆ พรุ่งนี้พระอาจารย์จะมาแก้ไขทิดเจ็กกับศิษย์โค้งกลับมา นำเหล้ามาเลี้ยงกันอีกด้านหนึ่ง ทิดเจ็กว่า

‘แหม! ถ้าไม่ติดธุระที่นี้ฉันลงปลาแล้วผ่าซี เมื่อกี้มันโดดข้ามเรือเรา

ไปโตถนัดใจ

‘ฉันว่าอ้ายช่อนมันหวงลูก เราพายเจียดมัน มันเลยพุ่งเอา’ ศิษย์
วัดว่า

‘แหม! ดีไม่ทันวะ! ไม่จั้นปานนี้ต้มน้ำบิบมะนาวแล้วนะซี’ อีกคน
ผสมท้าย แล้วดื่มเหล้า สัมมะชามเปียกแกล้ม เขาพูดคุยกันทางโน้น คน
ไข้หันหน้าไปมองทางวงเหล้าแล้วหันมาดูผม

‘โอไฉ้ย! พุ่งนี้หาอ้ายช่อนสักตัวเถอะวะ’ คนไข้พูดเสียงแจ้ว

‘เออนะ’ ลุงอ๋าตอบแทนผม ‘อยากกินจะหาให้กินถมไป ขอให้กินเถอะ
ไข้จะได้หายเร็ว’ ลุงอ๋าพูดเอาใจคนไข้ตามระเบียบ คนไข้หัวเราะเสียงใส
แล้วแลบลิ้นเลียปาก พลางพูดว่า

‘ได้อ้ายที่ท้องไข้อยิ่งดีนัก’ แกซึกจะพูดคุยได้ ถ้าพูดเรื่องกินดูก็ริยา
คล้ายๆ จะค่อยๆ เลา ทำให้คิดไปว่าอาจารย์เป้าคงทำเอาไข้มาแน่ๆ ถ้า
พุ่งนี้ท่านมาอีกคราวก็คงมีหวังหาย ผมรู้สึกจะสบายใจขึ้นบ้าง ทางวงเหล้า
มุมบ้านข้างโน้นคงคุยกันสนุก เรื่องหาปลาหากุ้งแกล้มเหล้า ลุงอ๋ามี
ที่ท่าจะเชื่อการกระทำของพระอาจารย์เป้าอยู่มาก แกคอยมองดูอาการคน
ไข้อยู่ตลอดเวลา ผมเองก็ไม่ขาดการจับสังเกตก็ริยา แต่คงเห็นคนไข้นอน
เจยนิ่ง ลืมตาเสมอ ไม่มีการจับหลับบ้างเลย ธรรมดาคนไข้จะต้องอ่อน
เพลียหลับบ่อยๆ อาหารก็กินไม่ได้มาก อย่างที่พูดว่าจะกินอ้ายนั้นจะกิน
อ้ายนี้ ครั้นถึงเวลาอาหารแกก็กินนิดเดียว ยิ่งขนมหวานๆ ที่ทำให้กิน เลือก
ชนิดไม่แสดง แกไม่แตะเลยเรื่องของหวาน

เราพูดเราคุยกันไปจะดีก็เท่าไรไม่รู้ เสียงทางวงเหล้าเบาลงไป ชัก
เอกเขนกคุยกันบ้างแล้ว ลุงอ๋าดอยไปตั้งหลักที่ระเบียบหน้าห้อง บานเย็น
จัดการปูเสื่อนอนเล่น ผมเห็นเหมาะเลยถอยห่างคนไข้ไปนอนเล่นบ้างกับ
ลุงอ๋า ส่วนบานเย็นนั้นเข้าห้องนอนแล้ว มีเราสองคนกับลุงอ๋านอนกำกับ
หน้าประตูให้ ทิดเจ็กกับศิษย์วัดนอนกันแถวระเบียบหน้าครัว ทางคนไข้
เราหรือตะเกียงไว้ มีน้ำมันไว้เพียงพอจะตามไฟไปได้ตลอดคืน ผมนอน

คิดอะไรต่ออะไรไปไกล คิดว่าถ้าแม่ค่อยยังชั่วแล้วหายเป็นปกติ เราก็จะได้แต่งงานกันกับบานเย็นสบาย แต่เอ๊ะ! ถ้าแม่ไม่หายและตายลงไปแล้ว เออทีนี้เราจะแต่งงานได้อย่างไร เราจะต้องรอคอยกว่าจะหายเศร้าโศก เผาศพก่อน ปุบปับจะแต่งงานก็น่าเกลียด ผมคิดแล้วก็ถอนใจ จะทำอย่างไร ได้เรื่องมันเป็นไปดังนี้เสียแล้วก็ต้องตามเรื่องมัน

ผมอาจจะหลับไปนานกระมัง สะดุ้งตื่นขึ้นมาเอง เสียงต่างๆ ในบ้านเงียบจืด ในคลองมเสียงปลาตุตบ้างไม่ขาด ผมซุกคูดูไปทางคนไข้ก็ เห็นนอนอยู่เป็นปกติดี ขอขอบคุณท่านอาจารย์พระสะกดไว้ดีจริง ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ทุกคนในบ้านคงหลับแล้วทั้งหมด ไม่มีเสียงอืออ่าบ้างเลย อาจจะเป็นเวลาสัปดาห์สามได้กระมัง ผมซุกตาแข็งหลับอีกไม่ลง นึกย้อนไปทางบ้านของตัวเอง แต่ก็ไม่ค่อยห่วงเท่าใด แม้บิดาผมจะเสียไปนานแล้วก็ยังมียี่นางสาวอีกสองคนเป็นเพื่อนแม่ได้ดี ทั้งลูกจ้างทำนาก็มีนอนอยู่ในโรงหน้ายุงข้าว ไม่มีอะไรน่าห่วง

ความเงียบสงัดทำให้เกิดความวังเวงขึ้นบ้างเหมือนกัน แม้แต่จะมีคนนอนอยู่หลายคนก็หลับทั้งนั้น ก็เหมือนตัวเองอยู่คนเดียว เจ้าหมากลุ่มหนึ่งทางบ้านเหนือหอนเสียงยาวเย็นเยือกลอยมาตามลม รู้สึกว่าเสียงนั้นจะเป็นที่วัดนั่นเอง แล้วใจตัวก็กระหวัทวนคิดว่ามันหอนทำไม ถ้าเดือนหงายหมาหอนไม่แปลกเลย เพราะมันมองเห็นอะไรไกลออกไป โดยมีแต่ความเงียบผู้คนไม่มี มันก็เกิดเหงาใจจึงหอนขึ้นตามอารมณ์ของมัน แต่คืนเดือนมืดมันเห็นอะไรเล่าจึงได้หอนขึ้น หัวใจผมมันเจ้ากรรมดันไปคิดอะไรในยามสงัดเช่นนี้ จึงเกิดว่าเหววังเวงขึ้น เสียงแมวร้องหง่าวๆ อยู่หลังบ้านไกลๆ คล้ายเด็กละเมอเรียกแม่ แม้จะรู้ที่อยู่แะใจว่าเสียงแมวตัวผู้ร้องเรียกหาตัวเมีย แต่เสียงมันหลงๆ น่าสงสารและน่ากลัว ยิ่งในยามดึกที่กำลังกระชั้นชิดอยู่กับไข้ที่มีผีสิงเช่นนี้ ทุกอย่างมันก็น่ากลัว นกแสกบินร้องข้ามหลังคาไปอย่างเสียงยาวเยือกบาดใจ ผมใจหายวูบ เพราะอยู่ๆ มันก็บินร้องข้ามบ้านไป ผมเกิดใจเต้น คนเก่าๆ ว่าบ้านใครมีคนไข้อยู่

ถ่านกนี้ร้องบินข้ามหลังคาไป ว่าคนไข้นั้นจะถึงตาย ผมนึกเองใจก็เต้นรัวไปเอง

เสียงแมวหง่าวหาตัวเมียไม่หยุดไป คงหง่าวๆ อยู่ตามเดิม และข้าหง่าวใกล้เข้ามา ผมจุกปากด้วยความรำคาญใจยิ่งนัก จะลุกไปไล่มันก็คร้านจะกระทำอะไรโดยคนเดียวในยามเงียบ ทั้งยังไม่แน่ว่าคนไข้นั้นคือแม่ของบานเย็นโดยแท้หรือใครสิ่งอยู่ แล้วผมจะลุกไปเดินเล่นไล่แมวได้อย่างไร มันร้องใกล้เข้ามา ผมค่อยๆ พลิกหน้าไปดูคนไข้เห็นตาสีมโพลง รู้สึกว่าแกกำลังจับฟังเสียงแมวนั้นอยู่คล้ายแจะโกรธ แกเหลียวหน้ามองไปทางนอกชาน ดวงตากระทบแสงไฟเห็นเป็นประกายวาว ถ้าแจะโกรธแมว ผมนอนนิ่งดูแจะอยู่ แกคงไม่รู้ว่าผมตื่น เพราะนอนอยู่ทางเงามืด เจ้านกแสกบินร้องข้ามมาอีก คนในบ้านจะหาใครตื่นอย่างผมก็ไม่มี แมวร้องประสานกับเสียงนก แต่คราวนี้เสียงแหบเครือเหมือนจะสิ้นลม แต่เอ๊ะ! คล้ายๆ มันมาร้องอยู่ที่นอกชานนั่นเอง เสียงมันครวญอย่างหนาวใจ

ทันใดนั่นเอง ผมแทบจะตะโกนร้องออกมาด้วยความกลัว ผมเคยคิดไว้แล้วว่าถ้ากลางดึกคนไข้เกิดลุกขึ้นรำอีกผมเป็นโดดแน่บัดนี้ก็เป็นอย่างว่า แต่ไม่ใช่ลุกขึ้นรำ คนเจ็บลุกพรวดพราดขึ้นอย่างคล่องแคล่ว และหยิบตะบันหมากที่วางอยู่ข้างที่นอนวิ่งปราดไปที่ริมชานนอกชาน ก้มตัวจ้องดูลงไปข้างล่าง มือถือตะบันหมากมันคงเตรียมจะตีอะไรอยู่ เสียงแมวได้หยุดร้องไปอย่างประหลาด คนไข้มองยังยืนก้มมองจ้องดูไปยังใต้ถุนอยู่อย่างเดิม

คุณพระช่วยด้วยเถิด...นั่นอะไรกัน ตามผมฝาดไปหรือ โอ๊ย! ทางที่นอนคนไข้นั้นเล่าก็มีคนไข้นอนอยู่อย่างเดิม แต่ที่ชานนอกชานก็มีภาพคนไข้ยืนคุมเชิงเสียงแมวอยู่ คนเดียวแยกตัวออกไปได้เป็นสอง ใจผมรัวเหมือนจะระเบิดและแตกดับลง ภาพคนไข้ที่นอกชานเดินกลับไปที่คนไข้นอนอยู่ ก้มหน้าลงคล้ายพูดอะไรกัน แล้วหันกลับไปที่นอกชานอีก วิ่งอย่างรวดเร็วแล้วโดดแมลิวหายไปในความมืด ผมเห็นหน้าคนที่วิ่งโดดไปนั้น ได้คิดว่าไม่ใช่แม่ของบานเย็น เป็นหน้าคนแก่คนหนึ่งที่ผมไม่รู้จัก ผมทน

ไม่ไหวแล้วพลิกตัวเข้ากอดลุงอ๋าเอาเป็นที่พึ่ง นำแปลกที่ลุงอ๋าไม่ได้แสดงสะดุ้งตื่นเลย แกนอนเฉยคล้ายไม่รู้สึกรู้สีกตัว แต่ครู่หนึ่งได้ยินแกกระซิบต่อ 'เห็นแล้ว' ผมใจค่อยตื่น ชั้นแรกคิดว่าจะมีผมเห็นคนเดียว ที่แท้ก็มีลุงอ๋าเป็นเพื่อน แต่ศิษย์วัดกับทิดเจ๊กคงไม่รู้เรื่อง เพราะไม่เห็นอีกเลย และเหตุการณ์อะไรก็เงียบไป คนไข้คงนอนอยู่เฉย ๆ

นับแต่เวลานั้น ผมกับลุงอ๋าไม่ได้หลับกันอีกตลอดรุ่ง พอเช้าขึ้นเห็นคนไข้หลับสนิท เราได้ลงไปรวมหัวกันได้ฤๅนอนถึงเรื่องเมื่อคืน ลุงจ้างทำนากับลุงอ๋ามาร่วมวงด้วย ผมกับลุงอ๋าเป็นคนเล่าเหตุการณ์ที่เห็นให้ฟัง ตาอู่ออกความเห็นว่ามีหมอแขกคร่าวอยู่ในคลองลัดแก่งนักเรื่องนี้ ลองไปตามมาแก้จะได้ไหม? ที่ประชุมตกลงให้ผมลุ่มไปตามหาดูว่าหมอนั้นอยู่ที่ใด พอเราตกลงกันแล้วก็กลับขึ้นเรือน ผมจัดแจงล้างหน้า ลุงอ๋าทาอู่ไปดูคนไข้

ทันใดนั้นได้เกิดโกลาหลขึ้นอีก ลุงอ๋าทาอู่ร้องว่าแม่ของบานเย็นตายเสียแล้ว คนในบ้านทุกคนสะดุ้งสุดตัว บานเย็นร้องไห้โฮ ผมยืนงันไปเลย การไปตามหมอก็ต้องเลิกกรา เปลี่ยนเป็นรีบไปวัดบอกกับพระอาจารย์เป้า และเตรียมนิมนต์พระสวดตอนกลางคืน เตรียมซื้อโลงใส่ศพ ใครแข็งแรงให้แจวเรือไปที่ตลาดคลองสวน มีร้านขายโลงมืออยู่ที่นั่น การเตรียมตัวจัดการศพได้ขุลมุนกันอีกเรื่อง ผมรีบพายเรือไปบอกแม่กับน้อง ๆ ที่บ้านว่าน้าแยมตายเสียแล้ว เรื่องก็ลงเอยกันเพียงนี้แหละครับ

...พออีกเลี้ยวก็มองเห็นศพอยู่ห่าง
สักสองวา...คุณพระช่วย!...เจ้าศพนั้นลุกขึ้น
ยืน...ขึ้นอีกจวนเพะ...

ผ้าป่าผีตาย

ผมก้าวขึ้นบันไดบ้านปู่ย่า ที่มีทรงแบบเก่าปนใหม่ ที่ว่าแบบเก่าปน
ใหม่นี้ก็เพราะว่าบ้านหลังนี้เป็นแบบผสม แต่ไม่ผสมโดยตั้งใจไว้แต่แรกเริ่ม
ปลูก มาผสมเอาตอนหลัง เช่นหลังแรกปลูกผสมขึ้นอีกหลัง โดยแบบฝาลูก
ฟัก ต่อมาชั้นลูกได้ปลูกต่อเชื่อมต่อเรือนเก่า แต่เรือนใหม่ที่ปลูกนี้ปลูก
แบบอะไรก็ไม่แน่ เป็นแบบตามใจ จัดว่ามีหลังคามีฝาพอยู่ได้ มีนอกชาน
เชื่อมกัน พอต่อมาชั้นลูกเกิดมีหลานขึ้น มีความคับแคบบังคับเข้า ก็
ปลูกอีกสองหลังต่อกัน เลย์ล้อมหลังเก่าที่เดียวไว้กลาง เลย์ดูว่าไม่รู้จะเป็น
แบบอะไร ดูเป็นกลุ่มดาวล้อมเดือน มีชานติดต่อกันหมด หลายช่องหลาย
เลี้ยว มองดูข้างนอกแล้วจึงไม่รู้ว่าทรงอะไรกันแน่ มองเป็นกระจุก แต่ว่า
พลบ้านมากมายพอดู ทั้งชั้นลูกชั้นหลาน บ้านนี้ก็เลยเกิดเป็นบ้านที่หนักไป
ในทางทอดผ้าป่าสามัคคี เพราะลูกหลานมาก สามัคคีกันคนละไม้คน
ละมือก็เป็นองค์ผ้าป่าได้ทุกปี และก่อนจะทอดในวันรุ่งขึ้น ก็มีการฉลอง

กันก่อนคืนหนึ่งเสมอมา ยิ่งต่อมาปีหลังๆ พวกบ้านใกล้เคียงและห่างออกไปก็ร่วมมือศรัทธาด้วย เลยครึกครื้นเป็นการใหญ่

วันนี้ผมก็เป็นผู้ร่วมบุญด้วย จึงนำเงินและผลไม้มาร่วมที่บ้านปู่ย่า แต่มาค่าไปหน่อย เพราะมีธุระ ถ้าไม่ติดธุระก็มาแต่เย็นแล้ว เรื่องเดินค่าๆ ในสะพานนี้ออกจะมืดและเปลี่ยว ผมไม่รู้จักทางเดินของสวนมะลิดีที่มีหลายทาง ที่มาจากทางวัดเทพศิรินทร์ก็ได้ ทางวัดโคก (วัดปลับปลาไชย) ผมเคยถนัดเดินแต่ทางวัดจางวางดิษฐ์ (วัดติสาณุการาม) วัดจางวางพ่วง (วัดเทวีรญาติ) เท่านั้น ทางนั้นะซีคุณเอ๋ย เวลาค่ำคืนในสมัยห้าสิบปีมาแล้วไม่ไหวทีเดียว ทั้งเจียบและมืด เป็นวัดที่มีการเผาศพได้แหละคุณ มันก็ต้องมีป่าช้า ถ้ามาคนเดียวกลางคืนไม่ค่อยสมัครใจ กว่าจะพ้นวัดแล้วเข้าสู่ทางเดินตำบลสวนมะลิใจคอไม่สบาย แต่วันผ้าป่าของตระกูลนี้ผมจะขาดก็ใช่ที่ เพราะต่างคนต่างมาร่วม ใครมีมหรสพใดๆ ที่พอจะมีก็นำมาแสดงฉลองกัน นับแต่ดนตรีตีเกราะวง เป่าปี่เป็นเพลงลิเกสมัครเล่นธรรมดา ลีเก ลำตัด... ส่วนผมมีวิชาชอบไปทางแหล่เทศน์

ในวันที่ผมก้าวขึ้นบันไดบ้าน จึงไม่ต้องพูดกันละว่าบนบ้านมีคนเท่าใด และมีเสียงอีกทีกเท่าใด เพราะว่าทั้งผู้ศรัทธาบริจาคแท้ๆ และทั้งผู้ศรัทธาบริจาคเงิน และตัวเองเป็นตัวมหรสพด้วย จึงมากมายเอากการ ถ้าบ้านธรรมดาเห็นจะบรรทุกคนไม่ไหว แต่บ้านนี้มีที่ให้พลบ้านนั่งและเฮฮาได้เพียงพอ มีหลายชอกหลายมุมที่จะให้คนเลือกจับกลุ่มเฮา

คืนนั้นมหรสพต่างๆ ได้แสดงกันพอหอมปากหอมคอคนละชนิดสับกันไป พอเขาแสดงกันหมดพุงก็หยุด ให้คณะอื่นขึ้นมาบ้างสับกันไปไม่รู้จบ แต่มีอยู่คณะหนึ่งคือ นายโยนายกีนั้นเขาชอบมวย แต่ก็หาควรจะมาแสดงบนบ้านที่ถูกควรไปแสดงที่วัดในวันรุ่งขึ้น แต่แกก็อยากแสดงเสียจริงๆ ถึงกับกราบไหว้ใครต่อใคร หยักรั้งผ้าถุงขึ้นไปตั้งท่ามวยทั้งนายกีนายโย พรรคพวกก็เอาปากทำเปี๊ยกกลอง ไฮ้ย คุณเอ๋ย! หนวกหูสันดี บ้านมันพื้นไม้นี้คุณ โคนเต็นมวยเข้าหูจะแตก เฉพาะปีชวานั้นขึ้นแรกก็เสียงเดียว

ตอนทำเพลงสรรระหม่าให้ร้ายรำ แต่ตอนเข้าพันธุชิตคุณเอ๋ย มีเสียงปีติงลิบ
 เล่าเห็นจะได้ เพราะง่ายมาก ไม่ร้องเป็นเสียงปีละใช้เนื้อความที่เดียว
 ‘ได้ที่ทำไม่ถึงไม่ทำ ดีแลดีแต่ แต่ดีแต่ตะแล่แต่’ เสียงกลองก็เปลี่ยนเป็น
 ‘ได้ที...แต่ยังไม่ทำ เอ้า...จำให้ตูดจำเข้า เอ้า...จำให้ตูดจำเข้า’

ชุดนี้ไม่ค่อยนานนัก ทั้งปีทั้งกลองก็หมดแรงไปพร้อมๆ กับนักมวย
 พวกปีพวกกลองปากจะเป็นตะคริว พวกนักมวยเหนื่อยเข้าขอนั่งลงกิน
 เหล้าก็เลยเจียบกันไป บทสรุปจึงมาลงเอาผสมละซี แผลต่างๆ ผมว่าเสีย
 คอแทบแห้ง เลยไม่ไหวเหมือนกันถึงต้องหยุด ตั้งวงกินข้าวต้มกัน ใน
 ระหว่างที่นั่งกินข้าวต้มกันนั้นปู่อ๋านั่งรวมอยู่ด้วย ผมก็ถามแกขึ้นว่า

‘ผ้าป่าผีตายนี่นะ ยังไงกันจะปู่’

‘ผ้าป่าผีตาย มันอีกอย่างหนึ่ง สนุกกว่านี้’ แกว่าและหยุดหุ้ยข้าวต้ม

‘สนุกใจจะ?’ ผมถามโดยอยากรู้เพิ่มเติมไว้ โดยได้ยินใครต่อใครเล่น
 กันมาหลายวิธี

‘โ้ย! ผีตายจริงๆ ก็มี ผีปั้นด้วยดิน ผีผูกพ่อนหญ้าเอากระดาษปิด
 หุ้มก็มี เอาคนทำเป็นผีตายก็มี’ แกว่าไว้หลายวิธี

‘ปู่ช่วยเล่าชนิดผีตายจริงๆ ทีเถอะจะปู่’ ผมอยากฟังที่สุด วางชาม
 ข้าวต้มแล้วลงกราบแก

‘อ้อ ผีตายนะ ไม่ได้ทำกันอย่างเราทำนี่หรอก’ แกว่า ‘เขาทำกันเจียบๆ
 ปิดบังไม่ให้ใครรู้ เขาล้อพระเล่นอย่างหยอกๆ ล้อๆ’ ปู่อ๋านั่งข้าวต้มคุย
 ‘พอดกคำเขาก็ให้นำเอาศพที่จะเผาเอาออกจากโลง วางบนกระดานที่ทำให้
 กระดกได้ เพื่อว่าพระมารับผ้าไตรที่ศพ ศพก็จะกระดกขึ้นถวายผ้าให้พระ’
 พอถึงตอนนั้นใครๆ ก็พากันร้องโห่โฮตามๆ กัน

‘ไม่เหม็นหรือปู่’ ผมถาม

‘เหม็นซิ ถามได้ ศพเนาแท้ๆ แล้วแต่ศพเก่าศพใหม่’ แกว่า

‘แล้วผ้าไตรวางไว้ที่ไหนล่ะปู่’ อีกคนหนึ่งถาม

‘วางที่ศพเลย แต่เขาเอาใบตองวางบนศพ แล้วจึงวางผ้าไตรบนนั้น’

‘อ้อ!’ ร้องเกือบพร้อมกัน ‘แต่ก็น่าจะเป็นศพข้างละปู่’
อีกคนออกความเห็น

‘ก็เป็นข้าง’ ปู่บอกว่าพร้อมกับพยักหน้า ‘อ้อ! มันพิเรนทร์ไว้นักวะ
อ้ายผ้าป่าแบบนี้เขาจะทำเขาทำเจียบๆ เขาทำประตูป่า ทำทางลัดเลี้ยว
อย่างเขาวงกตวะ พระที่ถูกนิมนต์ก็ไม่ต้องรู้ว่าศพจะอยู่เลี้ยวไหน เขาให้ถือ
ไฟหรือได้ไปเพียงดวงเดียวเท่านั้น พอพบเข้าโดยไม่รู้ตัว ก็ใจหายเลย
ศพนั้นกระตุกตัวขึ้นด้วยนะ เขาทำกระดานดีมาก’ ปู่ซึ่งแก่คราวปู่แล้ว
แกพูดไปก็ยังไม่ค่อยสบายใจไม่ได้ว่าแย่ๆ

‘เมื่อข้ายังหนุ่มชิวะ โคนเข้าอย่างงาม ข้าบวชอยู่วัดสระเกศนั่นแหละ
อ้อ! เอ็งเว้ย หน้าผ้าป่าละก็พระเจ้านอนสะดุ้งไปตามๆ กัน กลัวจะถูก
นิมนต์เข้านะซี พุทธโธ่กลางคืนยังงี้ มักไปจำวัดกุฎีอื่นรวมกันหลายๆ องค์
จะได้เที่ยงกัน หรือไม่ก็จะได้ไปรับผ้าสักหลาดองค์ ยิ่งกุฎีไหนไม่มีลูกศิษย์
โตๆ อยู่ด้วย อยู่เพียงองค์เดียว นอนหนาวเลย เพราะเขามักมานิมนต์เอา
ตอนดึกมากๆ

‘เอ๊ะปู่ เราจะไม่นิมนต์ไม่ได้เรอะ’ ผมถาม

‘เป็นพระไม่นิมนต์ได้รี’ แกว่า ‘เขาเล่นแบบนี้ไว้ว เขาใช้อิฐวางกุฎี
อิฐโคนห้องใคร องค์นั้นต้องไป’

‘แม่ไว้ว แย่จริง’ ใครคนหนึ่งร้อง

‘อีตอนเข้าโคนชิวะแย่’ แกว่า ‘คือจั้งวะ คินนั้นมีพระประจำวัดที่กุฎีเข้า
อีกสององค์ เป็นสามทั้งเข้า คินนั่นแหละไว้วไม่นึกไม่ฝัน เสียงอิฐโครมๆ
เข้าแล้วซี ใจหายกันทุกองค์เลย’

‘ทำไมได้ยินไม่ได้รีปู่ ทำหลับสนิท’ ผมถาม

‘เฮ้ย ไม่ได้หรอก เขาเห็นนั่งเขาใช้ไม้เคาะฝาว่าะ ทั้งร้องนิมนต์ด้วยวะ
เสียงลั่นวัด’

‘แหมไม่ไหว พิธีบ้าง อะไรกัน’ เด็กหนุ่มคนหนึ่งหลุดปากออกมา

‘ของเก่าเขาไว้ว ใครจะห้ามเขาละ เขาเล่นพิเรนทร์ก็ต้องยอม’

‘เฮ! มันจะได้บุญกันตรงไหนนะ’ ผมพูด

‘ก็ไม่รู้ละโว้ย เขาทำกันก็ต้องยอม เราเป็นพระหมดทางหลีก’ แก
 สายหัว ‘เฮ! สนุกกันมากกว่า’

‘ปู่เล่าต่อเถอะปู่’ ผมเตือน

‘อ้อ วันนั้น! ข้าทำนึ่งเจยเสีย ข้างล่างตีฝ้าปังๆ พระอื่นต่างเกียงกัน’

‘ผมขอเจ้าของกุฎิขอรับ’ เขาตะโกนพร้อมๆ กัน ข้าใจหายเลย ขน
 ลูกเกรียวไปทั้งตัว แข็งใจขึ้นครองผ้า ข้ากลัวจริงๆ ตอนนั้น ยังหนุ่มนี้หว่า
 อยากจะร้องไห้เสียจริงๆ

‘แหม! จันเห็นใจปู่’ ใครคนหนึ่งพูด ‘เป็นจัน จันไม่เอา เป็นโรเป็นกัน
 เล่นสกปรก’

‘ทำไงได้ วินัยพระนี้หว่า ลูกศิษย์ก็ไม่มีเสียด้วยชิต้องไปเดี่ยว พอลง
 จากกุฎิต้องท่องมนต์แน่ะโว้ย แต่ยั้งจันเขาก็ชักจะสั้นๆ เจ้าภาพสองสามคน
 เดินนำเราไป ข้าจุดโคมหัวไปวะ แต่พอถึงซุ้มประตูป่าซิโว้ย พวกเจ้าภาพ
 ไม่เอากับข้าเสียแล้ว เขาหยุดอยู่ข้างนอก กลิ่นศพแตะจมูกเข้าแล้ว ชักชะ
 จักหยุดยืนหน่อยหนึ่ง ลงท้ายตัดสินใจเดิน เป็นตายไปรู้ข้างหน้า ยิ่งเหม็น
 ยิ่งทำให้กลัวขึ้นอีก เดินหลายเลี้ยวไปตามชอกรั้วใบไม้ ตะเกียงโคมก็ไม่
 ค่อยสว่างนัก พอมิแสงสลัวๆ เดี่ยวรอดซุ้มมืด เดี่ยวออกไปรุ่งอยู่หลายตลบ
 ใจก็ภาวนาว่าถึงก็ถึงเสียจะได้กลับกุฎิหันทุกขีไป พออีกเลี้ยวหนึ่งก็ถึง
 สะพานทอดให้เดินไป พออีกเลี้ยวก็มองเห็นศพอยู่ห่างสักสองวา ข้าชะงัก
 หน่อยวะ สะกดใจทำไมกลัว เขาทางธรรมเข้าหักแล้วเดินเข้าไป คุณพระ
 ช่วย! ข้าเหยียบกระดานแผ่นต่อเข้า คล้ายตัวเองตกหลุม กระดานมัน
 ถูกน้ำหนักตัวผลุบลงในหลุม เจ้าศพนั้นลุกขึ้นยืน เฮ้ย ข้าตกใจตัวชาเลย
 แทบจะล้ม กลัวศพจะคะมำมาทับข้า แขนศพเขาหักทำให้ประคองผ้าไตร
 เอาใบตองวางทับแขนไว้ เหม็นก็เหม็น เป็นศพสีห้าคืนกำลังขึ้นอืดจวนเพะ
 ข้าจะตายเสียให้ได้ ตามกฎของพระ ต้องยืนสงบปลงสังขารจนจบแล้วจึง
 บังสุกุลอีกจบ จึงจะหยิบผ้านั้น ข้าหมุนตัวกลับ พอก้าวพ้นกระดานแผ่นนั้น

กระดานมันก็กระดกขึ้น ศพกลับล้มลงนอนอย่างแรงดังครืน เหมือนกลับ
หน้าขึ้น ข้าแทบขาดใจตาย ตกใจที่เสียงมันดัง ก้าวขาจะไม่ออก เพราะ
ศพมันอยู่ข้างหลัง ไม่รู้ว่าจะลุกตามมาหรือเปล่า เหงื่อไหลโชมตัว แข็งใจ
รีบเดิน เจ้าประคุณเอ๋ย มันหลายเลี้ยวเหลือเกิน พอออกพ้นก็แทบร้องไห้
โหย! จริงโวย เห็นจะได้บุญยาก จิตใจมันไม่ได้สงบและตั้งมั่นในสิ่งใดทั้งนั้น
เจ้าภาพเดินมาส่ง เขาพูดชมเชยข้าว่ากล้าและมั่นคง ข้าไม่อยาก
พูดอยากตอบเลย มันโกรธจริงๆ วะ" แถจบลงใครคนหนึ่งรีบรินน้ำร้อนให้
ในบ้านเจียบไปครึ่งบ้าน เพราะฟังปุ่อ่าเล่าการผจญบุญชนิดพิเรนทร์
ให้ฟัง

"ปุ่อ่า แล้วอ้ายชนิดทำภาพปั้นหรือเอาคนทำนอนเป็นศพนั้นล่ะ มี
ความหมายยังไง?"

ผมถามปุ่อ่าโดยสนใจ ถ้าเราทำเล่นมันจะสนุกดี

"ฮือ! อ้ายอย่างที่ว่านี่ไม่มีอะไรหรอก มันก็ทำเล่นกันสนุกๆ เอา
คนจริง ๆ มาทาสีให้เป็นคล้ายผีตาย แล้วเอาน้ำเชื่อมราดตัวให้เป็นน้ำเหลือง
พวกแมลงวันก็มาตอมกันหึ่งๆ แล้วก็ห้ามไปบอกบุญตามบ้านรู้จักกัน บอก
ชื่อผู้ตายให้ใครๆ รู้ เขาก็ช่วยกันให้เงินทำบุญ สนุกดี เฮฮากันตามบรรดา
ญาติและเพื่อนฝูง เมื่อก่อนเขาเล่นกันยิ่งไปกว่าครั้งหลัง ทำเป็นญาติหรือ
เพื่อนเดินร้องไห้ตามศพ พอได้เงินใส่ขันพอสมควรแล้วก็ห้ามไปวัด ทอด
ผ้าป่าไปเลย"

"เอ! เราเอามั่งแฮะ ฉันเป็นตัวผีตายเอง" ตาเฮงร้องขึ้น พวกที่ฟังอยู่
ก็พากันฮาขึ้นครืนใหญ่ ต่างร้องสนับสนุนตาเฮงว่าถ้าจะดี

"อย่าเลย อย่าเล่นเลย" เสียงคุณยายแก่คนหนึ่งร้องค้านขึ้น แกคือแม่
แก่ในบ้านนั้นคนหนึ่ง "เล่นอะไรอย่าให้มันแข่งตัวเองเลยนะ มันไม่เป็น
มงคลเว้ย" แกลุกขึ้นยืนห้าม

"ปิดไร่ป่า คนเรามันตายด้วยกันทั้งนั้น ถืออะไร" ตาเฮงค้านและ
หัวเราะการถือโชคติกลางของแม่เฒ่าม่อน

‘กูเห็นไม่งามหรือเว้ยจึงห้าม ถ้าเห็นดี ตามใจมึง ดุย!’ แกพูดอย่าง โกรธ แล้วผละออกจากวงนั้นไป

พวกที่นั่งทั้งหมดหัวเราะกันครื้นเครง

พวกทั้งหมดที่มาร่วมผ้าป่า ส่วนมากไม่ได้กลับบ้านค้างกันอยู่ที่นั่น ใครนอนก็นอน ใครไม่นอนก็อยู่ไป พอเช้าขึ้นอาบน้ำอาบท่าแล้วตั้งวงสุรา อาหารกันต่อไป เริ่มเอะอะด้วยการมหรสพอีก พอกลางวันก็จะแห่องค์ผ้า ป่าไปทอดที่วัดนั่นเอง การเมาสุราตอนเช้านี้ไม่แพ้กลางคืนเลย และจะ หนักกว่ากลางคืนก็ตอนแสงอาทิตย์แผดเผาเนื้อแหละ ช่วยให้ฤทธิ์เดชมันเข้า ัน ทั้งคายแก้วบ้าง หรือฟุบไปอย่างไม่โง่บ้าง

โครงการสนุกของตาเฮงไม่ได้เลิกล้มตามที่ถูกแม่แก่ห้ามปรามเมื่อ ตอนกลางดึก ตาเฮงคงรำเหล้าหนักแต่เช้า เพิ่มเติมเข้าไปอีกผสมกับเมา ตอนกลางคืน แกให้พวกๆ เอาสีเขียวๆ แดงๆ ทาตัว ทำให้ดูเป็นศพเน่า ใดๆ ก็เห็นว่าคล้ายคนตายจริงๆ ตัวแกนอนมาบนแคร่ไม้ไผ่ที่มีพวกๆ สี คนหามาจากบ้านถัดไป เข้ามาวนที่ลานบ้านของปู่ย่า พวกที่บ้านผ้าป่า เฮเข้าไปล้อมดูการมหรสพของตาเฮงกันหนาแน่น มีป้ายเขียนติดที่แคร่ ห้ามบอกว่าศพนายเฮง ผู้คนฮาลั่น ตาเฮงที่นอนทำเป็นผีตายลุกขึ้นจาก แคร่ แต่ล้มลงไปอีกเพราะเมาหนัก แต่ก็พยายามลุกขึ้นจนได้ พวกสีคนที่ หามแคร่ก็เมาขนาดหนักด้วยกันเซแล้วเซอีก แต่ตาเฮงหนักกว่ายืนแทบไม่อยู่ ด้วยความศรัทธาหนักถึงกับไม่ยอมนอนเมื่อคืน กลับไปบ้านจัดแจงต่อแคร่ หามและทาสีระบายตัว พอเสร็จการตบแต่งทุกอย่างก็หามมารวมกับองค์ ผ้าป่าที่จะไปวัด

‘เฮ้ยพวกเรา!’ ตาโปลั้งพูดอ้อแอ้ ‘เราหามอ้ายเฮงย้อนกลับไปหมู่บ้านโน้นก่อน’ แกบัญชา ‘ไปเอาเงินผีตายก่อนนะ เร็วไรชิวะ ถ้าไม่มีเงิน ไล่พานจะไปทอดยังงៃได้หว่า’

พวกสีคนเห็นด้วยว่าควรจะออกหามแห่ย้อนไปก่อน เอาเงินเสียบ้าง จะได้ช่วยสมทบกับองค์ผ้าป่าใหญ่ แล้วพลหาบหามที่ยันตัวเองไม่ค่อยอยู่

ก็เตรียมเข้าประจำที่ ตาเฮงตัวละครฆัตตายก็ขยับจะขึ้นแคร่ แต่ล้มกันกระแทกไปก่อน ทั้งนี้เกิดจากความเมาเต็มที่และง่วงนอนเหลือจะฝัน พรรคพวกพยุ่งขึ้นนอนบนแคร่ให้เรียบร้อย มีใครอีกคนร้องว่า การแต่งตัวละครยังไม่ครบ แล้วเขาก็วิ่งไปเอาน้ำตาลหม้อมาละลายน้ำราดไปตามร่างกายตาเฮงจนทั่ว ดูน้ำเหลืองไหลและเพื่อให้แมลงวันมาตอมด้วย จะให้ดูเป็นศพเน่าจริงๆ พอเสร็จแล้ว โยนน้ำตาลที่ละลายน้ำไว้ก็วางไว้บนแคร่นั้นด้วย ถ้าแห้งจะได้ราดอีก ล่อแมลงวันต่อไป

ตาโปลังเป็นคนเอาเหล่าเทใส่ปากศพเข้าไปอีก พรรคพวกเฮฮาแล้วขบวนผ้าป่าสมทบก็ออกเดินขบวนไปทางหมู่บ้านโรมะลิ โดยถนนดินแคบๆ และไม้กระดานปูบ้างเป็นบางตอน เชิงแซ่กันไปด้วยหมู่เด็กที่วิ่งตามหลังบ้าง นำหน้าบ้าง สองข้างทางเป็นท้องร่องบ้าง เป็นพื้นแห้งบ้าง ชาวบ้านทำการปลูกมะลิเป็นไร่เล็กบ้างใหญ่บ้างตามกำลัง ขบวนผ้าป่าฆัตตายผ่านบ้านไหนก็ร้องให้ทำบุญไป ชาวบ้านเฮฮากันมาดูศพแล้วหัวเราะเกี้ยวกราว บ้างก็ให้สตางค์ บ้างก็ให้สุราตามแต่ใจสนุก ตาโปลังก็ตีหมกับพลหาบและไม้ลิมจะกรอกปากให้ศพ บางทีศพสลัก เพราะเทเหล่าแรงและมากเกินไป กลืนไม่ทัน คนกำลังนอนย่อมกลืนน้ำยาก เมื่อถูกเทลงไปถึงสลักตาเหลือก ก็เป็นที่สนุกสนานกันยิ่งนัก

ถึงทางแยกหนึ่ง ขบวนก็เลี้ยวเข้าสู่ทางเดินที่แคบหน่อย พวกเด็กอยากจะอยู่หลังอยู่หน้าเหล่านั้นก็แผ่นข้ามท้องร่องสองข้างทางเพื่อวิ่งลัดไปโดดข้ามอีกข้างหน้า ดูสับสนน่าสนุก ที่โดดไม่พ้นก็ตกน้ำ เลยทำให้น้ำสาตขึ้นมาเปียกทางเดิน พลหาบที่เมาแทบทรงตัวไม่อยู่ก็เดินลื่นอยู่ไปมา ร้องด่าเด็กอยู่ขรมถมเถ แต่ในครุ่นนั้นเอง เจ้าเด็กอีกคนตกท้องร่อง น้ำก็สาตขึ้นมาอีกและมาก จึงสาตเข้าไปร่างฆัตตาย ฆัตตายนอนอ้าปากอยู่เลยถูกน้ำเข้าปากสลัก ฆัตตายก็ผุดขึ้นนั่ง พลหาบพลหาบที่หลักไม่ดีเพราะเมาสุราก็เซจะล้ม พอดีเหยียบเอาน้ำที่ราดดินเป็นโคลน พลหาบก็ล้มไม่เป็นท่า บางคนหงายลงท้องร่อง หัวทิ่มบ้าง สุดแต่จะมีอาการ ส่วนศพผี

ตายนั้น หัวคะมาลงในน้ำเลย แต่ว่าน้ำตรงนั้นก็ลึกแค่ศอกกว่าๆ คนเฮฮาสนุกขบขันกันที่สุด พลหามที่เมาอยู่แล้วกว่าจะตะกายขึ้นจากท้องร่องได้ต้องช่วยกันดึง ตาเฮงผีตายนั้นไม่มีคนช่วย มัวหัวเราะกันสนุกอยู่ ตาเฮงเลยหัวทิ่มโง้งโค้งดินขลุกขลักๆ พอพลหามขึ้นได้หมด จึงเข้าช่วยดึงผีตาย ดึงกันอยู่ขลุกขลัก ประกอบทั้งเมาและทั้งดินลื่นเล่นเอาอลเวง พอดีชาวบ้านที่ไม่เมาเหล่านึกสังหรณ์ใจจึงร้องบอกกันว่า ตาเฮงจะสำลักน้ำตาย ช่วยกันเร็ว จึงพร้อมใจกันลากขาแกขึ้นมา พอพ้นน้ำจึงรู้ว่าแกหัวทิ่มลงไปโคลนลึก มีรอยโคลนลึกแค่หน้าอกตาเฮง หน้าตาของตาเฮงก็โคลนเต็ม ชาวบ้านกลัวดินจะอุดปากอุดจมูกตาเฮง จึงช่วยกันล้างโคลนแคะโคลนในรูจมูก กว่าจะล้างหน้าตาเฮงเสร็จก็นานโข เห็นตาเฮงแน่นิ่งไปจึงต่างตกใจ ร้องบอกกันต่อๆ ไป พลหามที่เมาเต็มกรานถึงกับสร้างเมา

รับหามตาเฮงมาวัด เข้าหาท่านพระครูหมอ ท่านพระครูรีบแก้ไขเป็นการใหญ่ เหล่าพุทธบริษัทผ้าป่าต่างมุงกันแน่น ช่วยบีบช่วยนวดกันเป็นการใหญ่ แต่ตาเฮงคงตัวเย็นชืดอย่างเดิม จนตกเวลาแก้ไขเข้าไปหนึ่งชั่วโมงจึงรู้แน่ว่าตาเฮงตาย มีอะอะไว้วายอลวนกันอย่างใหญ่ ต่างโทษกันว่าคนนั้นขวนตาเฮงเล่นพิเรนทร์ถึงได้เกิดตาย พระทั้งวัดงงกันไปด้วยกัน ความครึกครื้นของงานผ้าป่าได้เงียบลงด้วยความสลดใจ ตาเฮงไม่มีลูก แต่เมียตาเฮงมาร้องไห้และด่าใครต่อใครเปื้อนไปหมด หาว่าทำให้ผัวแกตาย จึงรีบไปแจ้งกับตำรวจถึงสาเหตุตาเฮงตาย ทุกคนไม่มีใครหนีตาย เพราะทุกคนที่ร่วมสนุกไม่ได้ฆ่าตาเฮง แต่เหตุการณ์ได้เป็นไปเพราะเมาสุราจนไม่รู้ว่าภัยจะเกิดขึ้น มีการสอบสวนที่มาของการตายของตาเฮง ตำรวจจะนำศพตาเฮงไปชันสูตร แต่บรรดาพ่อเฒ่าแม่แก่ขอร้องไว้สักครู่ว่า ไหนๆ ตาเฮงก็ตั้งใจทำตนเป็นผีตายทอดผ้าป่า ก็ขอให้ได้สมใจตั้งของแก จึงเอาผ้าไตรมาวางบนศพแก ให้พระชักบังสุกุลไป จึงเกิดพิธีทอดผ้าป่าผีตายขึ้นจริงๆ ส่วนผ้าป่าองค์แท้นั้นก็รีบเร่งทอดกันโดยด่วน แล้วกองผ้าป่าทั้งหลายก็ต้องหันมาช่วยกันจัดการกับศพตาเฮงไปคนละเฟื้องคนละสิ่ง

ตามมีตามเกิด จัดการสวดในคืนนั้น ความเจ็บปวดวังเวงได้เกิดขึ้นกับทุกคน ที่ทนสติใจไม่ไหวก็กรอกเหล้าเข้าไปดับความเศร้า ปู่ย่ากับหน้าโคลงหัว บ่นว่าผ้าป่าปีต่อไปเลิกฉลองกันที มีศรัทธาก็ร่วมบริจาคแล้วนำมาวัด ความตายของตาเฮงเป็นบทเรียน การกุศลที่กินเหล้าเสียจนมีการตายเกิดขึ้นในงานมงคลจะดีอย่างไรกัน แม่แก่ผ่อนบ่นว่า 'กูว่าแล้ว อ้ายเฮงเว้ย เวนของมึง ดูไว้เถอะไว้ยทุกคนๆ การเล่นพิเรนทร์นะมันไม่เหมาะ' ทุกคนไม่มีใครเถียงแม่แก่เลย เพราะเห็นแต่สนุกจึงทุกข์ถนัด

ผมคิดแล้วคิดอีกว่าผมจะอยู่ฟังสวดอภิธรรมอีกจะไหวหรือไม่ ผมจะต้องเดินออกจากวัดไปคนเดียว ครั้นจะค้างบ้านปู่ย่าอีกคืนก็ห่วงบ้านเพราะค้างมาคืนหนึ่งแล้ว ผมสังเกตสีหน้าอีกหลายคนที่จะต้องเดินผ่านทางที่ตาเฮงหัวทิ่มโคลนตายว่ามีความหนักใจตามๆ กันมากกว่าพวกที่อยู่บ้านใกล้ๆ ปู่ย่าที่จะต้องเดินทางกลับบ้านผ่านแดนตายของตาเฮง ส่วนผมนะไม่ได้ผ่านทางอะไรกับใจทั้งนั้น แต่จะต้องออกจากวัดคนเดียว และทั้งตาเฮงก็ไม่ได้สนิทสนมอะไรกับผม ถ้าจะหาทางเลี้ยงเสียแต่ยงวันๆ เรื่องการเลี้ยงหนี้พวกนี้ไปก็ยาก ประเดี๋ยวจะหาว่าผมหนีเอาตัวรอดในยามพวกฟ้องมีทุกข์ ผมจึงออกอุบายอยากเหล้า ขวนเพื่อนบางคนไปหาเหล้าดื่มเพื่อดับความสติใจนอกวัด จึงเลยหลุดออกมานอกวัดได้ พอดื่มกันหอมปากหอมคอเพียงขาแกว่งๆ ผมก็ขอตัวกลับบ้าน อ้างว่าห่วงบ้าน ส่วนเพื่อนอีกสองสามคนก็เดินเซๆ โงงๆ เข้าวัดไปอีก

นี่แหละครับเรื่องของผ้าป่าผีตายมีดังนี้ ผมเองอายุไม่ทันจะเห็นเขาเล่นกันหรือครับ พอได้ยินปู่ย่าเล่าให้ฟัง พวกเรามาเล่นกันเข้าก็มีเหตุดังนี้แหละ

“ อ้ายปอก ”

...บัดนั้นฟ้าแลบ...แล้วมีพายุพัดอย่าง
แรงมาใส่เรา...เย็นเยือกเข้าจับหัวใจ
ผมมองในความมืด เหมือนเห็นดวงตาใคร
สองดวงมองดูผม...

อ้ายป๊อก

‘เดี๋ยวนี้มันปล้นแท็กซีกันบ่อยจริงๆ’ เสียงนี้ดังอยู่ที่โต๊ะหนึ่งซึ่งอยู่ติด ๆ
กับโต๊ะผม ผมจึงเหลียวดู พบว่าผู้พูดเป็นกรรมกร และผู้ที่จับกาแฟแล้วนั่ง
ฟังอยู่คือคนแท็กซี

‘บ่อยหน่อย พวกเราไม่มีทางสู้มันได้เลย’ ชายแท็กซีวนแก้วกาแฟ
แล้วพูดเสียงอ่อย

‘ทำไมนะ! พวกแท็กซีของแกจึงไม่คิดสู้มันบ้าง พกมีดพกดาบไว้
เล่นกะมันบ้าง’ ชายกรรมกรพูดแล้วจ้องหน้าเพื่อนแท็กซี

‘ได้เมื่อไหร่ล่ะ ตำรวจไม่ให้แท็กซีพกอาวุธเลย พวกปล้นมันเอาเข้า
เมื่อไหร่ก็เอาอย่างสบายๆไม่มีการต่อสู้เกิดขึ้นเลย แท็กซีว่า

‘ตำรวจจะรู้ได้ยังไงนะว่าเราแอบเอาอาวุธไป’ ชายกรรมกรแย้ง

‘ถ้าเขาตรวจพบเข้าก็มีผิด และก็ไม่รู้ว่าเขาจะตรวจเมื่อไหร่’

‘ถ้าเขาตรวจพบ ก็บอกกับเขาไม่ได้หรือว่าเอาไว้ป้องกันตัว’

‘นั่นมันเป็นข้ออ้างทั่วๆ ไป ใครจะรู้ว่าแท้ก็ซึ่งจะพกอาวุธเพื่อป้องกันตัว หรือพกเพื่อไปก่อการร้ายกับคนอื่น’

‘อย่างนั้นก็จริงของเขา ว่าแต่แกเถอะอย่าเห็นแก่เงินนัก ใครมันจ้างไปทางเปลี่ยวๆ ทำรับลุ่มสี่ลุ่มห้าจะหมดตัว ข้าจะเจ็บตัวเสียอีกด้วย’

‘ฮือ!’ ชายแท้ก็คราง ‘ถ้าโดนเข้าก็เป็นกรรมของเรา’

ผมฟังชายสองคนพูดโต้กันไปจิบกาแฟไป เรื่องที่เขาพูดกันมันช่างเสียวใจตัวนัก พูดถึงเรื่องโจรกรรม เมื่อครั้งเก่าๆ ที่แล้วมานันให้เสียวสันหลัง อ้ายป๊อกคือชื่อของผมเมื่อเด็กๆ เด็กๆ รุ่นเดียวกันพอออกชื่อป๊อกเป็นพากันขยาดทั่วๆ ไป ผมถอนใจละอายตัวเอง ค่อยๆ เหลียวดูกระจกเงาอีกด้านหนึ่งของร้านกาแฟ เดียวนี้ผมเป็นทหารบก มีเครื่องแบบสง่าผ่าเผย ผมเพิ่งได้เข้ารับเกณฑ์มาปีกว่าๆ ผมนึกภาวนาขอให้เครื่องแบบนี้มีอำนาจบังคับผมอย่าให้ผมกลับไปมีชีวิตอันซ้ำซากเลวอย่างสมัยเมื่อยังเป็นอ้ายป๊อกอีกเลย อ้ายป๊อกเด็กชาวอุดรไม่มีพ่อแม่ โคนมหาโจรชาวกรุงเทพฯ เก็บเอามาเลี้ยงและสอนให้ประพฤติชั่วร้ายต่างๆ และออกทำการโจรกรรมตามที่ได้ฝึกสอนไว้เป็นอย่างดี

เดี๋ยวนี้อ้ายป๊อกได้เป็นพลทหารอุดร ชื่อใหม่ โดยที่มีผู้ใจบุญในกรุงเทพฯ ได้แนะนำให้หนีไปกับคนคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้เฒ่าไปอยู่หัวเมืองเสียหลายปี ต่อเมื่อผู้มีพระคุณนั้นแก่ชรามากเข้าสู่จะคำขุผมต่อไปอีกได้ พอดีกับนายสิบตำรวจผู้หนึ่งไปธุระเมืองที่ผมอยู่ ผู้ชราที่อุปการะผมเกิดชอบพอนิสัยกันก็เลยฝากฝังผมกับนายสิบตำรวจโท ผัน มุ่งดี รับช่วยมาอุปการะต่อให้ชีวิตใหม่ ให้นิสัยใหม่ พ้นจากอ้ายป๊อกตามที่หัวหน้าโจรร้ายจกชิงวิ่งราวที่เลี้ยงไว้ให้ชื่อง่ายๆ เรียกง่าย ๆ ไม่ค้ำนึ่งว่ามันจะเป็นชื่อคนหรือชื่อสัตว์ ผมได้ชื่อใหม่ว่าอุดร เพราะผมเกิดที่อุดร แม้แต่จะเป็นชื่อจังหวัดก็ยังเป็นผู้เป็นคนดีกว่าอ้ายป๊อก ซึ่งแปลไม่ได้ว่าเป็นคนหรือเป็นสัตว์

ความจริงผมก็รักชีวิตตำรวจ อยากจะเป็นตำรวจ แต่วิชาหนังสือของผมไม่พอจะเป็นตำรวจได้ ส่วนทางทหารนี้ไม่ได้เกียงเรื่องวิชา อายุครบ

แข็งแรง ตาดี ร่างกายได้ส่วนเป็นได้ วันนี้ได้โบลาก็ออกเดินเที่ยว นึก
 อยากจะดูถิ่นเก่าๆ ที่เคยเลวร้ายมา พอถึงสะพานหันข้ามคลอง
 โฉ่งอ่างความจดจำเก่าๆ ก็ย้อนหลังถึงชีวิตอายป๊อก ซึ่งเคยมีช่องอยู่ในละ
 แวกนี้ และออกทำการโจรกรรมประเภทเด็กๆ ตามที่หัวหน้าได้สั่งสอนไว้
 ขึ้นชื่อว่าอายป๊อกแล้วเจ็กเงินแถมนี้เกรงกันนัก ผมจะเดินไปทางไหน
 ทุกคนระวังระไวกันเป็นที่สุด ไม่ว่าจะเป็ขนมหรือผลไม้ อ่านาจเรื่องมือไว
 ซิครับ ทุกคนไม่ยอมเมลอส เล่นเอางานอาชีพของผมซักจะผิดเคืองเป็นแถบๆ
 ไป ถ้ากลับเข้าช่องพัก ไม่มีอะไรติดมือกลับไปเป็นโดนตีกระหน้าละครับ
 อย่างน้อยบุหรืสักซองหนึ่งไปบูชาเจ้าพ่อหัวโจรได้ก็พ้นการถูกกรรมานไปได้

เรือแพที่จอดๆ กันในคลองโฉ่งอ่างแทบทุกลำ น้อยนักที่จะหันมือ
 หยิบเล็กหยิบน้อยของผมไปได้ หากแต่จับผมไม่ทันเท่านั้น ผมจึงเดิน
 ลอยนวลอยู่ได้เสมอ เด็กๆ ด้วยกันทั้งเจ็กทั้งไทย พอเห็นผมผ่านไปมันจะ
 พากันหลบหน้าวูบไม่มองผมเลย แล้วต่างก็เลียงหลีกไปไม่ยอมใกล้ผม
 เหมือนเห็นตัวเสนียด ผมรู้สึกเปล่าเปลี่ยวหัวใจเหลือเกิน บางที่ต้องเลียง
 เข้าไปแอบร้องไห้ในวัดเชิงเลน (วัดบพิตรพิมุข) บ่อยๆ ด้วยเสียใจตัวเอง
 แม้แต่สุนัขที่มันเดินอยู่ตามถนนตามตรอกแถวนั้น มันยังมีโอกาสเดิน
 เจียดคนได้ แต่ส่วนตัวผมชิมิคนหลีกไกลคล้ายสุนัขขี้เรื้อนที่ตัวมีน้ำเหลือง
 เปราะเปรี้ง

คืนหนึ่งเดือนมืด ผมลอยคอไปตามข้างๆ เรือที่จอดนอนในคลอง
 เพื่อหาช่องว่าใครหลับใครเมลอสจะได้ล้วงอะไรต่อมิอะไรพอไปให้หัวหน้า
 พอขายเป็นเงินได้ ผมลอยคามาหยุดอยู่ข้างเรือสำปั้นประทุนปุๆ ปะๆ ลำหนึ่ง
 เป็นเรือยายกล่ำ แกมีอาชีพเป็นช่างร่อนหาเศษต่างๆ เช่นทองเหลือง
 ทองแดง ตะกั่ว ตามลำคลองเวลาน้ำแห้ง ปะบางคราวก็เลยได้สตางค์บ้าง
 เพราะชาวเรือทำตกไว้ ผมเคยล้วงขันทองเหลืองของยายกล่ำไปได้หนึ่งใบ
 แต่คืนนี้ยายกล่ำยังไม่หลับ ยังนอนสั่งสอนเจ้าหลานชายซึ่งตัวเล็กกว่าผม
 ด้วยเสียงอ่อยๆ

‘หลานเอ๋ย เรามันยากจน ต้องเจียมตัวและอดทน แม้จะหิวแทบได้ จะขาดก็ต้องทนเอาลูกเอ๋ย เจ้าประคุณข้าวเจ้าประคุณปลาที่กินกันทุกวันนี้ ก็ได้มาจากกันคลองนี้แหละ เศษทองแดงทองเหลืองไปขายเป็นสตางค์มา ได้ก็พออิมท้องไปมือหนึ่งๆ ตอนที่ยังหาไม่ได้ หิวขึ้นมาก็กินน้ำถ่วงท้อง ไปก่อน กัมหนำร้อนเศษผงไปวันๆ ก็พอมีข้าวกิน อย่าทำตัวเป็นขโมยเขา กินเลยลูกเอ๋ย กินไม่สบายคอหอย เขาแข่งเขาค่า เราหากินสุจริตไม่มีใคร มาขี้ค่าเราได้ เมื่อกี้ก็ยังได้กินข้าวต้มปลาที่เอ็งชอบ สมกับที่เหนื่อยมาทั้ง วัน’ เสียงที่แกพูดนั้นซักจะอ่อยๆ เพราะความง่วง ผมหมดศรัทธาจะ ขโมยเรือลำนี้อีก นึกสงสารยายน้อยหลานชายยายกล้า ที่ต้องกินน้ำ ประทั่งความหิวไปก่อนกว่าจะได้สตางค์มา ผมเห็นมันร้อนเศษผงช่วย ยายกล้าตลอดวันเป็นประจำ มันจะได้กินอะไร ลอยคอบอยู่ในน้ำกับ ตะแกรงสังกะสีที่ร้อนเศษผง ชีวิตยายน้อยถ้ามาเทียบกับผมซิ ผมมีขนม กินเสมอ เพราะมีมือว่องไวฉกชิงมาได้

สมัยนั้นกรุงเทพฯ ใช้รถสามล้อถีบด้วยเท้า เวลาขึ้นสะพานพุทธถีบ ไม่ไหวต้องลงเข็น พวกผมก็ไปหากินที่นั่นกัน รับจ้างเขาคนละห้าสตางค์ เข็นคันท้ายวันๆ ก็ได้หลายสตางค์ ปะเหมาะะวันไหนบรรทุกผลไม้ แม่ค้า เมตตาก็แจกให้กินบ้าง ถ้าเจ้าไหนหวงก็แอบหยิบเลยเฉยๆ ถ้าเจ้าของเห็น เราจะวิ่งลงบันไดข้างสะพาน เราเรียนรู้มาจากหัวหน้าช่องว่า จงเข็นไป จวนจะบ้ายหัวลงจึงทำการโจรกรรมได้ เพราะรถมันหนักมันจะวิ่ง ลงอย่างยังไม่ได้ ไม่มีใครจะกล้าโดดรถมาไล่กวาดจับเราได้ ลงเนื้อเข้าปาก เสือแล้วอย่าหวังเลย ลงวิ่งบันไดข้างได้แล้วไม่ว่าจะข้างซ้ายข้างขวา หวานคอพวกเรา จะวิ่งลัดไปทางขายน้ำเข้าท่าโรงยาเก่าก็สบาย หรือจะวิ่ง เข้าทางตรอกข้างที่ทำการไปรษณีย์หนึ่ง โอ้ย มีหนทางพอรุนเลย บ้าน กระต๊อบเยอะแยะ มีทางแยกหลายทาง หรือวิ่งอ้อมออกหน้าตึกที่ ทำการวกลงตรอกขายแม่น้ำไปทางโกดังสินค้าจีน ยิ่งสับสนนัก ตามยาก

ผมเคยแอบเอาขนมไปให้อายน้อยมันกิน มันดีใจรีบแอบกินด้วย

ความทิว ที่แอบและรีบกินน้ำมันเกรงยายมันจะเห็นว่ามาคุยกับผม แกล้งเอาตายเลย อ้ายผมนี่ไม่ผิดอะไรกับหมาหัวเน่าเข้าไหนไม่ได้ อายุสิบเอ็ดสิบสองสิบบุหรีเป็น เพราะฉกชิงเขามาได้ ถ้ามีเศษก็สูบเลย แรกๆ ก็หัดดูดพ่น ต่อมาก็สูบอัดได้ ฉกได้มาเป็นซองต้องไปให้หัวหน้า เขาอนุญาตเฉพาะเป็นเศษบุหรีก็สูบได้ ผมจึงเลยเป็นเด็กแก่แดดสูบบุหรีตั้งคนหนุ่ม ต่อมาอีกหน่อยอาชีพสามล้อใช้เท้าถีบของกรุงเทพฯก็เลิกไป มีแต่รถทุกชนิดมีเครื่องยนต์ทั้งนั้น อาชีพฉกชิงวิ่งราวบนสะพานพุทธาก็เลิกไป เปลี่ยนเป็นหากินทางอื่นสุดแต่หัวหน้าช่องจะเห็นเหมาะ

ปกติทุกเช้าเมื่อกินข้าวเช้าแล้ว หัวหน้าจะสั่งงานตามที่ได้แนะนำไว้ แล้วต่างก็แยกย้ายกันไป อาหารที่ช่องพักนั้นมีเพียงเข้ากับเย็นเท่านั้นและไม่มีเบียร์เลยอะไรทั้งนั้น ในกลางวันหิวขนมก็หาเอาเองโดยทางฉกชิงเอาผมไม่ค่อยเดือดร้อนอะไรนักในเรื่องขนมและผลไม้ ผมคล่องพอจะหยิบฉวยได้ หากยังไม่เหมาะที่หาได้ที่อื่น ๆ ก็แย่งเอาจากลูกเจ๊กที่กำลังน้อยกว่า มันกินขนมอยู่ก็แย่งมากินเสีย ถึงมันจะร้องเอะอะผู้ใหญ่รู้เรื่องก็โบกมือห้าม ถูกแย่งไปแล้วก็ซื้อกินเอาใหม่ ของกินของอยู่ทางจีนเขาไม่ค่อยถือสาหาความนัก

เข้าวันหนึ่งหัวหน้าพูดกับผมว่า ถ้าวันนี้เอ็งได้ของหนักๆ มา ข้าจะซื้อเครื่องแต่งตัวชุดใหม่ให้สักหนึ่งชุด ส่วนเด็กอื่นๆ ก็คงถูกติดสินบนเช่นเดียวกัน แล้วต่างก็แยกทางกันไปตามที่เห็นเหมาะ ผมยังหาแหล่งไม่ได้ เพราะทุกๆ แห่งต่างระวังไว้ดีมาก ใครๆ เห็นเด็กขนาดที่ควรจะไปโรงเรียนแต่เที่ยวเดินเตร่อยู่ เขาก็พากันสงสัยไม่ไว้ใจ ผมเลยเดินเตะลมไปทางใต้สะพานพุทธฯ ยืนดูพวกหมอดูแบกะดินบ้าง ดูพวกขายยาพิเศษติดด้วยแตกขามแตกไปตามเรื่องก่อนทางด้านซ้ายมือผมมีหมอดูแก่กำลังดูให้ยายแก่ทำนายทายทักโชคชะตาในท่าทางเคร่งขรึมคล้ายโยคี ยายหญิงคนนั้นก็กำลังฟังอย่างนับถืออยู่เป็นอย่างมาก ผมก็ยืนดูส่งเดชไปอย่างนั้นเอง มองทางจะฉกชิงยังไม่เห็น แต่ตอนท้ายก็พบทาง คือยายหญิงคนนั้นหยิบ

กระเป๋าสตางค์ออกมาจะให้ค่าหมอมือเมื่อดูเสร็จแล้ว ผมก็พบทางตันที่ทันใด

ไม่มีเวลาคิดกันล่ะว่าในกระเป๋านั้นจะมีเงินเท่าไร ผมโดดเข้าคว้ากระเป๋านั้นจากมือหญิงชรา พร้อมกับผลักให้แก้มลงด้วย เกิดความอะอะโกลาหลอยู่ไม่น้อย ผมออกวิ่งบ่ายหน้าเข้าตรอกข้างตึกแถวที่จะนำไปสู่หมู่กระต๊อบเกะกะในที่ว่างของบริเวณที่ทำการ ป.ณ.๑ มันมีทางแยกจะบังเหลี่ยมบังคูได้มากมาย เหมาะแก่การโจรกรรมชั้นเด็กดีมาก ในขณะที่ผมกำลังถลาออกจากแหล่งนั้น รู้สึกว่ามีเท้าใครยกขึ้นเตะผมอย่างแรง แต่ผมโดดหลบหาบเจ๊กขายสับประตจิ้มพริกกะเกลือไปหุดหวิด และเสียงโครมครามโถ่งโถ่งของตุ้สับประตจี้กก็ดังขึ้นด้วยอำนาจเท้าใครคนนั้น ผมไม่ยักจะเหลียวดู แน่ข้างถนนเล็กตรงเข้าตรอก เสียงใครต่อใครเรียกตำรวจกันขรมไปหมด แต่แถวนั้นนะเธอ ผมรู้ดีหาตำรวจทำยาก แต่มันบังเอิญจริงครับ ตำรวจเขาจะไปธุระที่ไหนไม่รู้เกิดผ่านมา เมื่อได้ยินเสียงร้องให้ช่วย ตำรวจก็ตามหลังผมจี้มา แต่ระยะยังห่างพอหลบหลีกทัน จึงใช้ความชำนาญวิ่งววน โดยใช้ความคิดว่าจะไปทางไหนดี จึงตกลงใจว่าหนีไปทางช่องตึกว่า หลังจากที่ยิ่งเลี้ยวไปมาแถวหมู่บ้านกระต๊อบเหล่านั้นแล้ว ก็วกตัดจะออกทางหน้าตึก ป.ณ.๑

คุณพระช่วย ผมคิดว่าตำรวจกับพวกที่วิ่งไล่จะตามผมไปทางโน้น โดยทำการวิ่งล่อววนไว้ แต่เขากลับดักยืนอยู่ที่ทางแยก ผมใจหายวูบ มีทางเดียวจะผ่อนหนักเป็นเบาได้ ผมรีบโยนกระเป๋าสตางค์ที่แย่งมาได้นั้น โยนไปดักทางไว้ คิดแล้วว่าทุกคนจะต้องหยุดเก็บกระเป๋านั้น แต่ผมคิดผิดครับ ผู้ที่หยุดเก็บกระเป๋าก็มีแต่เพียงยายเจ้าของกระเป๋าเท่านั้น แต่ตำรวจไม่หยุด ผมจวนตัวจริงๆ แม้แต่หัวหน้าจะห้ามไว้ว่าอย่าได้วิ่งหนีเข้าในรังของตัวให้ปรากฏ ผมจวนตัวหมดทางจะคิด พอวิ่งเลี้ยวผ่านหน้าตึกที่ทำการ ป.ณ.๑ ก็ตัดตรงเข้าตรอกข้างนั้นผ่านช่องที่อาศัย พอจะถึงช่องพัก เห็นหัวหน้ายืนเงื้อไม้ทำท่าจะตี ผมเลยแฉลบหลบไปอีกทางหนึ่ง วิ่งบุกอะไรต่ออะไรโดดลงแม่น้ำเลย แล้วว่ายเข้าใต้สะพานทำน้ำ ใครต่อ

ใครหลบตัวรอดไปได้รวดเร็ว ตำรวจก็หมดทาง เขาไม่เสี่ยงในเรื่องจะโดนนำตามผมทั้งเครื่องแบบ

วันต่อมาผมก็ถูกใช้ให้โจรกรรมเรื่อย ๆ ส่วนตัวหัวหน้านั้นครั้งหลัง ๆ ต้องออกทำการเอง โดยแยกไปทำทางรุ่นใหญ่ ๆ ไม่เกี่ยวข้องกับรุ่นผม ผมทราบแว่ว ๆ ว่าปล้นแท็กซี่ ทำการได้ผลดี แต่ไม่นานนักก็หาเหยื่อยาก แท็กซี่โดนกันเข้ามากรายก็ชักขยาดไม่ยอมรับจ้างส่งง่าย ๆ หัวหน้าจึงต้องวางแผนเล่นละครประกอบโจรกรรมตบตาแท็กซี่สุดแต่กาลเทศะ พอให้แท็กซี่เชื่อถือว่าผู้โดยสารนั้นเป็นผู้โดยสารที่แท้จริง

เมื่อหัวหน้ามุ่งโจรกรรมไปทางนั้น ทางโจรกรรมแผนกเด็กจึงไม่เข้มงวดนัก จะทำการได้ไม่ได้ ไม่ค่อยจะทุบตีด่าว่านักอย่างแต่ก่อน แต่การอดขนมของเด็กนั่นเองเป็นการบังคับตัวเองให้ทำ พวกผมจำเป็นจริงๆ คว้าข้าวเหนียวหนึ่ง ซึ่งกินกันพอบ้างไม่พอบ้าง กับข้าวก็ผัดเคืองที่สุด ยืนพื้นปลาตุ๋นเค็ม หรือไม่กี่ปลาเค็มอื่นๆ ที่เขาใช้ต้มข้าวหมูและข้าวเป็ด ผักบุ้งผัดยีนโรงเสมอเหมือนผัดชนิดไม่ถึงน้ำมูกน้ำมันหรือกรับ ผัดพอร้อนฉ่ำก็เอาฝาปิดให้ตายหนึ่งก็ใช้ได้ กระเทียมไม่ต้องใส่อ้างว่าแพง พวกเราทั้งหมดเมื่อจบอาหารเข้าแล้วก็ทนอดกันไปจนเย็นจนค่ำ ถ้าคนไหนไปโจรกรรมมาได้ก็มีรางวัลให้พอเป็นกำลังใจ ถ้าหาไม่ได้ก็เป็นไปตามที่ว่า

วันหนึ่งผมจกห่อผ้าเล็ก ๆ ของยายแก่ แล้ววิ่งหลบคนกลับเข้ามาช่องใต้ เอาห่อผ้านั้นส่งให้กับเมียหัวหน้าและหัวหน้า แล้วตลบกลับไปเดินฟังเหตุการณ์ที่ก่อไว้แล้วว่าจะวุ่นวาย แด่ไหนเห็นคนมุงยายแก่นั้นอยู่สองสามคน ยายแก่นั้นเล่าให้ฟังไปร้องไห้ไป แกมีเด็กชายมาด้วยหนึ่งคนอายุราว ๆ ห้าหกขวบ ในที่นั้นไม่มีใครรู้ว่าปมคือตัวการ ยายแก่นั้นก็จำผมไม่ได้

‘แหม! มันร้ายกาจจริง’ คนหนึ่งว่า

‘มันทำไมเอาบ้างล่ะ’ อีกคนถาม

‘มันไม่ได้ทำอะไรหรอกครับ แต่มันมือกาบเอาที่คนแก่ แกมาจากหัวเมืองเที่ยวหาหลานสาว ชาวว่าอยู่แถว ๆ นี้ เลยโดนวิ่งราวหมดตัว ไม่มี

เงินซื้อข้าวกิน ทั้งไม่มีเงินจะกลับไปบ้านด้วยซ้ำไป

‘บ้านคุณป้าอยู่ไปถึงไหนล่ะคะ?’ หญิงคนหนึ่งถาม

‘อยู่สิทุกคะ’ ยายนั้นตอบ

‘หลานสาวที่จะมาหานะ ชื่ออะไรล่ะคะป้า?’ หญิงนั้นย้อนถาม

‘เขาชื่อเหรียญค่ะ นี่ก็ลูกชายของเขาละคะ เขาจากมาอยู่บางกอกทำงาน และทิ้งลูกไว้กับนางแม่ของเขาอีกทีหนึ่ง แต่เดี๋ยวนี้นางแม่ก็มาตายลงไปเมื่อสองสามวันนี้ ฉันจึงลงมาตามหาตัวให้เขาไปเอาลูกมาเลี้ยง และจัดการเผาศพแม่เขาเสีย ยากจนก็ยากจนค่ะ นี่พระที่วัดท่านใจบุญ รับช่วยสวดให้ ที่มาก็ยังไม่พบตัว เงินก็มาโดนวิ่งราวไปเสียอีก’

‘ประเดี๋ยวป้าไปกับฉัน ฉันจะไปแจ้งตำรวจให้ ต้องเอามันให้ได้’
ชายนั้นว่า

ผมได้ยินคำว่าตำรวจ ชักหน้าใจขึ้นมาทันที เรื่องตำรวจมาวุ่นแถวช่องเราจะไม่ดี ผมรีบกลับเข้าช่องเล่าเรื่องให้ฟังทุกประการ

‘บ๊ะ ถ้าตำรวจมาสืบใกล้รังก็เหมาะ’ หัวหน้าพูด ‘จำไว้เถอะมึงอย่าบิอกกว่าแล้วชาติเสืออย่าหากินใกล้รัง’ ผมนั่งเงียบ ระวังตัวว่าจะถูกฟาดหลัง

‘ยายนั้นมาเที่ยวหาใคร?’ เมียหัวหน้าถาม

‘แกว่าแกมาหาคนชื่อเหรียญ’ ผมว่า

‘รูปร่างเป็นไง?’ เมียหัวหน้าถามอย่างดวงตาเบิกโต

‘ก็คนแก่ๆ เหมือนใครๆ นั้นแหละ’ ผมว่า

‘ดูย! อ้ายนรก!’ เมียหัวหน้าด่า ‘คนเรานะ มันต้องอ้วนต้องผอม ขาวดำผิดกัน อ้ายนรกห้าร้อยชาติพูดไม่รู้ภาษาคน’ ผมถูกด่าหลายคำ จึงนึกขึ้นได้ว่ายายคนนั้นมีปานดำที่หน้าผ่นเบื้อเรื่อ จึงรีบออกไป

‘ยายนั้นมีปานผ่นดำๆ ที่หน้า’ ผมว่า

‘มีปานตรงไหนวะ ที่แก้มที่หน้าผากหรือไงแน?’ ตามผมกระชั้นชิด
ยื่นหน้าเข้ามา

‘ที่หน้าผาก’ ผมว่า

‘ฉันสงสัยแล้วละพี่’ เมียหัวหน้าพูดกับผู้เป็นสามี ‘กลัวจะเป็นป่าของ
ฉัน รูปร่างอ้ายปือกว่าเป็นลักษณะป่าฉัน ฉันจะต้องเตรไ้ไปดู’

หัวหน้าใจกรรมมีสีหน้าหนักใจและไม่พอใจุ่นวาย แล้วหันดูผม

‘มึงออกไปจากที่นี่ ค่ำๆ ค่อยแอบมา มึงเที่ยวบอกเพื่อนๆ มึงว่า
อย่าเลือกเข้ามาที่บ้านในเวลานี้ ค่ำๆ แอบมาดู ถ้าเห็นว่ามีคนแปลกหน้า
อยู่ในนี้ จงพากันไปแอบนอนตามวัดก่อน’

หัวหน้าสั่งง่าย ๆ คล้ายว่าวัดนั้นเป็นบ้านญาติของพวกเขา ถ้า
นอนบ้านไม่ได้ให้ไปนอนวัด แล้วข้าวเย็นไม่เห็นพูดถึง จะกินกันที่ไหนไม่
ทราบ สั่งแต่ให้ไปนอนเท่านั้น เกิดมาเป็นพวกมหาใจระลัดต้องทนเอา แยัง
ไม่ได้ขัดไม่ได้ การนอนที่วัดนะ อย่าคิดว่านอนกุฏิพระหรือกระนะ นอน
ตามชอกพระเจดีย์ หรือที่หน้าโบสถ์เป็นอย่างดีของพวกเขา

ผมออกจากบ้านที่เป็นช่องไปเตรไ้อยู่แถววัดก่อน เพื่อพบเพื่อนร่วมสำ
นัก คอยบอกข่าวที่เป็นคำสั่งของหัวหน้า ในระหว่างนั้นสมองก็วนเวียนไป
คิดถึงยายแก่ที่ผมวิ่งราวแกมา ถ้าเป็นตัวเราจะทำอย่างไร ถ้าแกเป็นเด็ก
คล่องแคล่วอย่างผม แม้แต่จะไม่มีเงินเลย ก็ยังใช้ความว่องไววิ่งราวฉกชิง
เขามากินได้ แต่นี้แกแก่แล้วจะทำอย่างไร แกต้องอดแ่ และเจ้าเด็กน้อย
นั้นก็อีกคน เฮ้อ! คิดแล้วกลุ้มใจ ทุกๆ ครั้งที่ผมแย่งชิงวิ่งราวมาแล้วไม่
เคยนึกคิดถึงเจ้าทุกข์ให้เสียเวลาเลย แต่รายนี้ทำไมผมจึงวอกวนย้อนไปดู
แกอีกก็ไม่รู้ ด้วยความเอาแต่ได้ของผม มันกลายเป็นทุกข์ของผู้อื่น ความ
เป็นเด็กคิดเอาง่ายๆ คือแย่งชิงคนแก่สะตวกดี คนแก่ไม่มีกำลังจะไล่ทัน
ถ้าแย่งชิงคนหนุ่มคนสาว พลาดท่าอาจจะไม่รอด ไม่เข้าตะรางก็คางเหล็ก
โดนเหวี่ยงศอกเหวี่ยงเข้าหรือเท้าผมก็บวมไปทั้งตัว ไม่คิดเลยว่าการทำ
อะไรกับคนแก่จะต้องมาสลดใจอย่างนี้

ค่านั้นผมแอบกลับมาพบกับพวกเพื่อนๆ มองเข้าไปในบ้านช่อง เห็น
ยายแก่คนที่ผมได้ก่อกรรมไว้เข้ามาอยู่ในบ้าน ผมก็เลยหงายกลับออกไป
แ่แล้ว ยายแก่่นั้นเป็นญาติของเมียหัวหน้าผม ใจไม่ดีเลย การกระทำที่

ทำไปแล้วแทนที่จะได้รับค่าชมเชย กลับจะถูกด่าเสียอีกซ้ำ เพราะเขาเกิดเป็นตระกูลเดียวกันขึ้นมา ผมเลยชวนเพื่อนๆ ร่วมความอับริยสิกบาล เร่เข้าวัด ต่อกหาที่นอนแล้วแต่เหมาะ แต่ห้องนะซีมันหิวจนแลบ ครั้นจะออกวิ่งฉกชิงอีกใจก็ไม่สู้เสียแล้ว ชักจะคิดถึงพ่อแม่ที่ตายไปแล้ว ถ้ายังมีพ่อแม่เหมือนเขา คงจะได้เรียนหนังสือ มีหวังเป็นคนดีกับเขาบ้าง คงจะไม่มาเป็นไปอย่างที่กำลังเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ เลวกว่าหมาขี้เรื้อนเสียอีก เข้าใกล้ใครเขาก็ระวังหลบหลีก ผมร้องไห้เป็นครั้งที่เท่าไรก็จำไม่ได้ เมื่อนึกถึงชีวิตตัวเอง ในคืนนี้ก็ร้องไห้ไปด้วยพร้อมกับความหิว นอนที่หน้าโบสถ์ด้วยกันหลายคน โดยปราศจากหมอนหนุน นอนไปกว่าจะหลับ

อีกหลายวันต่อมา ยายแก่คนนั้นกับเด็กชายเล็กได้ไปแล้ว โดยเมียหัวหน้าเอาเงินใช้ทดแทนที่ถูกวิ่งราวไป พร้อมกับด่าทอผู้ที่วิ่งราวเสียอย่างฟังไม่ได้ ต่อนั้นมา ผมก็ได้เลื่อนหน้าที่ตำแหน่งการงานสูงขึ้นกว่าเก่า คือได้ร่วมงานใหม่กับหัวหน้าเลยทีเดียว เป็นงานปล้นแท็กซี่

‘นี่อ้ายป๊อก งานที่ไปทำร่วมกะข้านั้นนะ เอ็งจะถามอะไรหรือคัดค้านอะไรไม่ได้เลย ถ้าข้าพูดยังงี้ เอ็งต้องนั่งและทำตามคำสั่งทุกๆ อย่าง’ หัวหน้าพูด

ในคืนหนึ่งหัวหน้าบอกกับผมว่า จงแต่งตัวเร็วรีบไปทำงานร่วมกัน ผมจึงรีบแต่งตัว คือเสื้อตัวกางเกงตัวตามที่เคยแต่งอยู่ชุดเดียว ผมไม่กล้าถามว่าจะไปไหน เพราะเขาห้ามถามและคัดค้าน ในครุนั้นเมียหัวหน้าก็แต่งตัวแล้วเช่นกัน มีท่อผ้าอะไรไม่ทราบท่อหนึ่งโยนมาให้ผม

‘เฮ้อ! เอ็งหัวท่อนี้ไป’ เมียหัวหน้าบัญชา

เราทั้งสามออกถนนใหญ่มาทางสะพานพุทธฯ เรียกแท็กซี่ได้คันหนึ่ง ต่อราคากันว่าจ้างไปส่งวัดบางลำพูล่างทางฝั่งธนบุรี

‘อ้ายลูกเปรต มึงทำกับกูนัก’ หัวหน้าด่าผม ซึ่งผมไม่รู้เรื่องเลยที่เขาพูด พูดแล้วเปิดประตูรถแล้วผลักผมเข้าไปก่อน ผมเข้าไปนั่งจอนจ่ออยู่ซีกหนึ่ง

“คราวหลังหนีอีก ก็ตีไม่เลี้ยงเลย” หัวหน้าดำต่อเมื่อรถออกวิ่งแล้ว “อยู่ดีๆ ไม่ชอบ ชอบหนีมาเป็นอ้ายก๊วย อ้ายสัตว์นรก คราวนี้ยกเว้นไว้ก่อน จะเพียงสั่งสอน ขึ้นทำต่อไปเป็นโหลกันหลังเปราะละทีนี้” หัวหน้าดำเบือนไปเป็นการเล่นละครกับแท็กซี่

“ฉันน่าจะอยากกระหน่ำเสียวันนี้เลย ผ่าซี เดี่ยวใครๆ เขาไม่รู้อะไรจะหาว่าอแม่เลี้ยงมันไม่ดี เด็กจึงหนีไป” เมียหัวหน้าที่เข้าให้ ผมนั่งนิ่ง เป็นแต่คอยระวังอยู่ว่าการเล่นละครของสองหัวหน้านี้อะไรจะเจรจาถึงออกท่าทุบตีเข้าจริงๆ จะไม่เป็นการจริงอยู่ เขาทำพอประกอบเรื่อง แต่มันอาจจะเจ็บก็ได้ ไม่ใช่ตัวเขาเนื้อหนังของเขา ก็ตีให้สมบทสมบาทเราก็จ็บเปล่าไป แท็กซี่เขานั่งเฉยไม่เห็นเขาถามว่าทำไมผมจึงหนีมา และหนีมารวมกับอ้ายก๊วยไหนบ้าง เขาขับข้ามสะพานพุทธามาเลี้ยววงเวียนเล็กตัดมาคลองสาน แล้วหักหัวข้ามสะพานไปทางวัดเศวตฉัตร เรียกว่าถนนเลียบบึงน้ำเจ้าพระยา ถนนสายนี้ตัดและกรุยทางมานานแล้ว เพิ่งจะโรยกรวดเปิดให้รถเดิน สองข้างทางจึงเปลี่ยวบ้านคนไม่ค่อยมี มีแต่สวนหมากสวนมะพร้าวเสียมาก พอหนทางให้ช่องเช่นนั้น หัวหน้ากับภรรยาถึงมือทันทีชะโงกหน้าไปโอบคอแท็กซี่ เขามีตจู้ลูกกระเดือก ส่วนตัวเมียนั้นถือปืนพกจ่ออยู่

“ลงท้ายก็อีรอยเดียวกันทั้งนั้น” แท็กซี่ว่า

“เออ! ถูกแล้ว ควักเงินออกมาให้หมด และปลดของอื่นวางที่เบาะแล้วแกรีบลงจากรถไปโดยเร็ว” หัวหน้าตะคอก

“อุตลัพท์เล่นละคร” แท็กซี่ว่าแล้วหัวเราะก๊าก และหันไตนั่นเองเหมือนฝัน รถที่เรานั่งมามันละลายไปเสียแล้ว เราทั้งหมดลงมานอน หงายท้องอยู่ที่ถนนที่มีดและเปลี่ยว เสียงแท็กซี่คงหัวเราะก้องอยู่ แต่ไม่มีร่างกายอยู่เลย ได้ยินแต่เสียงหัวเราะรอบตัวเราไปหมดทุกด้าน เราสามคน รีบลุกขึ้นยืนด้วยความตกใจ นี่มันอะไรกันนี้ เรานั่งรถมา แต่รถไปไหน เรากลับมายืนอยู่บนถนนที่มีดอย่างนี้ เสียงหัวเราะนั้นดังอยู่ในความว่างเปล่าและรอบๆ

ตัวเรา ผมกลัวจนร้องไห้ออกมา และโดดเข้าไปชิดเมียหัวหน้า ซึ่งขณะนั้นก็ตัวลั่นเป็นลูกนก หัวหน้านั้นยืนตัวแข็ง เสียงหัวเราะที่อยู่ลึกในอากาศ ได้ค่อยเบาลงๆ และไกลออกไป บัดนั้นฟ้าแลบอยู่ที่ศกไกลพร้อมคำรามครืน แล้วมีพายุพัดอย่างแรงมาใส่เรา เสียงหัวเราะที่หายไปได้กลับมาอีก แต่มีหลายเสียง ทั้งแหบทั้งแห้งและเย็นเยือกเข้าจับหัวใจ ผมมองในความมืดเหมือนเห็นดวงตาใครสองดวงมองดูผม ผมอดทนต่อไปไม่ไหวแล้ว ผมเป็นลมล้มพับไปกับถนนไม่รู้อะไรอีก

ผมรู้ตัวเอาที่โรงพยาบาล ทั้งผมหัวหน้าและเมียหัวหน้าได้รับการพยาบาลจากแพทย์ เขาว่าตำรวจสายตรวจวิ่งออกตรวจตามเส้นทาง มาพบเราสามคนนอนสลบอยู่กลางถนนที่เงียบสงัด และต่างแทบไม่มีผ้าผ่อนจะพันกายเลย ตัวผมนั้นมีกางเกงอยู่ตัวเดียว เมียหัวหน้านั้นนุ่งซับใน ตัวเดียวกับยกทรง ตัวหัวหน้านุ่งเพียงกางเกงในเท่านั้น นอกนั้นไม่มีอะไรเลย แม้แต่เงินทองสักเก็ดเดียว หัวหน้าได้ให้การกับตำรวจและหมอบว่า เราสามคนไปเยี่ยมญาติกลับมา แล้วถูกผีหลอกจนเป็นลมพับไป แต่เสื้อผ้าที่หายไปนั้นไม่รู้ตัวจริงๆ เราคงโดนดี โดยพบคนประเภทเดียวเช่นเรานี้มา พบเราอนลบายอยู่ ก็หมดหัวใจจะคิดสงสัยหรือเห็นอกเห็นใจเรา เป็นโอกาสเหมาะก็เลยเปลื้องเอาไปหมดเท่าที่เห็นอยู่ในเวลานั้น

นี่แหละครับ การปล้นแท้ๆของผมเป็นครั้งแรกก็โดนดีเลย บัดนี้ผมได้พ้นจากชีวิตอย่างนั้นมาแล้วอย่างหวุดหวิด จนได้มาเป็นทหารผู้เป็นรั้วของชาติ ผมขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจงชุบชีวิตผมใหม่ ขอให้เครื่องแบบทหารที่สวมอยู่เดี๋ยวนี้ จงย่อมนใจให้ละทิ้งนิสัยเดิมโดยเด็ดขาด ตั้งตนเป็นรั้วของชาติจริงๆ เมื่อพ้นเกณฑ์แล้วก็ขอเป็นพลเมืองดีตลอดไปเถิด

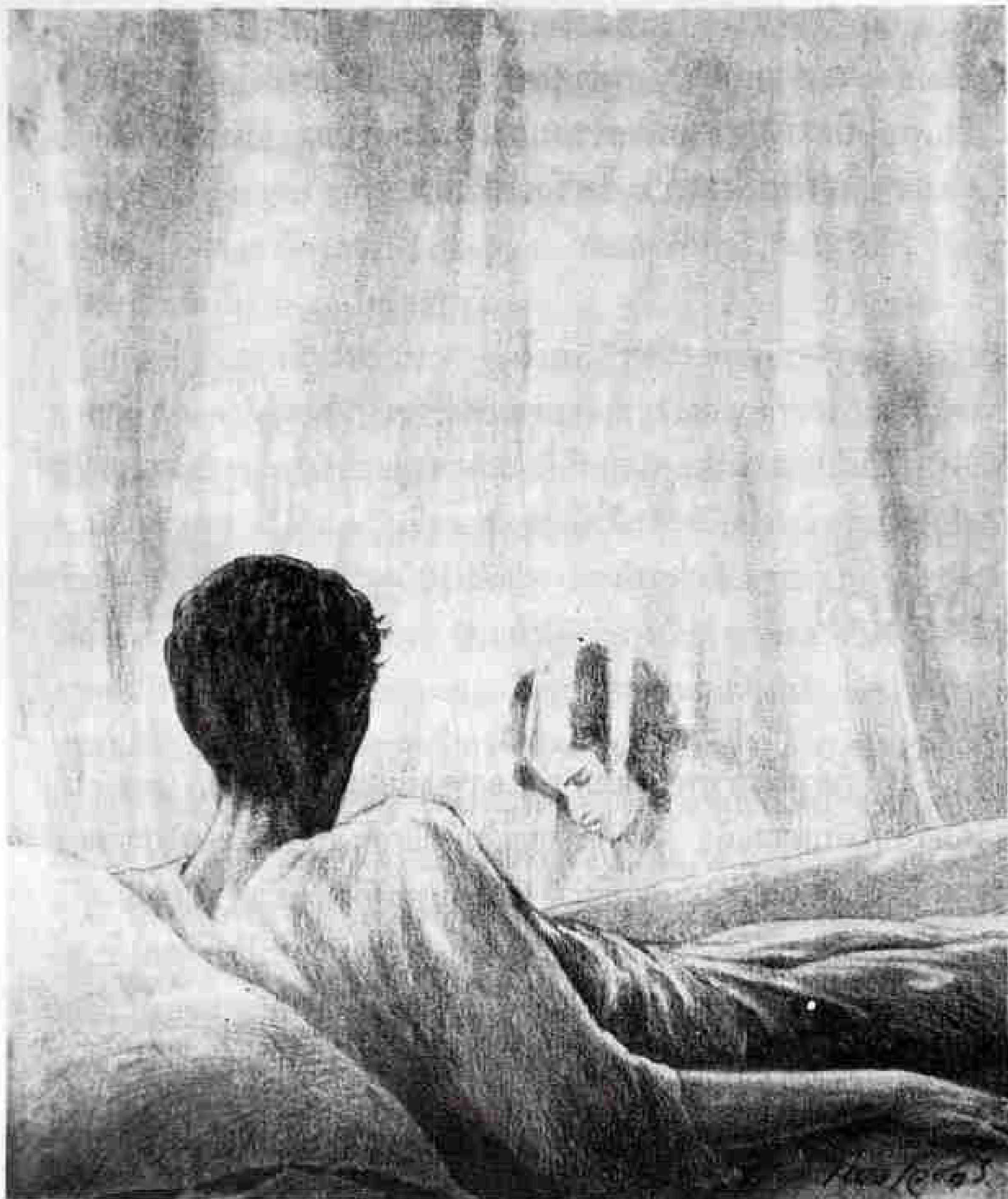
...น่าประหลาด...ถ้าคิดว่าฝัน...ทำไมใน
ระหว่างที่กำลังพูดคุยอยู่กับเงินยวงผมยังได้
ยินเสียงข้างล่างโรงแรม เสียงบ๋อย...มันไม่
ใช่ฝันเสียแล้ว...ใจวังเวงพิลึก...

เงินยวง

ท่านผู้อ่านที่เคารพของผม ท่านอาจจะลืมผมเสียแล้วก็ได้ เพราะไม่ได้มาพบท่านนานแล้ว ผมคือนายแก้วคนแก่ที่มีอาชีพเร่ร่อนไปขายยาตามหัวเมือง เมื่อก่อนผมเคยเล่าถึงชีวิตของผมที่เคยเก็บเอาเด็กหญิงผู้ไร้ญาติและมียายแก่ผู้ยากจนแทบเอาตัวไม่รอดรับอุปการะไว้ โดยให้ขายกล้วยทอดช่วยค่าข้าวสุกไปวันหนึ่งๆ ที่ตำบลทะเลสาบปลอมของหมู่บ้านเศรษฐกิจธนบุรี ครั้งผมได้รับเอาเด็กนั้นมาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรมโตจนเป็นสาวแล้ว กลับถูกหนุ่มๆ บ้ากามแอบจุดไปกระทำการข่มขืน และผมผู้เป็นพ่อบุญธรรมทนไม่ไหว ได้ตามพบหนุ่มบ้ากามเหล่านั้นแล้วได้ยิงตายสมแค้น ตัวผมเองก็ติดคุก ในที่สุดตอนหลังลูกบุญธรรมผู้นำสงสารของผมได้กินยาพิษทำลายตัวเองหนีจากผมไป

ผมออกจากคุกมาก็ทรมาณใจอยู่นานทีเดียว แต่ก็คงได้ทำงานที่ห่าง
เก่า หน้าที่เก่า คือนำรถขายยาไปจำหน่ายโฆษณาไปตามหัวเมืองทั่วทั้ง

เงินทอง

ประเทศไทย แต่บัดนี้ได้เกิดความกระเทือนขึ้นอีกแล้ว ซึ่งเกี่ยวกับเด็กหญิงอีกนั่นแหละซึ่งคล้ายจะซ้ำแบบเดิมกับบุญแอบลูกบุญธรรมที่ตายไปแล้ว เด็กหญิงคนใหม่นี้ ผมได้พบที่ตำบลสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ในระหว่างที่ผมกำลังจอดรถและขายยาอยู่ขลุมน ลูกร้องผมอีกคนก็หยิบยาขายมือไม้แห้งเช่นกัน มีเด็กสาวอายุประมาณสิบหกสิบเจ็ดยืนเกาะรถซื้อขายอยู่ข้างผม เมื่อผมก้มหน้าไปพบเธอ เธอก็ยิ้มกับผมอย่างกันเอง แต่ผมก็ไม่ได้สนใจอะไร เพราะการซื้อขายมักจะมีสีหน้ายิ้มแย้มเข้าหากันทั้งผู้ขายและผู้ซื้อ เด็กสาวนั้นแม้แต่จะซื้อขายไปแล้วก็ยังคงเกาะรถอยู่นานเท่านานพอเห็นว่างคนเธอก็เรียกผมเบาๆ ว่า

‘คุณตาขา คุณตาขา’ ผมนึกว่าแกจะต้องการยาอะไรอีก จึงก้มหน้าดูแก

‘จะต้องการยาอะไรอีกคะหนู?’ ผมถาม

‘เปล่าค่ะ หนูอยากถามอะไรคุณตาสักหน่อยค่ะ’ เธอพูดพร้อมกับจ้องแจ้วแหว

‘เฮ้! ว่าไปเลยคะหนู’ ผมพูดโดยซักสนใจ

‘คุณตาทายยายังงี้ รู้จักนายอเนกไหมคะ เขาก็ขายยาอย่างคุณตานี้แหละค่ะ’ เธอพูดแล้วยิ้มแห้งๆ ผมได้ยินถึงชื่อคนที่ถูกถามก็นิ่งนึกอยู่เป็นครู่ ก็นึกออกว่าคนชื่ออเนกนี่ก็เป็นคนขายยาแบบเดียวกับผม แต่คนละทางเมื่อสองสามวันมานี้ได้ข่าวว่าถูกรถยนต์ชนเอาบาดเจ็บเข้านอนในโรงพยาบาล ในใจนึกแหวไปว่าพ่ออเนกหน้ามนคนนั้นแอมมาก่อกรรมเอาไว้กับเด็กสาวผู้มีหน้าตาน่าดูคนนี่เข้ากระมัง

‘หนูรู้จักกะเขาหรือ?’ ผมถามไป สงสัยว่าที่คิดไว้คงไม่ผิด คงจะเกี่ยวกับเรื่องรักๆ ใคร่ๆ กันแน่ๆ แม้คนนี้มีเค้าเป็นลูกจีน เพราะคนสุพรรณลงมีผิวขาวก็หมายถึงมีเชื้อจีนผสม

‘ค่ะ’ เธอตอบเบาๆ แล้วยิ้มแห้งๆ หลบตาด้วยกิริยาอาย

‘หนูชื่ออะไรล่ะคะ ชอบกับนายอเนกนานแล้วหรือ บอกตาไปเถิด

อย่าปิดบังเลย' ทำไมผมจึงพูดไปอย่างนี้โดยไม่รู้ตัว ความจริงผมไม่ควรจะถามเธออย่างนั้น เธอถามรู้จักนายอเนกไหม ถ้ารู้จักก็บอกไป ถ้าไม่รู้จักก็บอกไป ไม่ใช่เรื่องอะไรของเราเลยที่จะพูดไปมาก หรือว่าจะเป็นโดยจิตใจผมยังไม่ลืมเจ้าบุญแอบลูกบุญธรรม เลยทำให้เกิดความสนใจและหวังว่าจะเกิดทุกข์ร้อนอะไร

'หนูซื้อเงินยวงค่ะ' แม่หนูนั้นตอบแล้วนั่งก้มหน้าไม่สู้ดวงตา 'หนูรู้จักเขานานแล้วค่ะ แต่เขาหายหน้าไปหลายอาทิตย์แล้ว หนูอยากรู้ข่าวค่ะ'

ผมฟังแล้วคิดว่าจะตอบออกไปได้ต้องคิดอยู่นาน เพราะมันเป็นข่าวร้ายถ้าจะบอกออกไป แต่เมื่อคิดถี่ถ้วนแล้วก็เห็นว่าจำเป็นจะต้องพูดความจริง

'นายอเนกเวลานี้มีเคราะห์ถูกรถยนต์ชน' ผมตอบ แม่เด็กน้อยตาเหลือกปากอ้า

'เขาตายรีคะ?' เธอถามเกือบเป็นตะโกน หน้าซีดขาว

'โอ! เปล่า เพียงเจ็บหนักเท่านั้น' เมื่อตอบไปแล้วความยุ่งใจก็เกิดขึ้นทันที แม่เด็กผู้นำสงสารก็ขบหน้าร้องไห้อยู่ข้างรถ มันเป็นภาพไม่ผิดเพี้ยนไปจากบุญแอบลูกบุญธรรมเลยจนบัดเดียว

'หนูให้ตาช่วยอะไร บอกมาเลยจ๊ะหนู' ผมรีบพูด

'โอ้ย! หนูจะทำยังไงเล่า หนูจะทำยังไงคุณตาขา' แก่ร้องออกมาอย่างสะอื้นสะอึกพร้อมกับร้องไห้

'หนูจะเอายังไง ตาจะช่วยทุกอย่าง หนูจะไปเยี่ยมเขา ตาจะพาไปก็ได้' ผมว่า

'หนูไปไม่ได้' แก่ตอบ 'ถ้าเขามาไม่ได้ ถ้าเขาตาย หนูก็ตาย' แก่สะอึกสะอื้นพูดออกมาอย่างไม่รู้จะทำประการใด แต่ในคำพูดของแก่นั้นผมเข้าใจความแจ่มแจ้งแล้ว แม่เด็กคนนี้ได้ถลำตัวไปแล้วกับนายอเนก จึงบอกแก่ว่า

'ถ้าหนูไปไม่ได้ ตาจะช่วยส่งข่าว เขาคงไม่เป็นอะไรมากหรอก'

ผมพูดเอาใจ แต่ที่จริงก็ไม่รู้ว่าคนผู้นั้นมีอาการหนักเบาแค่ไหน แต่พูดไปเพื่อให้คลายความกังวล กิริยาและคำพูดของแกมันแน่นเสียยิ่งกว่าแน่น ถ้าเพียงรักกันเฉย ๆ ไม่ร้อนรนขนาดนี้ แต่นี่มันถล่มเลยไปแล้ว

‘เดี๋ยวนี้หนูทำงานอะไรอยู่ล่ะ?’ ผมถาม

‘หนูช่วยเตี้ยและแม่เลี้ยงไก่เลี้ยงหมู เตี้ยกับแม่ออกทำอะไรผักคะ’ หนูเงินยวงบอกเรื่องทางครอบครัวหมดสิ้น ผมคะเนไม่ผิดว่าต้องเป็นลูกจิ้นสำหรับชีวิตชาวไร่ย้อมหนักอยู่กับงานมากกว่าจะมานั่งอบรมลูกเต้า มีแต่หากินกันไปวันยังค่ำ แบ่งหน้าที่กันทำไป

‘หนูติดต่อกับนายอเนกนะ เตี้ยกับแม่รู้หรือเปล่า?’

‘เปล่าค่ะ!’ เงินยวงก้มหน้าตอบ ‘หนูเคยซื้อยาเขา พบกันที่รถบ้าง และ...’ เงินยวงชะงักคำพูดคล้ายคิดอะไรได้ หรือไม่กล้าพูดต่อไป

‘อ้อ!’ ผมพยักหน้ารับรู้และไม่ถามไม่พูดอะไรต่อไปอีก เพราะหนูเงินยวงคงไม่กล้าพูดอะไรอีก เพราะอายหน้าอายปาก แต่เท่าที่พูดมาไม่กี่คำ มันก็บอกชัดอยู่แล้ว

‘เอาเถอะหนูคอยไปก่อนก็แล้วกัน ตาจะไปหาเขา เขาคงไม่เจ็บนาน ตาจะชวนเขามา’

‘ถ้าเขายังมาไม่ได้หรือไม่มาเลย หนูจะทำยังไงเล่าคุณตา เขาจะเป็นอะไรบ้างกำลังนั้นะ’

‘อดใจหน่อยเถอะหนู เขาหายเมื่อใดเขาต้องมาแน่’

‘ถ้าเขามาไม่ได้หรือไม่มา หนูต้องตายแน่ ทำอย่างไรเตี้ยก็ต้องรู้ เตี้ยเป็นคนดู ดีหนูตาย หรือไม่หนูก็ต้องตายเอง’

ข้อความที่เงินยวงพูดออกมามันก็สารภาพอยู่ในตัวแล้ว ผมนิ่งฟังอย่างสลดใจ มันก็เป็นความผิดพลาดของหญิงอายุน้อยทั่วๆ ไป แต่ร้ายของเงินยวงนี้อาจจะไม่ผิด แต่บังเอิญมีเคราะห์ของฝ่ายชายเข้ามาแทรกเลยทำให้ปั่นป่วนไปด้วยกัน

‘ถ้าหนูคิดจะไปเยี่ยมเขา ตาจะเป็นคนช่วยนำไปเยี่ยมจนได้’

บ้านตาก็มีให้หนูพักได้อย่างสบายๆ ผมช่วยพูดให้เงินยวงมีความหวัง

“หนูไปไม่ได้นะซีคะ หนูจะออกจากไร่มาได้ก็เพียงครึ่งวันก่อนวันเท่านั้น ออกมาซื้อรำหมูและซื้อของอื่นๆ จะไปไหนค้างคืนค้างวันไม่ได้เลย” เงินยวงพูดแล้วสั่นหัวอย่างหนักใจและท้อแท้แล้วพูดต่อ

“เมื่อวานคืนนี้หนูพบกับผู้หญิงสองคนจากกรุงเทพฯ ทำทางมาหาซื้อที่ดิน หนูถามเขาถึงพื่อเนก เขาบอกว่าไม่รู้จัก ถ้าหนูไปกับเขา เขาจะช่วยสืบหาให้ได้พบกัน หนูบอกกับเขาว่าไปไม่ได้ ถ้าจะไปก็ต้องหนีเตี้ยกะแม่ไปเลย เขาบอกว่าจะเอาอย่างนั้นก็ได้ เขารับรองว่ามีที่ให้อยู่อาศัย หนูผิดขอตรีกตรองก่อน” เงินยวงเล่าถึงอย่างนี้ทำให้ผมสะดุ้งใจ

“หนูรู้จักเขาดีรึ?” ผมถามกระชั้นเข้าไปเลย “เตี้ยกะแม่หนูรู้จักเขาหรือเปล่า?”

“เปล่าค่ะ เตี้ยกะแม่ไม่รู้จักค่ะ หนูก็เพิ่งรู้จักเขาที่ร้านข้าวแกง”

“อือ!” ผมครางออกมา ประหลาดนักคนชาวกรุงจะออกมาซื้อที่ดินจะทำไร มองไม่ออกเลย ถ้าหากแม่เด็กหน้าอ่อนคนนี้ไปกะเขา จะเกิดอะไรขึ้น แม่สองคนนั้นคือใคร?

“ถ้าหนูคิดจะหนีเตี้ยกะแม่นั้นะ มันไม่ดี และมีอันตรายมากทีเดียว ทางที่ดีควรคอยนายอเนกเขาดีกว่า เออละ! ถ้าหากรอคอยไม่ได้ คิดจะไปเมื่อใด ตัดสินใจแล้วพบกับตาอีกได้ ตายังไม่กลับกรุงเทพฯ จะเลยไปสุพรรณและจะกลับมาแวะที่นี้อีก ถ้าหนูจะไป ตาจะช่วย” ผมพูดไปทั้งๆ รู้ว่าผิดกฎหมายการช่วยลักพาคนที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ แต่ก็พูดเอาใจไว้ก่อนดีกว่าเธอจะหนีตามแม่สองคนอะไรของแกนั้นไป มันจะเข้าลึก เมื่อผมพูดกับเงินยวงดีแล้วก็ออกกรมุ่งเลยไปสุพรรณ

ขากลับก็มาจอดขายยาอยู่ที่เก่า และขยายเสียงให้ดังๆ เพื่อจะดังเข้าไปถึงทางไรโนๆ ไน้้น ผมขายไปคอยไปหนึ่งวันเต็มๆ คอยแล้วคอยเล่าไม่เห็นหน้าเงินยวงเลย ผมคิดว่าเธอคงคิดตกแล้วว่าการหนีไปนั้นมันอันตรายต่อชีวิตข้างหน้า เธอคงตัดสินใจอยู่กับแม่และเตี้ยต่อไป ผมพลอย

ดีใจ ด้วยอย่างยิ่ง หมดทางจะพบแล้วผมก็กลับเข้าสู่กรุงเทพฯ พักกาย สักสองวันเพื่อจะเดินทางไปหัวเมืองอื่นอีก ในระหว่างพักนั้น ผมเที่ยวสืบ หาตัวนายอเนก เพื่อส่งข่าวของเด็กเงินยวง กระทำเพื่อเพื่อนมนุษย์และ เพื่อเพื่อนอาชีพเดียวกัน แต่แล้วผมถึงกับใจหาย นายอเนกได้ตายเสีย แล้วโดยทบทพิษบาดแผลไม่ไหว โอ! อะไรกันนี้ ชะตาชีวิต แม่หนูเงินยวง จะทำอย่างไรกันเล่า ผมหาตัวแกก็ไม่พบ แกคงไม่รู้ข่าวการตายของ นายอเนกแน่ๆ เพราะไม่ใช่คนสำคัญอะไรจะได้มีข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ แล้วนี้ถ้าตัวพยานมันเกิดขึ้น เงินยวงจะทำอย่างไร ใครจะเป็นพ่อเด็ก อนิจจา คนเรานี้สร้างกรรมไว้ต่างกัน

ผมไม่ได้พบเงินยวงอีกเลย แม้จะย้อนไปสองพี่น้องอีกหลายทศน คนเราถ้ามันผิดไปแล้วจะย้อนมาติเตียนอะไรกันอีก มันก็โหดร้ายนัก มีแต่ จะให้ความสลดใจแก่เขา และรายนี้ก็ยังไม่เรียกว่าคิดผิดหรือชั่วช้าไปที่เดียว หากแต่กรรมจำเพาะให้มาเกิดร่วมทางกันแล้วก็มีอันเป็นไป วันหนึ่งผมได้ ย้อนมาขายยาที่สองพี่น้องอีก ตกเย็นก็นั่งดื่มเหล้าที่ร้านหนึ่ง ลูกน้องผมนั่ง กินข้าว ก็เกิดได้ยินเสียงที่น่าสนใจขึ้นจากโต๊ะอีกโต๊ะที่ใกล้ผม มีชายแก่สอง คน หนุ่มสามคน เครื่องแต่งกายบอกชัดว่าเป็นชาวไร่ นั่งดื่มสุรากันอยู่ อย่างสนุก ชายแก่คนหนึ่งพูดขึ้นว่า

‘ข้ากลัวอีนังผู้หญิงสองคนนั้นมันจะพาไปขายกินน่ะซี’ ชายแก่เชื้อ จีนพูด

ผมตะแคงหูฟังแทบอึดใจ เพราะมันมีเค้าเรื่องของเงินยวงอยู่ที่เดียว ‘อียวงมันคิดยังงใจของมันนะ ดันหนีเตี้ยกะแม่ไปเฉยๆ’ เจ้าหนุ่มลูก จีนชาวไร่อีกคนพูด พอดคำว่า ‘อียวง’ ดังออกมา ผมก็แน่ใจทีเดียวว่านั่น เขากำลังพูดถึงเงินยวง ผมต้องอึดใจสดับฟัง

‘มันแปลกไว้อย’ คนแก่ว่า ‘ถ้ามันไปกะผู้ชายจะได้ว่ามันตามผู้ชายไป แต่นี่มันก็ไปกะผู้หญิง ข้าว่าอีสองคนนั้นมันจะเอาอียวงไปทำแม่มันเรอะ มันก็ขายต่อไปซี’

‘กูพูดก็น่าคิดนา’ เจ้าหนุ่มอีกคนพูด ‘เออ ทีนี้กูเส็งจะว่ายังไงล่ะ’

‘อ้ายเส็งจะว่าไง’ คนแก่ถอนใจ ‘มันจะรู้ว่าไปกะใคร เท่าที่รู้จากพวกตลาดพูดกันว่าอียวงได้ขึ้นรถไปกะแม่สองคนนั้น รถเก่งแน่ะวะ’

‘อ้ายไล่ของเรามันเหลว เชื่องช้านี้หว่า อียวงเลยเปิดไปเมืองสวรรค์เลย อีกหน่อยมันก็ไ้ทรอกไว้’ อ้ายหนุ่มอีกคนกระเช้าเจ้าคนชื่อไล่ผอมสูง เจ้าคนถูกกระเช้าหัวเราะขึ้น

‘กูยังไม่มีเงินนี้หว่า ขืนไปติดพันเฉยๆ ตาเส็งจะได้เตะกูแน่ แกตั้งราคาของแกตั้งหลายพันบาท เวลานี้กูมีแต่กางเกงขาก๊วย จะเอาไปขอเขาได้เมื่อไหร่’ พูดแล้วก็หัวเราะกันอย่างเฮฮา

แน่แล้ว เงินยวงหลงไปกับหญิงที่เคยเล่าให้ฟังว่ามาหาซื้อที่ไร่นา หรือซื้อเพื่อหากำไร เวรละซี เคราะห์ดีก็ไปได้ เคราะห์ร้ายก็ป่นปี้ ใครจะรู้ว่าหญิงสองคนนั้นคือใคร ผมรู้สึกไม่สบายเพราะท่วงโย แต่เลิกค้นหาได้แล้ว เมื่อเรื่องเป็นเสียดังนี้ ผมจึงเลือนรถขายยาไปทางอื่นต่อไป โดยไม่สนใจต่อแม่เงินยวงที่เชื่อคนอื่นมากกว่าผมอีกต่อไป จนวันหนึ่ง ผมได้รับจดหมายหนึ่งฉบับ โดยทางห้างเป็นผู้รับไว้ให้ พอลึกซึ้งออกอ่านถึงกับสะดุ้ง

คุณตาแก้วที่เคารพของเงินยวง

เรื่องของหนูตอนแรกคิดจะไม่บอกกับคุณตา แต่มันเกิดกินไม่ได้นอนไม่หลับเลย เรื่องของหนูกับพ่อกับแม่คุณตาก็รู้อยู่แล้ว หนูนั่งคิดพลาดไป ชิงสุกก่อนท่าม หนูแอบเป็นเมียพ่อกับแม่แล้ว เราสองคนคิดจะหนีกัน แต่พ่อกับแม่เกิดถูกรถชน หนูก็ตกใจจนปัญญา หนูเคยคิดว่าหนูจะหนีเดี่ยวกะแม่มากระคุณตาเพื่อเที่ยวหาพ่อกับแม่ แต่หนูเผลาไปพูดให้หญิงสองคนที่หนูเคยเล่าให้คุณตาฟังว่าเขาเป็นคนชื่อที่ดิน เมื่อเขาเห็นว่าหนูคิดจะหนีเดี่ยวกะแม่มากรุงเทพฯ กระคุณตาเขาก็เลยว่าคุณตาเป็นคนที่ไว้ใจไม่ได้ ถ้าหนูเชื่อคุณตาและมากระคุณตา ที่ไหนคุณตาจะพาหนูเข้ากรุงเทพฯ คุณตาต้องพาหนูไปเมืองอื่น

แล้วปลุกปล้ำเอาเป็นเมียเสียเลย ที่จะพบกับพื่อเนกนั้นมีหวังน้อย
 หนูมันเลวชั่วชาติ หนูเชื่อเขา เห็นดีว่าถ้าหนีไปกะเขา เขาเป็นหญิง
 แท้ๆ หนูไม่มีภัยแน่ๆ ครั้นหนูตกลงมากะเขาแล้วก็ป็นปีเลย หนูอายุ
 คุณตาจึงไม่อยากพูดว่าหนูเป็นอะไรไป พอมาถึงบ้านเขา อาบน้ำ
 อาบท่าแล้วเขาให้กินยาชนิดหนึ่ง เขาว่าแก้อ่อนเพลียและ
 แก้ความมัวหมอง มันบำรุงหัวใจ หนูดีใจเพราะกำลังวุ่นวายใจ กลัว
 ไม่พบพื่อเนก กลัวการที่หนีเตี้ยกะแม่มาก็เลยกินเข้าไป แล้วในวัน
 นั้นคืนนั้นหนูเลยต้องเป็นเมียใครต่อใครหลายคน เป็นคนชั่วหาเงิน
 ให้เขาไปเลย หนูมันหมดอะไรๆทุกอย่างไปทั้งสิ้นแล้วคุณตาขา ต่อ
 มากี่รู้ว่าพื่อเนกตายเสียแล้วด้วย คุณตาขาหนูขอกราบเท้าสักร้อยพัน
 หนูสืบทาที่ทำงานของคุณตาและถามเรื่อง อะไรๆ ของคุณตา มี
 คนบอกว่าคุณตาเป็นคนดีอย่างพระ ดีเหมือนหลวงปู่ หนูมันโง่ยิ่ง
 กว่าหมา หนูผิดไปหมด สงสารเตี้ยก็สงสาร สงสารแม่หนูมาแล้ว
 แกคงร้องไห้ งานการแกก็หนักเข้าอีกไม่มีใครช่วย หนูเลวกว่าหมา
 คุณตาขาอย่าคิดถึงหนูเลย หนูมันชั่วช้าเลวทราม อย่าคิดถึงเลย
 คุณตาขา หนูขอลาตาย ขอลาตาย

กราบเท้าคุณตา

เงินยวง

ผมอ่านแล้วใจระรวยเหมือนจะเป็นลม นึกแล้วไม่ผิดอิหญิงสอง
 คนนั้นจะทำเหตุ ในจดหมายคำลงท้ายขอลาตายของเงินยวงทำให้หนักใจนัก
 ทำไมจะได้พบตัว จะช่วยทุกอย่าง ช่วยให้พ้นช่อง ช่วยให้พ้นก่อนจะฆ่าตัว
 ตาย ผมคิดกลัดกลุ้ม แต่ไม่รู้จะไปหาตัวได้ที่ช่องไหน มิต้องความกันไป
 ทุกช่อง ใครเขาไม่รู้เรื่องก็จะคิดว่าผมแก่แล้วยังสำราญอยู่กับเรื่องอย่างนี้
 ถ้าพบตัวเงินยวง ผมจะเอาเงินยวงเป็นตัวพยาน ผมจะร่วมมือกับตำรวจที่

เป็นญาติผมจะทำลายอ้ายเหล่านี้นี้ให้ได้ มันเป็นภัยแก่หญิงทั่ว ๆ ไป แต่การจะหาตัวเงินยวงนั้นก็ยากยิ่ง เพราะไม่บอกมาในจดหมาย ถ้าผมหนุ่ม ๆ ก็จะสามารถตามช่องให้จนได้ หากแต่อายุมันค้าอยู่จึงได้แต่รอโอกาส

ผมได้ไปหาจ่านายสิบตำรวจญาติผม เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง เขาเองก็ตัวเด่นใครจะล้างเหล่านี้นี้เช่นกัน แต่จิตใจยังไม่พบตัวพยานและไม่พบช่อง จึงยังจนปัญญา แต่เรื่องในจดหมายของเงินยวงที่ว่าขอลาตายนั้นน่าเป็นห่วงมาก แต่ครั้งมาคิดว่าอาจจะไม่เป็นไปตามนั้นก็ได้อีก วิสัยคนที่กำลังขุ่นมัวคลุ้มใจ อาจจะคิดไปอย่างนั้นและพูดไปอย่างนั้น บางทีก็อาจเลิกล้มไปได้

ห่างจากที่ผมได้รับจดหมายของเงินยวงมาสักสองอาทิตย์ ผมได้มาขายยาที่ตลาดสองพี่น้องอีก ขายยาไปโฆษณาไป ใจก็คิดถึงเงินยวงไป นึกสลดใจถึงชีวิตเด็กสาว ผมยังจำภาพของเธอได้ติดตา มาเกาะข้างรถร้องไห้ถามถึงนายอเนก ครั้นที่นายอเนกถูกรถชน ก็ร้องไห้อย่างคนหมดหวัง ทั้งไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรให้กับตัวเอง เมื่อหลวมใจหลวมตัวไปแล้ว คิดไม่ออกว่าข้างหน้าจะไปอย่างไร ผมคิดไปปากก็ตะโกนโฆษณาไป โดยหมดหวังจะพบเงินยวงได้ที่นั่น โทนเลยเธอจะกล้านำร่างกายที่ซั้วซ้าไปยังถิ่นเดิมได้ ในคืนนั้น ผมดื่มสุราเสียสบายแล้วก็นอนโรงแรมตามเคย มีที่ฝากรถ พันอันตรายแล้ว

ตกตอนดึกผมได้เกิดฝันอย่างประหลาด ผมฝันว่าเงินยวงมานั่งร้องไห้อยู่ข้างเตียงที่ผมนอน ในฝันว่าผมทั้งตกใจและดีใจ ถามเธอว่าไปอย่างไรมาอย่างไรจึงมาพบกันได้ นี่เธอเข้ามาอย่างไรในห้องของผม เราพูดกันเบา ๆ พอได้ยินกันเพียงสองคน เงินยวงหยุดร้องไห้แล้วพูดว่า เธอเฝ้าเวลาเชื่อคนอื่นจนตัวเองต้องซั้วซ้า ส่วนทางตัวผมซิที่เธอควรจะไปใจกลับไปเชื่อเอามนุษย์ล่อลวงเข้า เธอนึกคราวใดเสียใจที่สุด ดี ๆ ซั้ว ๆ ถ้าเธอเชื่อผมแต่แรก แม้แต่นายอเนกจะตายไปแล้ว เธอยู่กับผมในร้านะลูกหลานก็ได้ ส่วนลูกในห้องถ้าออกมาก็คงเลี้ยงไปได้ดี ไม่ถึงกับซั้วซ้าสารเลวไปถึงปานนี้

บัดนี้เธอได้ตัดสินใจลาโลกไปพร้อมกับลูกในท้องโดยยาพิษ ผมสะดุ้งทั้งตัว
 มุดลุกขึ้นนั่งร้องว่าเงินยวงพูดอะไรอย่างนั้น พูดเล่นทำไม เธอกลับบอกว่า
 ที่พูดนั้นเป็นความจริงทุกอย่าง ที่มาหานี้เป็นเพราะวิญญาณเธอดับไม่ลง
 จึงวนเวียนติดตามผมมา ผมตกใจขึ้นอีกถึงแก่สะดุ้งตื่น นำประหลาดฝัน
 ของผมมัก เพราะเมื่อตามผมมองไปที่ข้างเตียงนั้น ก็ยังเห็นเงาของเธอเพียง
 จะค่อยจางหายไป เห็นแก่ตาชัดเจน เพราะผมนอนเปิดไฟสว่างตลอดคืน

ผมลุกขึ้นนั่งในมุ้ง สงสัยตัวเองนัก ถ้าคิดว่าฝัน แต่ทำไมใน
 ระหว่างที่กำลังพูดคุยอยู่กับเงินยวงผมยังได้ยินเสียงข้างล่างโรงแรม
 เสียงบ๋อยและเสียงพวกทำอาหารยังพูดกันอยู่ เพราะข้างล่างเขามีเวรอยู่
 ตลอดคืน ต่อเมื่อตื่นขึ้นแล้วเสียงข้างล่างก็ยังคงพูดคุยติดต่อกันอยู่ ผมเกิด
 ขนลุกขึ้นมาทันที มันไม่ใช่ฝันเสียแล้ว รู้สึกใจวังเวงพิลึก นี่เงินยวงตายไป
 แน่แล้วตามที่พูดในจดหมายขอลาตาย ถ้าเธอไปแล้วก็น่าสลดใจสงสาร
 เหลือเกิน ในชีวิตแก่ชราของผมนี้พบความสะเทือนใจเป็นครั้งที่สอง นับ
 จากบุญแอบลูกบุญธรรม

ในคืนนั้นผมเลยหลับไม่ลง แม้แต่จะเอาเหล้ามาดื่มให้วงนอน มันก็
 กลับคิดอะไรต่ออะไรอีกยุ่งเหยิงจนกระทั่งฟ้าสว่าง เลยลุกขึ้นล้างหน้าไม่
 นอนกันละ ไปปลุกลูกน้อง พอสว่างดีแล้ว ตีหมาแพะไล่แล้วก็ออกรด
 บึงกลับกรุงเทพฯเลย ผมได้รับไปหาญาติตำรวจคนนั้นอีก เล่าเหตุการณ์
 ที่ได้พบเห็นให้เขาฟัง เขาฟังแล้วก็ว่าถ้าตัวพยานตายเสียแล้วจริงก็หมด
 ทางจะคิดล้างเหล่าร้ายได้ถนัด ผมเลยหมดปัญญาจะคิดล้างพวกเหล่าร้าย
 ได้สมใจ

ความเสียใจของผมรุนแรงขึ้น กลุ้มใจที่ทำอะไรเหล่าร้ายไม่ได้ทั้ง ๆ รู้ ๆ
 เท่าที่คิดจะล้างพวกนี้นั้นก็หาใช่โกรธแค้นที่ทำกับเงินยวงที่เดียวนัก หาก
 แต่เกรงคนต่อ ๆ ไปจะโดนเข้าอีกเป็นสิบเป็นร้อย คืนนั้นผมไม่ไปไหนเลย
 คุ้ยบัญชีเงินและนับเงินเรียบร้อยแล้วเข้าเก็บเตรียมจะไปส่งมอบให้ผู้จัดการห้าง
 และเบิกยาไปอีกตามเคย เพื่อเร่ร้อนต่อป จัดอะไรเสร็จแล้วก็เข้านอน ใจ

ยังคิดถึงเงินยวง และคิดว่าเงินยวงเอ๋ย ถ้าเจ้าท้วงคนอื่นจะถูกล่อลวงอย่าง
ตัวเจ้า ก็จงใช้อำนาจของเจ้าเท่าที่มีอยู่มาเข้าฝันให้แก่ตา เพื่อตาจะได้แก้
แค้นให้ถ้าเจ้าตายไปจริงอย่างเข้าฝันมาแล้วขอเจ้าจงสำแดงเดชอีกเถิด

ผมไม่คิดเลยว่าความนึกคิดในใจนั้นกลายเป็นคำอัญเชิญที่ศักดิ์สิทธิ์
ไปได้ ผมหลับไปจนถึงเวลาตีกลางดึกเงียบ ผมฝันว่าเหมือนมีใครมาร้อง
เรียกอยู่ข้างล่าง ผมเงยหูฟังก็ได้ยินชัดว่าเรียกผม แต่เสียงเบาๆ พอได้
ยิน ผมได้ลุกขึ้นจากเตียงค่อยๆ ถอดกลอนหน้าต่างอย่างเบาๆ แล้ว
แ้มมองดูลงไปข้างล่าง บ้านผมอยู่ในซอยจึงมีบ้านห่างๆ กัน มีสวนบ้าง
มีบ้านบ้างสลับกันไป ผมผงะถอยหลังหน้อยหนึ่งทีมองไปข้างล่างก็
พบร่างของเจ้าของเสียง และผู้นั้นก็คือเงินยวง ในฝันว่าผมอยากพบเธอ
ก็อยากพบแต่กลัวก็กลัว เพราะมันใจว่าแกตายแล้ว

ความกลัว คิดจะกลับปิดหน้าต่าง แต่ก็ไม่กล้าปิด มันประจันหน้า
กันเสียแล้ว ผมแข็งใจทำโบกมือและกวักเรียกแกให้ขึ้นมาข้างบน เท่าที่
กล้าทำก็เพราะรู้ว่าแกเคารพผมมาก แกเห็นผมกวักมือเรียกขึ้นบ้าน แกก็
ทำท่าตกใจโบกมือไม่ยอมขึ้นมา แกทำท่าทวงบอกไข้ แต่ผมก็เข้าใจได้ดี
ว่ากิริยาบอกไข้ของเธอนั้นคือ แกกลัวผีบ้านผีเรือนจึงไม่กล้าขึ้นมา ในที่
สุดแกกลับกวักมือผมให้ลงไปหาแก ผมใจหายวาบ ผมกลัวจะต้องลงไปหา
ทั้งๆ ที่รู้ยู่ยู่ว่าเป็นผี แม้แต่ผมจะมีอายุเข้าขั้นชราแล้วก็ตามน่าจะไม่กลัว
เรื่องผีเรื่องสาธิต แต่เอาแน่อะไรกับอายุครับ จะแกจะเด่าอย่างไรมันก็ยัง
หวั่นๆ อยู่ แต่จะเป็นด้วยเหตุใดก็ตาม เรื่องของฝัน ทำไมผมจึงกล้าลงไป
พบกับเธอก็ไม่รู้

‘แหม ตาอยากพบหนุอยู่ที่เดียว’ ผมพูดออกไป จะว่าพูดจริงก็ได้
ไม่จริงใจก็ได้ เพราะเมื่อรู้ว่าเป็นผีจริงๆ ใครจะอยากพบกันตัวต่อตัว ก็
มุสาพูดเท่านั้น

‘ก็เพราะเหตุคุณตาอยากพบหนุนะซีหนุจึงต้องมาหาคุณตา’ เธอพูด
เบาๆ และหันหน้าตรงผม ดวงตาก็ตรงกัน หน้าแกขาวเหมือนกระดาษ

ผมรู้สึกใจหวิว ถึงหน้าแกจะซีดจนไม่ใช่หน้าของคนมีชีวิต แต่มันก็เป็นหน้าของเงินยวงนั่นเอง ผมตั้งใจจะพูดอะไรหลายๆ แต่ลงท้ายพูดอะไรติดอีกอ้อ เธอเหมือนจะรู้อะไรดีๆ ก็เป็นฝ่ายพูดขึ้นถึงเนื้อเรื่อง เธอว่าเธอรู้เรื่องแล้วว่าผมต้องการพบเธอ ก็เพื่อจะเอาเรื่องกับเหล่าร้าย และต้องการตัวเธอเพื่อเป็นพยานยืนยันในการจับกุม แต่บัดนี้เธอกลายเป็นผีไปแล้ว ก็ย่อมหมดตัวเจ้าทุกข์ หมดพยานหลักฐาน แต่เธอมีทางจะให้ผมทำได้สำเร็จ เพราะเวลานี้ที่ช่องนั้นกำลังมีหญิงอีกคนถูกหลอกลวงมาเช่นเดียวกับเธอ และเป็นหญิงที่ไม่มีพ่อแม่ จึงขาดผู้ที่จะช่วยแก้ไข หญิงนั้นกำลังถูกขู่เชิญให้ขายตัวอยู่อย่างขมขื่น ถ้าทางผมจะคิดช่วยก็มีอยู่สองทาง ทางที่หนึ่งคือหาคนเข้าไปในสำนักนั้นร่วมหลบนอนกับหญิงที่วานี้ แล้วก็จับเป็นพยานได้เลยที่ตั้งสำนักเดือน

ผมจึงแย้งเธอว่าการทำอย่างนั้นก็เอาโทษเขาได้เพียงตั้งสำนักค้าประเวณีเดือนเท่านั้น หาใช่การล่อลวงมนุษย์มาไม่ จึงเธอก็ว่ามีอีกทางทางที่สองคือไปคอยข่มจับที่ปากช่องหรือประตูช่องทีเดียว เพราะสำนักนี้มีทางเข้าถึงตัวได้ยากมาก มีร้านอาหารร้านหนึ่งเป็นประตูช่องนี้ ปกติก็ดูเป็นร้านอาหารธรรมดาของจีน มีทั้งอาหารและสุรกาแฟพร้อม ไม่มีใครรู้อันนั้นคือม่านกันหน้าของช่อง พวกที่มาเกี่ยวข้องกับสำนักนี้จะมากินอาหารกันแล้วตัวนายหน้าจะมาติดต่อให้เข้าไปหาความสุขทางตลกหลังร้านนั่นเอง คนไม่คุ้นเคยจะไม่มีทางเข้าเลย ร้านอาหารนั้นคือจากบังหน้านั่นเอง

เงินยวงเธอรับจะใช้อำนาจเข้าดลใจบังคับให้หญิงคนที่ว่าพยายามหนีออกมา ถ้ามีใครติดตามออกมาจับตัวหรือจุดคร่า ถ้าทางผมมีตำรวจนอกเครื่องแบบไปนั่งกินอาหารหรือกาแฟอยู่ก็จะจับได้ทันที และหญิงเจ้าทุกข์ก็จะร้องให้ช่วย และเป็นพยานตัวสำคัญที่ถูกล่อลวงมา เธอบอกรูปร่างหน้าตาของหญิงนั้นไว้ถี่ถ้วน ทั้งบอกชื่อร้านและลักษณะต่างๆ ของสถานที่ ตลอดจนตำบลของที่นั้นๆ พอหมดเรื่องนัดแนะอะไรๆ มันเกิดกลับกลายเป็นหมด ร่างเงินยวงหายไปเฉยๆ ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบสงัด

และตัวผมก็มีได้อยู่ที่นั่นอย่างที่เราเห็นและพูดคุยกับเงินยวงแต่แรก กลับกลายเป็นผมนอนอยู่บนเตียงในห้องชั้นบนนั่นเอง จึงรู้ว่าผมฝันไปอีก แต่คราวนี้ฝันแปลกได้เรื่องได้ราวดี

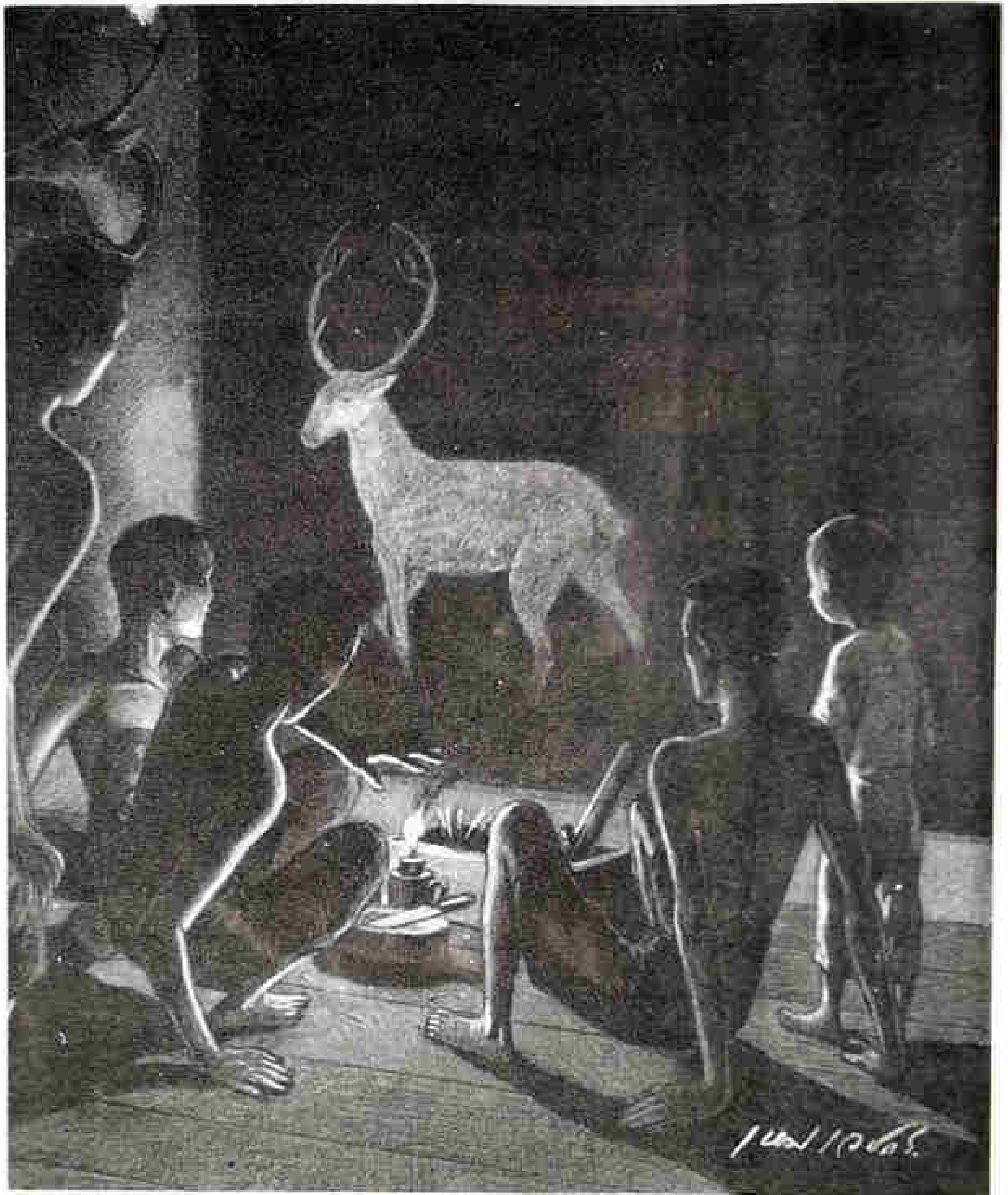
แต่ผมจะเอาความฝันนั้นจะหรือไปแจ้งกับตำรวจญาติกันเพื่อให้เขา ทำการ เขามีหัวเราะเอะหรือ ใครจะยึดเอาความฝันมาเป็นหลัก เพราะ ความฝันย่อมนำได้หลายทาง มาจากจิตพะวงอยู่ก็ย่อมฝันประกอบเรื่องได้ ยืดยาว แต่เอาละนะ ตำรวจนี่เป็นญาติกันจะขอร้องให้เขาทำดูทีก่อน แม้ แต่จะเหลวไหลไป มันก็ไม่ได้เสียหายอะไร

ในตอนสายนั้นเอง ผมก็ได้พบกับญาติตำรวจและเล่าเหตุการณ์ให้ ฟังอย่างละเอียดตลอดจนชื่อร้านและตำบล ทั้งลักษณะสถานที่ อีกทั้ง รูปร่างของหญิงนั้น ตำรวจผู้เป็นญาติหัวเราะแล้วว่าจะลองดู แต่หวังว่า อ้ายการไปนั่งกินอะไรนะ มันก็เกี่ยวกับเงินเรานะ จะเกี่ยวกับเงินของ ทางการไม่ได้ เพราะเราไปทำการตามเรื่องความฝัน มันก็ต้องเป็นเงินส่วนตัว ผมหัวเราะแล้วมอบเงินให้เขาจำนวนหนึ่ง เมื่อตกลงกันแล้วผมก็ แยกทางกับเขากลับบ้าน

เมื่อได้นำบัญชีและตัวเงินการขายยาไปมอบผู้จัดการห้างเรียบร้อยแล้ว ผมก็เบิกยาไปอีกตามเคย และคราวนี้บ่ายหน้าไปสายกาญจนบุรี ไม่รอฟัง ข่าวทางตำรวจญาติกันละ เรื่องจะสำเร็จไม่สำเร็จก็ขอเลิกล้างมือกันเสียที ผมได้ตระเวนไปขายยาและโฆษณาหลายจุดของเส้นทางสายนี้ จนเข้าวัน หนึ่ง ได้อ่านหนังสือพิมพ์พบข่าวของผมเองบังเกิดขึ้นจริงๆ ผมอ่าน ข่าวนั้นด้วยความตะลึงงัน มันเป็นไปได้อย่างไรกันเล่า การจับกุมของจำ นายสิบตำรวจชื่อนั้นๆ และลูกน้องได้พบเค้าเงื่อนของเหล่าร้ายหรือแก๊งล่อ ลวงมนุษย์ จับเหล่าร้ายได้ในขณะที่หญิงสาวผู้หนึ่งเล็ดลอดหนีแก๊งวายร้าย นั้นและพวกวายร้ายได้ตามออกมาจับตัวและขัดขวาง หญิงนั้นได้ร้อง ขอความช่วยเหลือ ฝ่ายตำรวจที่คอยโอกาสนั้นอยู่ก็ตรูเข้าจับได้ ทั้งเข้า ค้นตัวการอีกหลายคน ประกอบกับหญิงเจ้าทุกข์ได้ให้การเป็นพยานอย่าง

แจ่มแจ้ง ผมอ่านแล้วตาชาไปเลย ไม่คิดว่าจะเป็นไปได้

เรื่องนี้เงินยวงเป็นผู้ทำการได้สำเร็จจริงๆ เป็นตัวการคลใจได้ผลทุกอย่าง และญาติตำรวจของผมก็ทำการได้ดี โดยถือเอาคำบอกเล่าของผมอย่างลมๆ แล้งๆ เท่านั้นเข้าทำการโดยทดลองดู กลับเป็นเรื่องได้ผลดี และเงินยวงได้คลใจให้เป็นไปตามที่นัดหมายไว้กับผมจริงๆ จนบัดนี้ ผมจึงเชื่อมั่นว่าเรื่องผีนี้ถ้าเขาคิดจะทำอะไรเขาย่อมทำได้จริงๆ และเรื่องสงสัยว่าเงินยวงจะตายจริงไม่จริงนั้นไม่ต้องพูดกันแล้ว เธอตายแน่ ผมได้คิดประจำใจมันขึ้นอีกอย่างว่า คนเรานี้ถ้าทำชั่วนั้นจะเข้าไปไม่ตลอดแน่ๆ แม้จะเก่งกาจอย่างไรเวลาหนึ่งจะต้องถูกผีสาบเทวดาคลใจให้เรื่องแตกและเรื่องแดงขึ้นมาจนได้ ดังที่เล่าให้ฟังมานี้

๕
เรื่องเก่าของบ้านเกิด

...ในขณะนั้นเอง ได้เกิดเสียงประหลาด
 ขึ้น...เสียงที่ร่อนนั้นมีตัวมีตน...ยืนอยู่ใน
 ความมืด...และในช่วงขณะนั้นเอง...มันก็หายไป
 ไปเฉย ๆ...

เรื่องเก่าของบ้านเกิด

ผมมองดูเรือนไทยแบบจำลองที่สถาปนิกจำลองสร้างขนาดเล็กอย่าง
 สวยงามจับตา เขาสร้างขึ้นล่อใจผู้ที่จะสร้างบ้านแบบไทยแท้ เมื่อดูแล้วผู้
 ใดชอบใจตามแบบนั้นก็สั่งดำเนินการก่อสร้างได้ทันที พร้อมทั้งแจ้งราคา
 ไว้เสร็จ ผมหยิบแผนผังแบบพิมพ์เขียวขึ้นดูบ้าง และตัวบ้านจำลองบ้าง
 แล้วถอนใจที่เห็นราคาก่อสร้างมันมากมายเลยกระเป๋าคอมพิวเตอร์ที่จะสร้างได้ ถ้า
 พูดถึงสมัยนั้น การสร้างบ้านแบบไทยแท้แบบนี้จะไม่ต้องใช้เงินมากมาย
 เท่าเดี๋ยวนี้ นายช่างอธิบายว่าตามแบบนี้ถ้าสร้างจริงลดส่วนลงจะใช้เงินใน
 ราวห้าหกแสนบาทก็สร้างได้ ถ้าโตขึ้นไปอีกราคาก็เพิ่มขึ้นตามส่วนของมัน
 ผมตันใจเพียงจำนวนเงินห้าหกแสนบาทนี้ ผมก็หมดปัญญาจะสร้างแล้ว
 ถ้าสร้างมันเสร็จก็ไม่มีเงินจะติดตัวเลยแต่หัวใจมันจดจ่ออยู่แต่แบบบ้าน
 ไทยแท้อย่างถอนไม่ขึ้น เพราะมันเป็นบ้านแบบที่ได้ให้กำเนิดตัวเองมา
 พอดีมาบ้านนั้นก็ได้อันตรธานไป เท่าที่มีอยู่คุ้มหัวอยู่เวลานี้ นับทั้งที่เป็น

ของตัวเองบ้างและเช่าเช่าบ้าง จัดว่าเป็นบ้านแบบใหม่ที่ไม่ใช่แบบไทยทั้งนั้น ในเวลานี้จึงคิดอยากจะมีบ้านแบบไทยที่เคยเป็นบ้านเกิดก่อนจะตายไปสักหนึ่งหลัง แต่ก็มาส้มยกำลังเงินเพื่อเสียแล้ว สิ่งก่อสร้างแต่ละอย่างแพงลิ่ว

‘ผมว่าคุณพฤกษ์จะสร้างจริงๆ ก็สร้างได้’ คุณวิสูตรนายช่างสถาปนิกพูดและหัวเราะอย่างมั่นใจ ผมฟังแล้วก็หัวเราะบ้างอย่างไว้เชิง เพราะใจจริงนั้นรู้ตัวอยู่ว่าไม่มีเงินพอจะสร้างได้ ถ้าสร้างแล้วให้เช่าต่อไปก็สร้างได้ แต่ที่คิดจะสร้างครั้งนี้คิดจะสร้างอยู่เองจึงจะสร้างไม่ได้ ลงบ้านใหญ่ค่าใช้จ่ายก็ใหญ่ตามไป ทั้งน้ำทั้งไฟจีปาละ หรือเพียงเครื่องแต่งบ้านก็แยะเสียแล้ว เพราะจะต้องหาซื้อของใช้แบบไทย หายากด้วยและแพงด้วย ที่ทำหัวเราะไว้เชิงนั้นนะ ทำทีว่าจะสร้างจริงเงินก็พอจะมี หากแต่ยังจะใช้ทางอื่นก่อน

ผมลาคุณวิสูตรช่างก่อสร้างกลับบ้านด้วยหัวใจวนเวียน แบบบ้านไทยที่เขาเขียนและแบบบ้านที่สร้างจำลองไว้อย่างลึบไม่ลง มันอดคิดถึงบ้านไทยแท้ๆ ที่ผมเคยยึดเอาเป็นที่กำเนิดเกิดมาเป็นตัวเป็นตน ภายใต้อาคารหลังคาสูงๆ อย่างโบสถ์และทั้งฝาทั้งพื้นเป็นไม้สัก บ้านที่ให้กำเนิดแก่ผมนี้ก็คือบ้านในตำบลพระราชนครหรือแหล่งปากคลองตลาด ที่มีโรงเรียนราชินีอยู่ใกล้ๆ แต่บัดเดี๋ยวนี้ที่ดินผืนนี้ได้กลายเป็นที่ทำการรัฐบาลไปแล้ว และที่ที่หนึ่งเคยเป็นที่ดินร้างว่างเปล่าที่เต็มไปด้วยพงละหุ่งดงนางแย้มนั้นเป็นที่ติดกับบ้านเก่าของผม ก็ได้กลายเป็นสถานีตำรวจพระราชนครไปแล้ว

ประตูบ้านผมนั้นตรงกับช่องทางหนึ่งที่ตัดซอยจากถนนใหญ่ลงทำน้ามี่ชื่อว่าท่าตรงข้าม ที่ทำน้ามี่ท่าเรือจ้างข้ามฟากตรงเข้าคลองบางหลวงและท่าวัดกัลยาณมิตร ช่องทางนี้ด้านซ้ายมือเป็นโรงพิมพ์ของกรมแผนที่เก่าด้านขวามือเป็นบ้านของพระยาอัครราชฯ และพื้นที่ของพระยาอัครราชฯนี้ติดกับวังพระองค์จุลจักรพงษ์นั่นเอง ถ้าท่านผู้อ่านอยากทราบที่บ้านเกิดของ

ผมนี้แต่เก่าเป็นบ้านท่านผู้ใดและตระกูลอะไร ก็โปรดอย่าทราบเลยครับ เอากันเพียงเรื่องที่ผมจะเล่าให้ฟังก็แล้วกัน และเนื้อที่ดินกลุ่มนี้มีอยู่หลายบ้านที่เป็นเพื่อนบ้านหรือร่วมตระกูลใกล้ชิดกับท่านผู้ใหญ่ของผมทั้งนั้น ซึ่งนับทั้งสถานีตำรวจพระราชวังบวกเข้าไปด้วย ซึ่งเดิมทีเดียวสถานีตำรวจนี้อยู่ในบริเวณตลาดท่าเตียน เรียกกันตามภาษาชาวบ้านว่า 'โรงพักท่าเตียน'

ในถนนรอบกำแพงเมืองนี้ ถ้าจะนับถนนซอยลงแม่น้ำมีอยู่หลายท่าด้วยกัน จะขอนับให้ฟังแต่สะพานพุทธฯ ไปหาดาบลท่าเตียน ท่าที่หนึ่งคือท่าวัดเลียบ ท่าที่สอง ท่าโรงยาเก่า ท่าที่สาม ชื่อท่ากลาง ท่าที่สี่ปากคลองตลาด ท่าที่ห้า คือท่าตรงข้าม ซึ่งตรงกับประตูบ้านเก่าผม ท่าที่หก ท่าเตียน ท่าที่เจ็ด ท่าโรงโม่ ซึ่งต่อจากนี้ไปมีอีกมากท่าจะไม่ขอล่าว

ประตูบ้านเกิดผม เขาก็ก่อสร้างตามแบบเก่าละครับ ซึ่งในสมัยนี้จะไม่เห็นอีกแล้ว ประตูที่ใหญ่และหนาเทอะทะ เพราะสองข้างประตูที่ผ่านเข้าออกจะมีห้องของคนประตูอยู่ด้วย จึงทำให้ประตูหนาเทอะทะ ตลอดเวลาจะมีคนประตุนั่งอยู่หน้าห้องเสมอสองคน เพื่อรายงานกับคนเข้าออกที่จะมาหาเจ้าบ้าน พอพ้นประตูเข้าไป ทั้งสองด้านริมรั้วบ้านจะมีห้องทิมแถวติดเป็นพิดไปตลอดรั้วล้อมบ้าน ทิมแถวนี้ก่อสร้างโดยฝาดือปูนหลังคากระเบื้อง พื้นห้องยกพื้นด้วยไม้ ห้องที่กล่าวนี้เป็นห้องของบริวารบ้างวงศ์ญาติบางคนบ้าง ส่วนตัวบ้านของท่านเจ้าบ้านนั้นอยู่ตรงกลาง พื้นที่บ้านใหญ่ตรงกลางนี้แต่ก่อนเขาเรียกกันตำหนัก แต่เราอย่าไปพูดกันเลย เราพูดกันว่าตัวเรือนก็แล้วกัน เป็นบ้านยกพื้นสูงใช้เสาใหญ่ๆ ปลุก รูปรางเรือนอยู่ในรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีชานชาลาแล่นกลางที่สร้างด้วยอิฐและปูน

ถ้านับจากซ้ายมือขึ้นไป หลังจากขึ้นบันไดปูนแล้ว เดินเล็กน้อยจะเข้าประตูรั้วอีกชั้นหนึ่ง เข้าสู่ชานชาลาใหญ่แล่นกลาง ด้านซ้ายมือมีเรือนขนาดใหญ่สองหลังแผ่นติดกัน มีแต่ฝาบ้านแต่ไม่มีฝากันเป็นห้องปล่อยโล่งเหมือนโรงโขน ไม่มีคนอยู่เลย ความใหญ่โตของเรือนแผ่นนี้ทำให้

น่ากลัว ส่วนเรือนด้านขวานั้น มีฝาห้องเรียบร้อยปิดประตูตายเสมอ ไม่มีคนอยู่มีความใหญ่เท่าๆ กับหลังแผ่นดินนั้น ครั้นสุดขานขาลานี้ไปจะมีบันไดปูนลงสู่สวนดอกไม้ แต่ว่าด้านสุดขานขาลานี้ยังมีทางปูนเลียวเข้าสู่ตัวเรือนใหญ่อีกหลังหนึ่ง ก่อสร้างผิดกับสามหลังที่กล่าวมาแล้ว เพราะสามหลังที่ผ่านมาสร้างแบบไทยแท้เป็นเรือนฝาลูกปะกน ทั้งพื้นและฝาเครื่องบนไม้สักล้วน แต่หลังที่สามนี้ซิ การก่อสร้างมีแบบจีนปน ฝาเรือนถือปูน แต่พื้นไม้เป็นไม้สัก หลังคาทำแบบจีนกลายๆ ฝาผนังเรือนทุกด้านเขียนภาพเรื่องจีนทุกด้าน เป็นเรื่องสามก๊ก ที่บานประตูหน้าต่างเขียนภาพตัวสำคัญๆ ในเรื่องใหญ่ๆ ทำทางน่ากลัว ถือหอกถือดาบ มีหนวดมีเครายาว แต่ผมไม่กลัว เพราะเห็นมาแต่อ่อนแต่ออก ถ้าเวลานอนไม่หลับจะนอนดูภาพเหล่านั้นจนหลับ

นี่แหละครับท่านผู้อ่านที่เคารพ แบบบ้านเก่าแก่ที่ให้อำนาจชีวิตมาส่วนการตกแต่งบ้านผมไม่มีความรู้เลยว่าทำไมท่านผู้ใหญ่ท่านจึงตกแต่งบ้านเป็นจีนเป็นไทยก็ไม่ทราบ หรือบางทีอาจจะให้เข้าชุดกับกระถางต้นไม้ลายครามก็เป็นได้ แบบบ้านและความเป็นอยู่อย่างนี้ ผมเคยเบื่อหน่ายว่าเป็นโบราณ เบื่อเหลือทน อยากจะพ้นการเป็นโบราณ และก็พอดีฐานะของผู้ใหญ่ผมรักษาไว้ไม่อยู่ จึงอันตรายไปหมดสิ้น ครั้นพอมาโตเป็นผู้ใหญ่เข้ากลับหวนคิดอยากจะมีบ้านแบบเก่าเป็นไทยแท้ที่เคยให้อำนาจมา ก็หมดโอกาสเสียแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างมันฉ่ายๆ ผายๆ ไปเป็นแบบอื่นพ้นการเป็นไทยไปจนหมดสิ้น เพราะตัวเองเป็นไทยก็อยากมีอะไรเป็นไทยๆ ไว้กับตัว แต่ก็ไม่มีแล้ว เมื่อผมเด็กๆ อยู่ในบ้านแบบเก่าๆ นั้น ตอนเข้าพอดีดวงอาทิตย์ขึ้นผมจะชวนเด็กคนใช้หญิงอายุรุ่นๆ กันสองสามคนวิ่งผ่านขานขาลาใหญ่ผ่านเรือนสามหลังนี้ออกพ้นรั้วเรือนลงสู่ขานบันได เก็บดอกกรรณิการที่ยืนต้นอยู่สองข้างบันได ดอกมันจะหอมระรินอ่อนๆ มันถูกลมโยกร่วงเกลื่อนพื้นอยู่ เราจะเก็บใส่ขันเล็กๆ จนเต็มปรีแล้วนำไปให้แม่ ถ้าหน้าหนาว เราจะแวะเก็บดอกกลดาวัลย์ที่ข้างขานปูน

จะเข้าเรือนเราหอมฟุ้งตลบไปทั่ว ทั้งกลิ่นสายหยุดที่บ้านเข้าในสวนจะโชยขึ้นมาตลบบ้าน พอตอนสายเราจะลงไปเก็บดอกบีบที่ข้างล่างมันหอมชื่นใจนัก คมเสียพอใจแล้วก็เอามาฉีกเป็นเส้นๆ ตากแดดให้แห้ง ให้คุณพ่อกับคุณลุงไล่ปนกับยาเส้นริชมอนมวนสูบมันหอมฟุ้งดีนัก

กลางวันผมจะลงเล่นกับเด็กผู้ชายข้างล่าง บุกดงไม้บ้าง ปีนป่ายต้นไม้บ้างสนุกนัก แต่ที่ชอบมากที่สุดก็คือรถม้าเก๋งที่ถือว่าล้ำสมัยแล้ว ตัวถังเป็นเก๋งประดับกระจกสีต่างๆ เขาขึ้นนั่งกันใครอยากเป็นสารดีก็ทำท่าขับอยู่บนที่นั่งสารดี เหยียบระฆังกันกึ่งเก๋ง แต่ส่วนรถม้ารุ่นใหม่เราเล่นไม่ได้ คนขับรถขอร้องเราไม่ให้เล่น คุณพ่อกับคุณลุงชอบเที่ยวกลางคืนเสมอ พอตกบ่ายท่านทั้งสองจะสั่งเตรียมม้าแล้วก็ออกจากบ้านไป กว่าจะกลับก็สามสี่ทุ่มไปแล้ว

น่าประหลาดนัก คุณพ่อผมคุณลุงผมมีนิสัยเป็นนักเลง มีอำนาจใหญ่โตไม่กลัวใคร แต่ทั้งสองกลัวผีนัก ท่านกลับจากเที่ยวแล้วจะผ่านชานชาลา นั้นไม่ได้เลย กลัวทั้งเรือนแฝดและเรือนหลังที่ปิดตาย ผมมารู้คราวหลังว่าเรือนหลังที่ปิดตายนี้เป็นเรือนหลังที่สำหรับเก็บศพปู่ย่าตายาย ตายลงก็เอาตั้งศพที่นั่นทำบุญกันไปสวดกันไป จนครบกำหนดก็จัดการเผาไป หมดธุระแล้วก็ปิดตายไว้เฉยๆ จึงน่ากลัว ส่วนเรือนแฝดที่ปล่อยโล่งนั้น เมื่อก่อนเป็นที่ซ้อมโขนละคร มึงานก็ใช้ละครและโขนของตัวเอง เรือนแฝดนี้จึงใหญ่เท่าๆ กับโบสถ์วัดที่เล็กๆ ใหญ่เท่ากันทั้งเรือนเก็บศพ พวกผู้หญิงในบ้านก็กลัวที่แถวชานชาลาเหมือนกัน พลบค่ำแล้วก็ไม่ออกมาเลย ฉะนั้นจึงต้องมีคนในบ้านข้างล่างต้องขึ้นมานั่งคุยกัน เพื่อคอยคุณพ่อผมกับคุณลุงกลับมา

และที่น่าประหลาดที่สุดก็คือ คนแต่ก่อนนั้นถ้าเป็นชายมักจะมีนิสัยชอบมึนเมาถึงสามกษัตริย์คือ เหล้า กล้วยา ยาฝิ่น พวกที่มาคุยกันที่เรือนแฝดจึงเป็นพวกกัญชาทั้งนั้น คุยกันครั้นเครงทุกคน คุณแม่ผมมักเห็นใจพวกที่นั่งเฝ้า จะมีขนมจันอับที่พวกจันทินกับน้ำชาจีนเอามาให้เสมอ มีหลาย

ชนิดด้วยกัน ห่อใหญ่เบ้อเร่อหกสตางค์ แปดสตางค์ กินกันได้ตั้งห้าหกคน และก็อ้อมเอาการเช่นถั่วลิสงเคลือบน้ำตาล ถั่วตัด งาตัด ข้าวพอง จับกัม เต้ารั้ว และอะไรๆ อีกสองสามอย่าง พวกคอกัญชาโปรดนัก สุกแล้วมีขนมกินด้วย คินยังรุ่งก็ยอมอยู่

เรื่องที่เขาคุยกันนั้น มาคราวหลังก็รู้ว่าโกหกทั้งนั้น แต่เด็กๆ รู้สึกว่าฟังเขาคุยแล้วติดใจ เด็กที่จะมานั่งฟังเขาคุยกันนั้นมีเฉพาะคนเดียวเท่านั้น พวกเด็กผู้หญิงต้องนอนแต่หัวค่ำ เขาตั้งวงสูบกัญชาและคุยกันที่มุมเฉลียงตัวเรือนแฝด คุณแม่ผมอนุญาตให้ไปฟังเขาได้ในเขตเวลาสามทุ่ม พอได้เวลาคุณแม่ผมจะไปตาม และพวกนั้นก็กราบไหว้ขอสตางค์ไว้ซื้อกัญชาสูบคินหลัง เรื่องที่เขาคุยกันนั้น แม้จะเป็นไปได้และไม่ได้ ผมก็ไม่รู้จักจะวิจารณ์ได้ รู้สึกว่าเรื่องต่างๆ ของเขาสนุกโลดโผนดีนัก และมักจะทุกเรื่องเขาจะเล่าว่าเขาได้ไปท่องเที่ยวเกี่ยวกับพวกฝรั่งทั้งนั้น บางทีเขาว่าเขาไปทำงานกับฝรั่ง คนที่เล่านี้ชื่อนายผลอ มีพื้นหลอ อายุแก่คร่าวสูง ผมไม่ค้ำนึ่งว่าคนสูบกัญชาที่มีสารรูปอย่างนั้นน่าจะหรือจะไปทำงานกับฝรั่งได้อย่างไร เขาคุยกันอย่างไรผมก็พอใจฟังทั้งนั้น คุณแม่ผมหัวเราะบ๊อยๆ เมื่อผมนำไปเล่าให้ฟังว่าลุงผลอเล่าอะไรๆ ให้ฟังบ้าง คุณแม่จะว่า 'อ้ายผลอโกหกหลอกเด็กใหญ่'

คินหนึ่งลุงผลอเล่าให้ฟังว่า ได้เคยเดินเรือทะเลไปเมืองฝรั่ง แต่เมืองไหนลุงผลอไม่ได้บอก แกว่าแกไปพบคลื่นใหญ่เข้าอย่างจิงแทบจะเอาเรือไปไม่รอด คลื่นแต่ละลูกโตเท่าภูเขา ผมฟังแล้วพลอยกลัวไปด้วย เพราะคำว่าทะเลนั้นมันกว้างใหญ่นัก เห็นแต่น้ำกับฟ้าเท่านั้น ลุงผลอว่าปลาแต่ละตัวโตเท่าลำเรือที่ไป พุดเท่านั้นก็น่ากลัวแล้ว ถ้าเรือล่มลงปลาก็กินคนหมด ลุงผลอว่าโดนคลื่นหนักอยู่สามวันสามคืน ในวันรุ่งขึ้นจึงได้รู้ว่าคลื่นใหญ่นั้นที่แท้มันกรขึ้นเล่นน้ำนั่นเอง แกว่าทุกคนในเรือร้องกันลั่นเมื่อเห็นหัวอะไรใหญ่เท่าบ้าน มีหนวดยาวที่ได้คางและมีหนวดข้างจุกสองเส้น ยาวเท่าเสาไฟฟ้าสองต้นต่อ หัวสัตว์ที่เห็นเป็นเงามืดๆ นั้นมีเขาสองเขา

มันขูดยาวพันน้ำทะเลที่มีคลื่นจัด บนท้องฟ้าก็มีเมฆมืดและม้วนตัว
อย่างบ้าคลั่ง เจ้าสัตว์นั้นหันหน้ามาดูเรือไฟ ทุกคนร้องกันลั่นว่า ‘มังกร’
ผมผู้ฟังสะดุ้งใจ ไม่เคยเห็นเลยว่ามังกรมันเป็นสัตว์รูปร่างอย่างไร

‘รูปร่างมันเป็นอย่างไรนะลุงผลอ?’ ผมถามผู้ฟังหลายคนหัวเราะและว่า

‘พุทโธ! ยังเด็กจะเคยเห็นที่ไหนได้’

‘นี่แน่ะ นี่แหละมังกร รูปร่างยังงี้’ ลุงผลอพุดแล้วจับแขนนายตึกที่นั่ง
ฟังอยู่ให้ยื่นแขนออกมา อีตาตึกคนนี้สักรูปมังกรไว้ที่แขน ผมก็มุดที่
แขนอย่างสนใจ ตัวมันยาวเหมือนงู แต่มีตีนสี่ตีน

‘อ้ายทิดตึกนี่เขาก็พบมังกรมาเหมือนกัน เขาเลยสักแขนไว้ดู กลัวจะ
ลืมรูปร่างมันเสีย’ ลุงผลอพุดถึงนายตึกให้ผมฟัง ผู้ถูกกล่าวนามยิ้มอย่าง
ภูมิใจ

‘มันกัดเรือเราหรือเปล่า?’ ผมถาม

‘เกือบไปละซี ตีแต่นายฝรั่งสั่งยิงปืนใหญ่ไปสามนัด มังกรเลย
ว่ายน้ำห่างออกไป แต่คลื่นก็ยังจัดอยู่อย่างนั้น พวกเราหกล้มหกลุกกันแยะ
ไปเลย’ ลุงผลอว่า

‘จันกล่าวมันขูดขึ้นมากัดพวกเรานะซี’ ผมว่า

‘ไม่กล้าหรอก ปืนใหญ่เข้าใครออกใครเมื่อไหร่ มันว่ายน้ำห่างออกไป
แล้วคำรามเสียงสะท้อนกึกก้องเลย พุดแล้วชนลูก เสียงมันน่ากลัวมาก’
พุดแล้วลุงผลอก็ยื่นแขนให้ผมดูว่าชนที่แขนเขา ลูก ผมก็มองดู แต่ชนคน
เรานั้นจะลูกอย่างไรผมไม่เคยรู้

พวกคอกัญชาทั้งหลายร้องอือออไปตาม ๆ กันว่าน่ากลัวฤทธิ์ของมังกร
ลุงผลอสูดกัญชาขัดจังหวะก่อนแล้วชี้ที่แขนนายตึก

‘มังกรตัวที่เจ้าตึกสักไว้นี้สียังไม่สวย แต่ตัวที่ผมเห็นนะคุณแดง อ้อ!
มันสวยพิลึกเลย ครีบหลังมันยังงี้สวยยิ่งกะปลา กัด เขียวแดงสดใสจริงๆ
แต่เกล็ดตามตัวมันซีร้ายมาก มันเงาวับ ตัวมันเปือก พอถูกแสงแดดเท่า
นั้นแวบเข้าตาแทบบอด’ ลุงผลอพุดจบแล้วหยิบขนมที่ผมเอาไปให้

กินอย่างสบาย พวกฟังก็อ้ออสนับสนุนแล้วต่างก็กินขนมกัน

พอหลงผลอ จบลงไปแล้ว นายตึกก็เป็นผู้เล่าเรื่องการผจญภัยบ้าง พวกกัญชาต่างตั้งใจฟังตาเชื่องๆ นายตึกว่าเขาได้ไปล่าสัตว์กับฝรั่ง ผมตื่นใจจริงๆ พวกนี้คบกับฝรั่งทั้งนั้น เขามักจะพูดว่าฝรั่งสั่งงานยังงั้นยังงี้ เขาทำเสียงพูดอย่างแขกยามแล้วบอกว่าเป็นเสียงฝรั่งพูด เขาว่าฝรั่งพูด 'เอ็งทำดีมีมากมาก ฉันชอบใจเอ็ง' นำแปลกที่ฝรั่งชอบพูดเอ็งๆ ข้าๆ ฉันๆ แต่ผมสนใจเรื่องการล่าสัตว์มากกว่าอะไรๆ จึงตั้งใจฟัง

เขาว่าการล่ากวางล่าอีเก้งล่ามากมาก บังเอิญที่ชุมนุมสนุกกัญชานั้น อยู่มุมเจดีย์เรียงแผ่น ที่เสาต้นหนึ่งมีหัวกวางแขวนอยู่หัวหนึ่งมานานมานานแล้ว นายตึกแหงนหน้าขึ้นชี้มือไปที่หัวกวางนั้นแล้วร้องว่า

'อ้ายตัวนี้ซิคับคุณแดง กว่าผมจะได้มาเลือดตาแทบกระเด็น' นายตึกบอกผม 'โอย! ล่ามากกะมันมาเหลือหลาย นี่มันตายเลยเอาหัวแขวนไว้เป็นที่ระลึก' เขาว่า ผมก็แหงนดูหัวกวางนั้น ดวงตามันแจ้ว เขาสวยงามมาก

'แหม! ตามันแจ้วยังกะเป็นๆ แน่ะ' พวกกัญชาคนหนึ่งว่า 'นี่ฝรั่งเขาใส่ยาไว้ เนื้อหนังไม่เน่า ดูยังกะเป็นๆ เลย' นายตึกอธิบายความจริงหัวกวางหัวนี้ผมเคยดูเสมอๆ และเคยชมว่าเขาช่างทำเหมือนของจริงแท้ๆ คุณแม่เล่าว่าเขาทำที่เมืองฝรั่ง แล้วห้างแขกเอามาขาย คุณพ่อซื้อมาไว้นานแล้ว สำหรับแขวนเลื้อยแขวนหมวกพวกที่มาในงานศพคุณย่า แต่นายตึกว่ากวางตัวนี้เป็นกวางตัวที่ได้มาจริงๆ มันตายฝรั่งก็ใส่ยาไว้จึงไม่เน่า ผมผู้ฟังชักอึกอัก หรือว่าคุณแม่จะไม่รู้เรื่องเดิมของเขากะมัง เลยนึกว่าคุณพ่อซื้อมาก็บอกกับผมอย่างนั้น

'นายตึกจับมาได้อย่างไรล่ะ?' ผมถามพร้อมกับแหงนดูหัวกวางนั้นไม่วางตา

'อ้อ จับได้ตอนที่ผมไปพบมันกำลังยืนเก็บลูกเกดกินอยู่น่ะซี' เขาว่า 'ไอ้ไฮ! ในป่ามีลูกเกดด้วยหรือ?' ผมร้องด้วยความตื่นเต้น และลูก

เกิดขึ้นก็เป็นของชอบด้วย

‘โอย เกลื่อนป่าเลย เหยียบแหลกไปกับดินเลย’ เขาพูดและโบกมือ แสดงว่ามันมากมาย

‘แหม! น่าเสียดาย หายากจะตาย’ ผมครางเบาๆ มันของหายาก ผมลึงโลดรู้สึกว่ในป่านี้ช่างน่าสนุกสบาย ลูกเกิดก็มีกิน มันหวานอร่อยนัก

‘คุณแดงเอ๊ย มันทำวุ่น บังเอิญผมไปเหยียบกิ่งไม้หัก มันได้ยีนเข้าชิ มันเลยวิ่งหนีเข้าซอกเขา ผมออกวิ่งตามทั้งวันไม่พบ ฝรั่งด่าก็อดแถมผม เสียแยะ’ เขาว่า

‘บ๊ะ แล้วกัน!’ พวกกัญชาที่ฟังเสียดาย ‘แล้วทำยังไงถึงได้มาล่ะเจ้า ตัวนี้น่ะ?’

‘รุ่งขึ้นนะซี’ นายตึกว่า ‘จรรยาของมันเอง มันวิ่งหนีไปติดดงระกำเลย จับได้ พุดถึงดงระกำ พวกเราโวย มันดกป่าเหลือเกิน โอย! ฉันเก็บกิน เสียอึด เจ้ากวางนะปล่อยมันไปก่อน หนีไปไหนไม่ได้หรอกติดแน่นเลย ฉัน กินระกำเพลินไปเลย หวานสนิท’ นายตึกพุดแล้วมองหน้าผม ผมก็พลอย ชื่นชมไปด้วย ระกำหวานนี้คุณแม่เคยซื้อให้กิน หวานและหอมดี ชั้นแรก ผมคิดว่าต้นไม้สวนที่แท้มีในป่า

‘พอผมกินระกำอึด ก็จัดแจงเอาเถาวัลย์ผูกกางเกงเลย’

‘จับเป็นอะไร?’ ลุงผลอตถาม

‘ยังงั้น!’ นายตึกตอบอย่างภูมิใจ ‘ฉันจงเดินต๊อกๆ ไปไหนก็ตามไป ด้วยไม้หนีเลย

‘มันเชื่องน่าสงสาร’ คนอื่นๆ พุด

‘ฉันชอบฝรั่งว่ากวางตัวนี้อย่ายุ่งกับมัน เพราะฉันจับของฉันได้ ฝรั่ง กียอม ฉันไปไหนก็จูงมันไป ต้องจูงหาลูกไม้ให้กินทุกวัน แหม! คุณแดงครับ ลูกพลับสดเกลื่อนป่าไปเลย ผมกินเสียพุงกาง ให้เจ้ากวางกินด้วย’ ผมฟัง แล้วสุดปากอยากไปปากะเขาบ้าง มีผลไม้กินมากไม่ต้องกินข้าวก็ได้ อย่างนี้นี่เอง พระฤาษีจึงชอบอยู่ป่าเพราะมีอะไรๆ กินสบายนี้เล่า

‘กวางตัวนี้น่ารักน่าสงสารมาก มาตายเอาที่วังนี้เอง’ นายตึกว่า ‘มันท้องเดินและตาย ใครคงแอบเอาอะไรให้มันกิน ท้องเลยเสียทำให้ตาย ผมเลยเอาหัวมันมาแขวนไว้ดูเป็นที่ระลึกเพราะลำบากตรากตรำมาด้วยกันตลอดป่า’ นายตึกเล่าจบ ทุกคนถอนใจแล้วแหงนดูเจ้ากวางนั้นด้วยความสงสาร ในขณะที่นั่นเอง ได้เกิดเสียงประหลาดขึ้นในเรือนแผ่นนั้น มันเป็นสัตว์ร้องอยู่ในความมืดของตัวเรือนใหญ่ พวกกัญขามีสีหน้าตกใจ ลุงผลอร้องว่า

‘เอ๊ะ! มันเสียงกวางนี่แฮะ’

ทุกคนเหลียวไปดูตามเสียงนั้น แต่ความมืดเพราะไม่มีแสงไฟ เรามองตั้งนานจึงเห็นภาพเจ้าของเสียงอยู่ที่กลางตัวเรือนนั่นเอง ทุกคนตกใจ มันเป็นความจริง เสียงที่ร้องนั้นมีตัวมืดน กวางตัวขาวโพลนยืนอยู่ในความมืดในท่าทางตกใจและระแวงภัย ไม่มีใครรู้อันนั้นมันมีอะไรเกิดขึ้น ทุกคนเปลี่ยนจากทำนองธรรมดาเป็นนั่งยองๆ ตาเบิกกว้างจ้องมองเจ้ากวางขาวโพลนตัวนั้น และในช่วงขณะนั่นเอง เจ้ากวางนั้นก็กระโจนลงที่ชานชาลา และมันก็หายไปเฉยๆ

‘เอ๊ะ! ผีไวย!’ ใครคนหนึ่งร้องขึ้น พอขาดคำร้องจึงเกิดอลวนขึ้น ทุกคนสะดุ้งลุกฮือขึ้น บางคนวิ่ง ผมเองนั้นพอคำว่าผีดังขึ้น ผมก็ผละออกวิ่งมุ่งหน้าเข้าสู่ตัวเรือนที่คุณแม่และคุณป้ายังนั่งคุยกันอยู่ ทั้งสองคนตกใจเมื่อเห็นผมวิ่งเข้าไปหา

เมื่อคุณแม่และคุณป้าฟังผมเล่าให้ฟังแล้วกลับดูผมอย่างหนักว่า ไปเชื่อคำโกหกของเจ้าพวกสุมกัญชา ผมเถียงว่าผมเห็นกวางนั้นจริงๆ วิ่งอยู่ในเรือนแผ่น ตัวมันขาวราวกับกระดาษ คุณแม่กับคุณป้านิ่งอึ้ง แต่อ้อมแอ้มว่าอายพวกนี้เล่นสัปดนมันทำขึ้นล้อเด็ก พูดแล้วไล่ผมเข้าเรือน แล้วคุณแม่คุณป้าก็รีบปิดประตูเรือน แล้วทั้งสองก็มองตากันพลาจไล่ผมเข้ามุ้ง ผมไม่มีความรู้สึกว่ามีหรือไม่ใช่ผี มองเห็นมันเป็นกวางจริงๆ ผมนอนคิดถึงเรื่องกวางตัวนั้นที่นายตึกเล่าให้ฟังทุก ๆ ตอนจนหลับไป

รุ่งขึ้นเช้าผมได้ยินคุณพ่อพูดว่า เมื่อคืนแปลกใจที่เจ้าพวกกัญชาที่เคยนั่งคอยรับอยู่ที่เรือนแฝด แต่เมื่อคืนทำไมพากันคอยอยู่ที่ประตูบ้านหมด คุณแม่มองหน้าผมแล้วมองดูคุณป้า ทั้งคุณแม่และผมก็ไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับกวางที่เรือนแฝด ความรู้สึกของผมเหมือนฝันไปเมื่อไม่มีใครพูดเรื่องกวางมันก็เงียบกันไปหลายวัน ต่อมาคนใช้ผู้ชายที่อยู่ข้างล่างได้ขึ้นมาเปิดหน้าต่างที่เรือนแฝดทุก ๆ ด้าน มีแสงสว่างขึ้น ก็ดูเรือนใหญ่แฝดนี้ น่าร่มเย็นน่าชมอยู่ มองลอดหน้าต่างออกไปจะเห็นกิ่งไม้ดอกต่าง ๆ ทอดยอดทอดก้านให้เห็น สีใบเขียวอ่อนเขียวแก่ และใบเหลืองนวลของตน แสงจันทร์ และใบสีแดงสีม่วงบางชนิดสลับสีกันสวยงาม

เรือนสองหลังแฝดนี้ ถ้าเปิดหน้าต่างเสียทั้งหมดความมืดทึบน่ากลัวก็จะหมดไป กลับน่าจะไปนั่งเล่นนอนเล่นเสียอีก ผมกับเด็กคนใช้หญิงได้ชวนกันไปเล่นที่นั่น เหนียวกิ่งไม้เก็บดอกไม้กันสนุกใครสมัครเล่นชายข้าวชายแกงก็เที่ยวเก็บใบไม้มาหั่นต่างกับข้าวทำกินทำขายกันสนุกสนานลมพัดเข้ามาเย็นสบายดี ทำให้ซังกว้าง เรือนแบบเท่านั้นหลังคาสูงคล้ายหลังคาโบสถ์ จึงปะทะเอาความร้อนของดวงอาทิตย์ไว้ไม่ปล่อยลงมาข้างล่างเลย ตอนแรก ๆ พวกเราเอนตัวนอนกันเล่น ๆ ก่อน ลงท้ายก็เลยหลับไปหมดทั้งสามคน แต่ตัวผมจะหลับสนิทหรือไม่ก็ไม่ทราบ หูได้ยินเสียงเพลงละคร เสียงลูกคู่และต้นเสียงเพราะวังเวงจับใจ มันเป็นเสียงเล่นละครรำ เนื้อเพลงรำพันน่าสงสารจับใจ แล้วผมก็เห็นภาพขึ้นชัดถนัดตา เป็นละครเรื่องพระรถเมรี นางเมรีตามพระรถมาทันกันที่ชาน้ำที่สายน้ำเป็นกรดข้ามไม่ได้ แต่พระรถข้ามไปแล้ว ฝ่ายเมรีก็ตัดพ้อต่อว่าและอ่อนวอนอยู่คนละฝั่ง นางทั้งร้องให้คร่ำครวญรำพันรัก ผมดูไปก็ร้องให้ตามไปด้วยกับเขา ผมตาพร่าด้วยน้ำตา แล้วภาพต่าง ๆ ก็หายไป

ผมฝันไปนั่นเอง ตื่นขึ้นยังใจสะท้อนสงสารเมรี เด็กหญิงอีกสองคนก็หลับอยู่ข้างผม ผมจึงปลุกให้ตื่นแล้วกลับเรือนที่อยู่ ในตอนเย็นคุณพ่อคุณลุงไปเที่ยวกันแล้ว ตอนรับประทานอาหารผมจึงเล่าเรื่องฝันให้คุณแม่

ฟังว่านอนฝันที่เรือนแผด คุณแม่ฟังคล้ายไม่สนใจ

‘เมื่อก่อนบ้านเรามีละคร ซ้อมกันเสมอ’ คุณแม่พูด

‘ทำไมเดี๋ยวนี้ไม่มีละครให้คุณแม่?’ ผมถาม

‘เลิกมานานแล้ว อายุลูกเกิดมา เราเลิกกันแล้ว’

‘แหม! เสียตายจัง เหมือนผมเกิดทันได้ดูเหมือนกัน เห็นชัดดีจ้ะคุณแม่ฝันนี้ แหม! ผมสงสารนางเมรีจริงครับคุณแม่’ ผมพูดด้วยความจริงใจ

ผมมารู้เรื่องคราวหลังจากยายครามแม่ครัวแกเล่าว่า เมื่อก่อนสนุกดี ได้ดูละครเสมอ และแกว่าตัวละครที่เป็นตัวเมรินั้นได้ตายไปแล้ว จับไข้ตาย ละครเลยเลิกเลย คุณพ่อรักตัวเมรินั้นมาก เมื่อมาตายลงก็เลยให้เลิก ละครทั้งหมด ตัวละครต่างก็แยกย้ายกันไป ผมนั่งฟังและนึกเห็นหน้า ตัวเมรีได้ถนัด เขาสวยดีมาก และเล่นตามบทได้น่าสงสารมาก

‘คุณแดงอย่าพูดถึงตัวเมรีให้คุณแม่ฟังอีกนะจ๊ะ’ ยายครามว่า

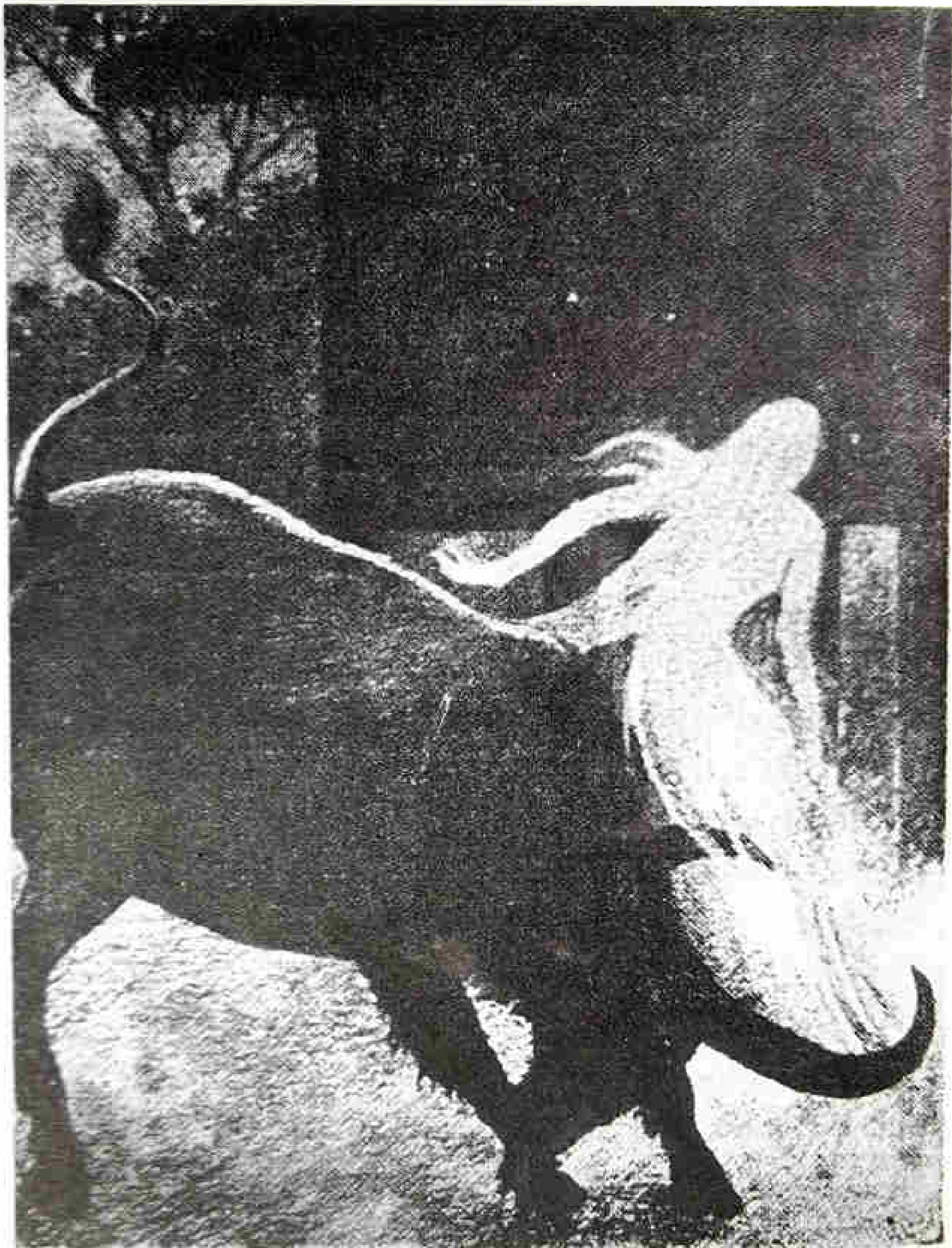
‘เอ๊ะทำไมล่ะยาย?’ ผมถาม

‘คุณแม่เกลียดตัวเมรินั้นแหละ อย่าไปพูดถึงอีกเลย คุณแม่จะดูเอา’

ผมได้ยินยายครามห้ามแกมขอร้อง ผมก็ไม่ได้พูดอะไรอีก แต่น่าประหลาด นับแต่วันที่ฝันเห็นก็หลายวันมา ผมยังจำหน้าตาของตัวเมรีได้ ถนัด และโดยบังเอิญคุณพ่อก็มีเล่มอัลบั้มติดรูปถ่ายหลายเล่ม ผมแอบเปิดดูเรื่อย ๆ และมีภาพทั้งหญิงทั้งชายเพื่อน ๆ คุณพ่อทั้งนั้น และก็พบรูปหนึ่ง ผมสะดุ้งทั้งตัว ผมพบหญิงคนที่เป็นละครตัวเมรีในนั้น แม้แต่จะไม่ได้แต่งละครก็จำได้ หญิงนั้นห่มผ้าสไบเฉียง นุ่งผ้าลาย หน้ายิ้มอย่างเศร้า ๆ น่าประหลาดใจจริง ๆ ผมเห็นแกในฝันในฐานะตัวละครที่ผมเกิดไม่ทันแก เพราะแกตายเสียแล้ว แล้วผมฝันเห็นแกได้อย่างไรเล่า เพราะรูปถ่ายที่เห็นนี้เป็นที่ยืนยันว่าผมฝันเห็นแกจริง ๆ ทั้ง ๆ ไม่เคยเห็นแกมาก่อนเลย ผมแอบเล่าให้ยายครามฟังว่าได้เห็นรูปตัวละครเมรีในอัลบั้มภาพ ยายคราม ตาถลน

‘คุณแดงเห็นเขาจริง ๆ แหละ’ แกว่า ‘คุณแดงอย่าพูดกับคุณแม่อีกนะ’

แกกำชับผมอีก และเหลียวหน้าเหลียวตาไปรอบๆ คล้ายจะกลัวคุณแม่ได้ยิน ผมเลยไม่ได้พูดอะไรอีก เก็บเป็นความลับไปเลย นี่แหละครับเรื่องของบ้านเก่า ที่รักษาไว้ไม่ได้เกิดจากฐานะของคุณพ่อและคุณลุงตกต่ำมานานแล้ว ผู้คนที่อยู่ร่วมบ้านด้วยก็ส่วนมากเป็นคนครึ่งคุณปู่ มาหลังๆ นี้ก็ไม่เสียเงินเสียทองอะไรที่เขา रख ใช้ เขาอยู่ด้วยความภักดี . แต่ลงท้ายก็ต้องเป็นแพแตกกันไปจนได้ คุณพ่อก็ขายที่บ้านให้กับรัฐไปด้วยราคาไม่งามนัก และไปซื้อบ้านเล็กๆ อยู่ และบัดนี้ทั้งคุณพ่อและคุณแม่ก็สิ้นไปหมดแล้ว ผมก็ครองบ้านใหม่อยู่ ซึ่งไม่ใช่แบบไทย ครั้นอยากจะกลับมามีบ้านแบบเก่าอีกก็หมดปัญญาด้วยเรื่องเงิน

อ้ายทวยผู้ทอสัตว์

...พอร่างนั้นเข้ามาใกล้ แล้วเอาผ้า
คลุมหัวออก...ผมเห็นหน้าในแสงเดือนอ่อนๆ
เท่านั้นแหละครับ...ผมผุดลุกขึ้นนั่ง...ตัวสั่น...

أيายทวยผู้ซื้อสัตว์

ในวันอาทิตย์วันหนึ่ง พวกเราที่ชอบเปลี่ยนอารมณ์ในด้านการ
ยิงนกตกปลา ได้พากันขึ้นรถไฟสายปราจีนบุรีไปลงที่สถานี 'เปลง' ตรงไป
บ้านผู้ใหญ่เต็มที่เคยรู้จักมักคุ้นกัน หลายครั้งที่เราชอบไปบ้านผู้ใหญ่เต็ม
ค้างแรมกันที่นั่น ใครชอบยิงนกก็ยิง ใครชอบตกปลาทอดแหก็เอาตามสมัคร
ที่จำเป็นต้องไปบ้านผู้ใหญ่เต็มในเดือนธันวาคมก็เพราะเป็นเดือนไทย คือ
เดือนأيายหรือเดือนที่หนึ่ง เป็นหน้าน้ำลดปลาชุม แม้อากาศจะหนาวใน
เดือนนี้ก็จำเป็นนัก พวกเรามักชอบจะลุมไฟที่กลางดินแล้วนั่งล้อมวงกันที่
กลางดินในยามเช้าและยามค่ำคืน บ้างห่มผ้ากันลมหนาวแล้วผิงไฟ ต้มสุรา
กันไปกินกับแก้มที่หามาได้เช่นปลาต่างๆ และนก ในเช้าหนึ่งของวัน
อาทิตย์ เราได้เอาปลาที่หาได้ในวันเสาร์และไล่แข่งใหญ่แข่งน้ำในลำคูไว้ขึ้น
มาทำอาหารพล่ายากันตามถนัด นั่งผิงไฟไปดื่มไปกินอาหารปลากันไป มี
ผู้ร่วมวงชาวบ้านเปลงหลายคนร่วมวง และมีคนหนึ่งชื่อกลุ่มที่มี

ความชำนาญการจับปลาร่วมอยู่ด้วย เขาเล่าถึงวิธีหาปลาต่างๆ หลายวิธี ซึ่งพวกเราต่างสนใจ ตลอดจนการผจญกับภูตผีปิศาจที่เคยผ่านมา เขานั้น ในวงสุราของเราก็มีชีวิตชีวาขึ้น

“ชีวิตผมเมื่ออายุสิบหกสิบเจ็ดปีครับ พิลึกพิลั่นละ” นายกล่อมยก แก้วดื่มหมดแก้ว แล้วข้อมือไปข้ามฟากคลองไปยังบ้านหลังหนึ่งที่เชื่อม กับบ้านผู้ใหญ่อื่น บ้านนั้นแหละครับเป็นบ้านที่ผมอยู่อาศัย เดี่ยวนี้เป็น บ้านที่ทำให้ผมจดจำและระลึกถึงอย่างไม่ลืมในชีวิต บ้านนั้นเป็นบ้านนาย ค่วนพ่อบุญธรรมของผม ตัวผมพ่อแม่สิ้นไปหมดแล้ว จึงได้อาศัยไปบุญพ่อ บุญธรรมอยู่ ช่วยทำนาและเลี้ยงควาย พ่อบุญธรรมของผมมีบุตรสาวอยู่ คนหนึ่ง อายุเท่ากับผม แม่เธอตายไปนานแล้ว อยู่กันสองคนพ่อลูก ทำนา กันตามกำลัง ไม่ร่ำรวยอะไรหรอกครับ ครั้นได้ผมมาเป็นผู้อยู่ในบุญ ก็ ได้กำลังเพิ่มขึ้นพอทำพอกินกันไป

นายกล่อมหยุดพูด แล้วรินสุราดื่มรวดเดียวหมดตามนิสัย แล้ว หยิบปลาเนื้ออ่อนทอดจิ้มน้ำจิ้มใส่ปาก

“อ้ายผมนี้มันเสียอย่างเดียวละครับ รักคนง่าย” เขาว่า “พออยู่ได้ครึ่ง ปีก็เกิดรักแม่บุญยี่งลูกสาวพ่อบุญธรรมนั้นแหละ”

ตอนนี้พวกเราซักสนุกซำกันครึ้น พวกเราคนหนึ่งร้องขึ้นอย่างครึ้น เครงว่า

“ตอนนี้ซักจะมีบทรัก”

“เฮ้! ต่อไปเถอะครับ” ใครคนหนึ่งร้องเตือน นายกล่อมดื่มสุราอีก ทั้งบีปลาตะเพียนใส่เกลือตากแห้งจิ้มน้ำส้มเคี้ยวอยู่ครู่หนึ่ง

“เอาตอนลัดๆ เลยนะครับ” นายกล่อมว่า

“ผมจะเล่าถึงมารชีวิตของผมให้คุณฟัง” นายกล่อมเริ่มเรื่อง “ต่อจาก เราไปนี้สักหน่อยไม่ไกลนัก มีบ้านอยู่บ้านหนึ่ง เป็นบ้านผู้มั่งคั่ง คือบ้าน เสียเฮ้ง เป็นเจ้าหนี้ของขาวนาแถบนี้เกือบทั้งแถบเลย เขาเป็นพ่อค้าข้าวใหญ่ มียุงข้าวหลายยุง ขาวนาบ้านใดภูหนี้ยิมสินเขาไป ถึงปีต้องส่งข้าวให้เขา

ตามกำหนด เขาก็นำเข้ายั้งแล้วจัดการขายทางกรุงเทพฯ เสียแข็งมี ลูกชายเพียงคนเดียว นอกนั้นเป็นหญิงเสียมาก ลูกชายคนนี้ชื่อกิมเหลียง ครั้นไปเรียนหนังสือกรุงเทพฯ เปลี่ยนชื่อเป็นนายบุญเลี้ยง เขาหยุดพักเรียน แต่ละคราวจะชวนเพื่อน ๆ เขามาเที่ยวและพักอยู่ที่บ้านนั้นหลายต่อหลายคน ส่วนบุญยิ่งลูกสาวพ่อบุญธรรมของผมเขาติดต่อไปมาหาสู่อยู่บ้านเสียแข็งเป็นประจำ ทั้งกู้เงินและเอาดอกเบี้ยยไปส่ง จึงเลยชอบพอกับลูกชายเสีย และเพื่อน ๆ ลูกชายทุกคนส่วนผมล่ะครับ แม่บุญยิ่งจะมาดูอะไรกับผม อ้ายกล่อมก็อยู่กับควายซีครับ มีควายสองตัว อีเก็กกับอ้ายทวย กลางวัน ผมก็เลี้ยงมันอยู่กลางนา กลางคืนก็นอนกับมัน ปลุกห่างติดกับคอกมัน สุมควันไต้ยุ่งให้มัน” เขาหยุดพูดและหัวเราะตัวเองนิดหน่อย แล้วรินเหล้า

“พ่อบุญธรรมของคุณคงจะชอบพวกบางกอกกระมัง?” พวกเราคนหนึ่งถาม

“ดูๆ แกก็ไม่ชอบ ไม่เห็นแกเออวยอะไรด้วย แต่แกจะห้ามก็กลัว เสียแข็งจะโกรธกระมัง” นายกล่อมว่า

“เดี๋ยวนี้แม่บุญยิ่งยังอยู่หรือครับ” พวกเราถาม

“เอาเถอะครับ ผมกำลังจะเล่าให้ฟัง” เขาว่า “พ่อบุญธรรมเคยพูดกับผมว่าไม่พอใจเจ้าพวกเพื่อน ๆ ของลูกชายเสียแข็ง แต่ไม่กล้าพูด ไช้! คุณเอ๊ย เขาชวนกันพายเรือเล่นไปตามคลองนี้แหละครับ”

“คุณก็พูดว่าคุณรักแม่บุญยิ่ง ทำไมไม่ทำการขัดขวางล่ะ” พวกเราถาม

“โธ่! คุณคิดเอาเองก็แล้วกัน ผมซุกหัวนอนในขายคานบ้านเขา นอกจากจะทำตนเป็นคนกินบนเรือนถ่ายบนหลังคาแล้วยังจะยื่นปากไปขัดขวางเขา ผมก็ต้องไปอยู่วัดอาศัยข้าวบาตรเท่านั้น”

“ฮะ! ก็เราทำที่เป็นหวังดีแบบลูกหลานซิคุณกล่อม”

“ผมเคยพูดบ้างเหมือนกัน แต่คุณเอ๊ย แม่พูดใส่หน้าผมอย่างฟังไม่ได้ แกว่าอาศัยข้าวกินก็อย่ายื่นหน้าสะเออะหน้าเข้ามาเกี่ยวเลย เกิดเป็นคนรู้จักเจียมตัวเสียบ้าง ผมเลยหมดเสียง แต่ร้ายกว่านั้น แกเที่ยวเล่าเรื่องที่

ผมพูดขัดขวางแก่กับเพื่อนสาว ๆ ในคลองนี้ แม่เพื่อนเหล่านั้นจะสงสารผมหรือจะพลอยเกลียดผมไปด้วยก็ไม่ทราบ ดูเขาพายเรือผ่านบ้านไปเขาจะต้องเรียกอ้ายทุย ๆ เสมอ ๆ เขาจะเรียกอ้ายทุยที่เป็นควายที่ผมเลี้ยงหรือจะเรียกผมว่าอ้ายทุยก็ยากจะเข้าใจ ผมมันคนยาก ก็ก้มหน้าทำงานไปตามวาสนา จะเจ็บใจน้อยใจขมขื่นใจอย่างไรก็ต้องนั่ง กินข้าวเข้าแล้วก็นำอ้ายทุยอีกเกออกกลางทุ่ง เย็นพากลับ พอกินข้าวเย็นแล้วก็ก้มหน้าลุยลุยให้อ้ายทุยอีกเก แล้วก็ขึ้นห้างเฝ้าควายนอนอยู่กับอ้ายทุยอีกเก อ้ายทุยจะชูหน้าขึ้นมาดูผมเสมอ ๆ ในขณะที่นอนอยู่บนห้างคล้าย ๆ มันจะเห็นใจผมหรือรักผมอย่างเพื่อนพวกเดียวกับมัน เห็นกันตลอดทั้งวันทั้งคืน ส่วนผมนั้นมองมันบ้างแล้วร้องอือออไปตามเรื่อง แล้วก็นอนรำพึงสงสารตัวเอง ผมเลยตัดใจจะเลิกคิดเลิกรักแม่บุญยิ่งเสียที ให้นึกเจียมตัวว่าอาศัยน้ำแกงน้ำปลาร้าราดหัวอยู่ ยังสะเออะเผยอหน้ารักลูกเจ้าของบ้าน แต่ได้อยู่อย่างหนึ่งที่อะไรต่ออะไรผมมีอยู่ก็เพียงแต่ในใจอย่างลึก ๆ ไม่เคยแสดงออกมานอกหน้าเลย แม้แต่จะมองให้สบตาแม่บุญยิ่งผมก็ไม่เคย ผมจะดูก็แอบดูเท่านั้นไม่ให้เขารู้ตัว เอ้อ! เรื่องของมนุษย์นี่มันยุ่งครับ พ่อบุญธรรมของผมไปช่วยเขาปลูกบ้านทางคู้งโน้น เกิดไม้ที่ทอดเดินขึ้นอกไก่ หน้าจั่วหัก แกวปลัดตกลงมาถึงกับแยเลย ขาหักเข้าเฝือก แขนนั้นไม่หักแต่ขัดบวมปูด ต้องนอนเจ็บแหว่อยู่กับบ้าน ผมซิคครับคุณ โถนาคนเดียว แม่บุญยิ่งส่งข้าวตอกกลางวันข้าวผัดเวลาบ้างผมหิวก็ทนเอา เขาทำอะไรตามใจเขา เรามันอาศัยใบบุญนี้ครับต้องทนทุกอย่าง เสียงพวกหนุ่ม ๆ สาว ๆ ที่โถนาอยู่ห่าง ๆ หัวเราะกัน แล้วพูดเปรย ๆ ว่า 'อ้ายทุยผู้ซื่อสัตย์ นำเวทนามันเห็นใจอ้ายทุย' ผมรู้ว่าเขาพูดถึงอ้ายทุยที่กำลังเทียบคันไถ และผมกำลังจับคันไถ แต่ก็สงสัยตงิด ๆ ว่าอ้ายทุยนั้นเขาจะเรียกอ้ายทุยตัวจริงหรือจะเรียกผมว่าอ้ายทุยก็สุดจะเข้าใจ ครั้นผมจะร้องถามว่า 'แกเรียกใครว่าอ้ายทุยไฉน' ก็ดูกระไรอยู่ ไม่เหมาะจะถามเขา เพราะว่าเขาเรียกเป็นกลาง ๆ อ้ายทุยแท้ ๆ มันก็อยู่กับผม ถ้าเขาหมายว่าอ้ายทุยคือผม มันก็สม

แล้วที่จะเรียก เขาคงเข้าใจว่าผมมาทบทวนเป็นข้าอยู่บ้านนี้ก็เพราะหลงรักแม่บุญยิ่ง ความจริงแล้วไม่ใช่เลย ผมรักพ่อบุญธรรมของผม ผมจึงทนอยู่ เขาหยุดพูด แล้วดื่มสุราอีกใหญ่ คล้ายจะกลับนึกจนเจียวอะไรขึ้นมาในครึ่งแก้ว พวกเรานิ่งฟังเขาด้วยความเห็นใจและสงสาร เพราะนายกล่อมรูปร่างจะหาสวยบ้างก็ยากเต็มที

‘มาตอนท้ายชีวิตคุณ’ เขาพูดต่อ ‘พอเข้าแล้งหนึ่งพวกเพื่อนนายบุญเลี้ยงกลับกรุงเทพฯ แม่บุญยิ่งก็หายไปด้วย พ่อบุญธรรมของผมรักษาทักทายพอเดินได้ แกรู้ว่าลูกสาวหนีไปแล้ว แกโกรธอยู่พักหนึ่ง แต่แล้วก็เฉยไปอย่างเดิม แต่ผมซิครับใจหายอยู่ภายใน ไม่พูดไม่จาอะไรทั้งนั้น ตั้งแต่มีคหุงข้าวหากับข้าวไว้ให้พ่อบุญธรรม แล้วพอไปสำหรับตัวเอง ต้อนอ้ายทุยกับอี่เกออกทุ่งตามเคย พ่อบุญธรรมของผมแกพูดลอยๆ ว่า ‘มันจะไปไหนกะมัน น้ำตาขีดหัวเข้าเข้าก็ต้องกลับ’ ผมมองดูแกแต่ไม่ได้แสดงความเห็นอะไร เพราะไม่ทราบว่แม่บุญยิ่งตามใครไปกันแน่ ถ้าแม่บุญยิ่งรักกับนายบุญเลี้ยงคงจะไม่ทำดังนี้ เพราะเสียเฮ้งจะไม่ยอมทำอย่างแน่นอน ที่จะเพาะศัตรูขึ้นโดยลูกชายก่อขึ้น กลัวจะเป็นคนอื่นในจำนวนเพื่อนๆ ของนายบุญเลี้ยง ผมเคยเห็นลูกเพื่อนบ้านกันเขาพากันหนีพอได้เจ็ดวันสิบห้าวันเขาก็มาสมากันโดยมีผู้ใหญ่มาลูกนั่งตามธรรมเนียม นี่พ่อบุญธรรมแกก็รอคอย เดือนแล้วเดือนเล่าก็ไม่โผล่มา

“กล่อมไว้อ อ้ายลูกรักของพ่อ” แกเรียกผม ซึ่งผมเองก็นั่งอยู่แค่นอกชาน แต่หันหลังให้แก หันหน้าลงคลอง ตาเหม่อมองอะไรต่ออะไรไปตามเรื่อง พอได้ยินแกเรียกผมก็หันมามองแกที่กำลังนอนเล่นอยู่ที่ระเบียง แกพูดต่อไปว่า ‘ไปคิดถึงมันทำไมวะกะอีคนใจง่าย พ่อของมันมันยังทิ้ง ประสาอะไรกับมึงล่ะ อยู่กันเห็นหน้าเพียงสามคนมันยังตัดใจไปได้ ลืมเสียดีกว่าไว้อ’ แกพูดอย่างนี้ ผมเสียวแปลบเข้าหัวใจ ทำไมแกรู้ว่าผมกำลังนั่งนึกถึงบุญยิ่งอยู่ ผมไม่ได้ตอบอะไรแกสักคำ หันหน้ากลับมองไปในคลองอีก ผมกลายเป็นคนไม่พูดอะไรมากนับตั้งแต่มแม่บุญยิ่งจากไป พูดกับพ่อแกพอรู้เรื่อง

แล้วก็จากไปทำงานตามเคย คว้าสองตัวเท่านั้นคือขวัญใจของผม พวกเพื่อนแม่บุญยิ่งค่อยๆ ดึงกับผม พุดลื้อพุดเลียนบ้าง แต่ผมไม่กล้าล้อเขา เพราะเป็นคนต่างบ้านมาไม่ได้เกิดที่นี่ จะทำสนิทกับเขาอย่างเกิดบ้านนี้ได้อย่างไรได้ ทักทายกันพอหอมปากหอมคอ เขาก็จากไปทำงาน เป็นแต่ไม่ลืมคำพุดที่คล้ายๆ ประารภกับตัวเองว่า 'สงสารจริงเหวยเจ้าทวยผู้ซื่อสัตย์' คราวนี้ผมรู้ชัดว่าคำที่เรียกอ้ายทวยนั้นก็คือผม จึงต้อนคว้าทั้งสองเข้าสู่ห้องกับหน้าหน้าต่างโหลสาแก่ใจตนเองที่ไม่เจียมตัว' นายกล่อมหยุดพุดคล้ายจะพุดอะไรต่อไปอีกไม่ไหว วงสุราเราชักเงิบงัน ทุกคนมองหน้า นายกล่อมด้วยหัวใจที่แสนจะเวทนาสงสารใจ คอแห้งไปด้วย นึกถึงชายรูปร่างขี้ริ้วผู้นี้ที่มีนิยายรักแสนขมขื่นใจตัวเอง เป็นความรักอย่างข้าทาส

ผู้ใหญ่เต็มฟังไปก้มหน้าปึงปลากรอบและปลาตะเพียนใส่เกลือตากแห้ง กลืนเข้าจมูกถึงกลืนน้ำลาย พวกเราจึงรินเหล้าใส่แก้วกันอีก ผู้ใหญ่ร่างผอมก็ยกหม้อต้มยำปลาช่อนมาเติมลงขามใหญ่อีก ทั้งรีบปรุงรสเปรี้ยวเค็มเผ็ดให้คงที่ เราดื่มและกินแกล้มกันอย่างเงิบ กลืนโคลนและกลืนสาหร่าย ขายคลองทั้งสามคว้าไชยมาตามลุ่ม ทำให้เห็นใจในสภาพขาวนา มันเป็นความสุขชนิดวังเวงของเขา เสียงปลาผุดและนกร้อง นำรื่นรมย์สำหรับคนที่ไม่มีความหลัง แต่คนมีความหลังอย่างนายกล่อม ธรรมชาติเหล่านี้หาช่วยอะไรนายกล่อมได้

'ยังไม่จบไม่ใช่ครับ' คนหนึ่งถาม เมื่อดื่มเข้าไปแล้วฤทธิ์ของมันก็ซาบซาบคลายใจแห้งลงไปได้

'อ้อ! ยังครับ' นายกล่อมตอบ "ต่อมาอีกนาน คืนหนึ่งเดือนหงายข้างแรม ผมนอนคิดอะไรต่ออะไรอยู่บนห้างคว้า ได้ยินเสียงอ้ายทวยและอีเกพี๊ดพืด และมีเสียงขยับตัวอย่างแรงคล้ายจะกระโจนออกนอกคอก ผมตกใจคิดว่าขโมยมันจะมาเล่นงานผมละ จึงผงกหัวขึ้นมอง ผมอยู่ในห้างมีความมิดย่อมเห็นอะไรๆ ภายนอกได้ถนัด ผมก็เห็นภาพคนคนหนึ่งมีผ้าคลุมหัวมุ่นผ้าดูง แต่งกายบอกชัดว่าเป็นหญิง ยืนเบียดโคนเสาใต้ถุนอยู่เงิบๆ

ผมก็เพ่งตาดูอย่างเงิบๆ ไม่กระดิกตัว ดูทีดูท่าก่อน ผู้นั้นจะมาไม่ไหนกับผม พลังคำดูปืนยาวลูกซองให้แน่ใจว่ายังอยู่ดีหรือไม่พอเป็นเพื่อนอุ่นใจ ภาพนั้นนิ่งอยู่หลายอึดใจไม่กระดิกตัวเลย จนครู่ใหญ่ๆ จึงค่อยๆ เคลื่อนกายเข้ามาที่หางของผม อ้ายทุยกับอีเกฮิดฮัด ทำให้ผมอุ่นใจว่าแม้ผู้นั้นจะมาปล้นควายก็คงไม่สำเร็จ เพราะควายฮิดฮู มึงเอาควายไปยากแน่ๆ ละหว่า แต่พอร่างนั้นเข้ามาใกล้ แล้วเอาผ้าคลุมหัวออก พอผมเห็นหน้า ใบแสงเดือนอ่อนๆ เท่านั้นแหละครับ ผมดีใจจนใจเต้นกระหือ้นแผ่นอก ผมผุดลุกขึ้นนั่ง แม่บุญยั้งโบกมือให้ผมเงิบ ผมเลยเงิบตามที่เธอห้าม แล้วแม่บุญยั้งก็รีบกระโดดขึ้นหางผมโดยเร็ว ผมตัวสั่น เจ้าประคุณเอ๊ย ตั้งแต่มาอยู่บ้านนี้ไม่เคยจะได้ใกล้แม่บุญยั้งโดยสองต่อสองอย่างนี้ พบหนีหายไปกลับมาครั้งนี้ใกล้กันในที่มืดๆ และปราศจากตาคนจะรู้เห็น

“ทำไมไม่ขึ้นบ้าน?” ผมถามเธอ เธอกลับโบกมือห้าม

“อย่าให้พ่อรู้ว่าฉันมา” เธอว่า “ฉันกลัวพ่อ เพราะฉันเลวทรามที่สุด ไม่กล้าเข้าหน้าพ่อได้เลย และก็ไม่เหมาะจะเป็นลูกของพ่อ”

“โธ่! แม่ยั้ง พ่อไม่ใช่คนใจदानะ แม้จะโกรธก็ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น” ผมว่า

“ไม่ได้” เธอพูดสั้นๆ และเบาพอได้ยิน เพราะกลัวจะดังไปถึงบนเรือน “ฉันมานี้เพื่อมารับผิด ฉันรู้ว่าพี่กล่อมรักฉัน แต่ฉันมันเลว ใจง่ายหลงคำพูด พวกบางกอกจึงหนีตามเขาไป เดียวนี้เขาทิ้งฉันเสียแล้ว ฉันเสียใจเหลือเกิน ฉันอยากตาย อยากตายเหลือเกิน คนอย่างฉันอยู่ก็รกโลก”

“โอ๊ะ! อย่าคิดสั้น เราเกิดยากนะแม่ยั้ง คิดหักใจเข้าหาพ่อดีกว่า พ่อแกไม่ใจดำจะทิ้งแม่ยั้งได้หรอก เราลืมเรื่องเก่าเสียเถิด มาตั้งต้นใหม่” ผมก็ปลอบใจไปตามประสาของผม ตามลูกบ้านนาแว้วๆ ควายๆ เธอก้มหน้าร้องไห้อย่างสะอึกสะอื้น ตามเรื่องของคนที่คิดผิดไปแล้วและกลับได้คิดหรืออีกนัยหนึ่งก็คิดสงสารพ่อบังเกิดเกล้า ผมมัวดีใจถึงแก่ลืมถามแม่บุญยั้งมาได้อย่างไรมืดๆ ค่ำๆ ในถ้ำนี้ จึงถามเธอไป

“นี่มาได้ยังไงกันนี้เวลานี้?”

“ฉันมาแต่วัน แต่ไม่กล้าเข้ามา ฉันพักบ้านเพื่อน แต่พี่กล่อมอย่าไปถามใครนะว่าฉันอยู่บ้านใคร ฉันไม่ต้องการให้พ่อและใครๆ รู้ว่าฉันมา เธอห้ามผม และก็แน่นอนที่สุดลงแม่บุญยิ่งพูดอะไรผมก็เป็นนั่น ซึ่งเป็นมาแต่ไหนแต่ไร แต่บุญยิ่งรู้ดีในเรื่องนี้

“พี่กล่อมคิดถึงฉันบ้างหรือเปล่า?” เธอกระซิบถาม

“โธ่! ถามได้ ผมตอบทันทีโดยไม่ต้องคิด เพราะถือเป็นโชคที่สุดได้พูดความในใจแก่แม่บุญยิ่งในครั้งนี้ และก็ตัวต่อตัวในที่มืดเสียด้วย”

พวกเราฟังถึงตอนนี้เลยฮากันขึ้น แล้วต่างดื่มสุราด้วยความสดใส

“พี่กล่อมยังรักฉันอยู่หรือเปล่า?” เธอถาม

“พูดโธ่! ถามทำไม ตายแทนยังได้เลย อย่าถามอย่างนั้น”

“จริงๆ รึ?” เธอหยุดหัวเราะนิดหน่อย “ฉันมันคนเลวทราม ไม่สมควรที่พี่กล่อมจะรักฉันเลย ฉันควรตาย ควรตายจริงๆ ฉันจะอยู่ดูหน้าคนเขาอย่างไรได้ ฉันต้องตายแน่”

“ถ้าแม่ยิ่งตาย ฉันก็ขอตายด้วย ถ้าอยู่ไปก็หมดประโยชน์ ผมว่าไปอย่างจริงใจ เธอหยุดนิ่งมองหน้าผมคล้ายจะคันความจริง

“ฉันตายแน่ ถ้าพี่สมัครใจตายกับฉัน พรุ่งนี้เวลานี้เรามาตกลงกันใหม่ เราตายแล้วไปเกิดร่วมกันใหม่ พี่กับฉันจะเป็นผัวเมียกัน” เธอว่า

ชั้นแรกผมพูดไปง่าย ๆ ด้วยใจรักเธอ แต่มาคิดอีกทีว่า ถ้าผมตายพ่ออยู่คนเดียวคงลำบากที่สุด อย่าเลย ผมจะพยายามหวังเหนี่ยวความคิดที่เธออยากตายให้หายไปจนได้ในวันนี้ ส่วนตัวผมนะ แม้แต่เธอจะเสียไปแล้วก็ตาม ขอแต่จะให้เธอกลับสงสารผมและรักผมก็ถือว่าเป็นบุญแก่คนยากที่ไม่มีที่พึ่ง ตัวคนเดียวหาสมบัติอะไรติดตัวก็ไม่มี มีแต่ใจรักใจซื่อเท่านั้น การที่เธอพูดว่าอยากตายนั้น อาจจะพูดในยามน้อยใจตัวเองก็ได้ ถ้าเราตกลงกันได้ และพ่อยอมผ่อนปรนไม่โกรธเกลียดก็ได้อยู่แล้ว แต่มานึกถึงคนแถวนี้จะเมินหน้าไม่มองเธอก็เห็นใจ หรือคิดว่าเราจะหนีไป

อยู่เสียที่อื่น ก็เอ๊ะ! จะไปอยู่ที่ไหน ทำอะไรกิน มีสมบัติอะไร นึกแล้วก็
 ตันใจพูดไม่ถูก เราต่างถามถึงทุกข์สุขกันหลายเรื่องหลายอย่าง แต่เว้น
 การถามว่าเธอไปเสียดกับใคร และเดี๋ยวนี้เขาไปไหน ผมไม่อยากฟังและไม่
 อยากให้เธอหม่นหมองใจ เรื่องแล้วก็แล้วไป ไม่อยากให้สะท้อนใจทั้งเธอ
 และผม

‘ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกันในที่มืด ผมไม่เคยคิดว่าจะถือโอกาสจับต้อง
 ตัวเธอเลย เพราะเคยอยู่อย่างไรก็กลัวอย่างนั้น ไม่กล้าทำไปได้ เราคุยกัน
 อย่างชื่นใจจนเกือบฟ้าสว่าง แม่บุญยิ่งจึงบอกผมว่า เธอจะรีบกลับไปก่อนที่
 พ่อจะตื่น ขอให้ผมไปส่งเธอที่ท้ายบ้าน เธอจะแอบไปบ้านเพื่อนก่อนสว่าง
 ถ้าคนตื่นก็จะเห็นหมด เรื่องจะแดงขึ้น ผมจึงเดินมาส่งเธอที่ท้ายบ้าน

‘ฉันไปส่งถึงที่ได้ไหม?’ ผมถาม

‘อ้าว! พูดกันแล้วยังไงว่าอย่ารู้เลยว่าฉันอยู่กับใครและที่ไหน’ เธอว่า

‘ผมเลยยืนจัน ปล่อยให้เธอเดินจากไป ร่างเธอหลีกดงชี้เหล็กไปแล้ว
 เลี้ยวออกชายทุ่งเดินหายไปในความมืด ผมเดินกลับมาทางอย่างปลาบปลื้มใจ
 ในครั้งแรกของชีวิตผมเคยแต่เศร้าและน้อยใจตนเอง แต่คืนนี้เพิ่งมีชีวิต
 ชีวาขึ้น แม้แต่เธอจะพูดว่า เราไปตายเสียด้วยกัน แล้วเกิดใหม่เราจะได้
 เป็นผัวเป็นเมียกัน’ คำนี้ แม้แต่มีความหมายว่าจะต้องรอดคอยกันไปอีกชาติ
 หน้า ก็ยังชื่นใจผม และก็ยังหวังว่าอาจจะตกลงกันได้ในชาตินี้

‘กลับขึ้นห้าง แต่ไม่นอน เพราะเวลาจวนสว่างแล้ว เลยจัดแจงตลบมุ้ง
 ขึ้น และเตรียมสนตะพายเจ้าทุยอิกเไว้ตามเคย จึงขึ้นบ้านเข้าครัวหุงข้าว
 ปิ้งปลาตามหน้าที่ พอพระอาทิตย์โผล่พ้นพื้นมา เราก็กินข้าวกันตามเยี่ยง
 อย่างชานา คือกินข้าวแต่มืด จุงควายออกแต่ตรู่ๆ อาทิตย์จวนลับดิน
 จุงควายกลับสู่บ้าน ซึ่งเป็นกิจประจำของชาวบ้านเราอย่างนี้แหละคุณ แต่
 เข้านั้นผมไม่ได้ออกท้องนาเพราะพ่อแกขอให้หยุดช่วยกันทำสะพานน้ำก่อน
 มันผูกเต็มทน จะเกิดหักลงไปเจ็บเนื้อเจ็บตัว ผมจึงเปลี่ยนสภาพของงานไป
 ขนฟางแห้งมาโยนให้เจ้าทุยอิกเ แทนที่จะนำไปกินหญ้านอกทุ่ง

‘เราซ่อมสะพานน้ำกันเพียงสองคนพ่อลูก พ่อหรือรอดออก เจ้าเสาที
 มุกก็หักลง แต่แรกนั้นมันต่างคนต่างยันกันอยู่ก็พอเดินไปได้ พอเอาพื้น
 อกรอดออกเลยใช้ไม่ได้เลย งานเพิ่มขึ้นมาก บักเสาใหม่ทั้งหมด กว่าจะ
 แล้วเสร็จตกเข้าบ่าย พ่อบุญธรรมของผมคงแปลกใจผมมากที่ผมทำไปคุด
 ไปและหัวเราะครั้นเครง ผิดกว่าที่เคยเป็นมาหลายเดือน ผมเก็บความครั้น
 ใจไว้เพียงในอก พ่อหารู้ไม่ว่าผมเกิดอารมณ์ดีขึ้นเพราะเหตุใด ใครจะรู้
 เล่า? คินนี้ผมจะได้พบกับแม่บุญยั้งอีก และจะเป็นคินที่ผมจะเปลี่ยนใจไม่
 ให้แม่บุญยั้งฆ่าตัวตาย จะหาทางครองสุขกัน คินนี้ผมจะมาตกลงกัน
 แล้วถึงจะบอกให้พ่อรู้เรื่องว่าเธอกลับมาแล้ว จะได้หาทางแก้ไขกันตามแต่
 จะนึกออกว่าทางใดจะไม่ให้ใครเขานินทาแม่บุญยั้งได้

‘เสียงเรอยนต์เมล์ล่าเล็กวิ่งในคลองนี้กำลังจะผ่านบ้านเราไป ผม
 และพ่อก็มองดูตามเคย ถ้ามีเรือผ่านไปก็มองดูไปตามเรื่อง จะรู้จักใครไม่รู้
 จักใครขอให้ได้มองไปตามประสาบ้านเรา แต่ทันใดนั้นเอง มีหญิงสองคน
 แต่งตัวอย่างคนกรุงเทพฯ ชีมือกันโวกเวกมาที่พ่อผม พ่อแกก็ป้องมือดูไปทั้ง
 ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร เสียเอะอะๆ แล้วเครื่องเรือก็เบาลงจนหยุดนิ่ง เรือนั้น
 ถอยหลังเข้าเทียบสะพานท่าหน้าเรา

‘พืด่วน พืด่วน’ เสียงหญิงในเรือร้องตะโกน แต่พ่อแกไม่ขานรับคง
 ยืนเงอะงะป้องมือมองดู

‘พืด่วน พืด่วนจำฉันไม่ได้เรอะ ฉันชื่อเข็มยังไงล่ะ...ฉันชื่อเข็ม’
 หญิงคนนั้นชะโงกหน้าออกมาพันเรือให้พ่อเห็นถนัดตา

‘บ๊ะ! เข็มหรือนั้น’ พ่อตะโกนถาม

‘ใช่ซี’ หญิงนั้นตอบ

‘พอเรือเทียบท่าหน้าที่ทำใหม่ๆ หญิงอายุคร่าวๆ พ่อแกก็ก้าวขึ้นสะพาน

‘นี่ไปยังไงมายังไงล่ะ ถึงมาที่นี่’ พ่อถามเขา

‘มีเรื่องนะซี หาเคบตาย ถามเขาเรื่อยๆ มา’ หญิงคนที่ร้องทัก
 พุดคนเดียว หญิงอีกคนยืนเฉยๆ ไม่ได้พุดอะไร หญิงคนที่พุดหน้าตาซีด

เซียว ถ้าจะมีเรื่องทุกข์ร้อนมา

“นังบุญยิ่ง...นังบุญยิ่ง” หญิงคนนั้นเรียกชื่อแม่บุญยิ่งแล้วก็ร้องไห้โฮ
 ผมยีนง พ่อกึ่ง แม่บุญยิ่งไปทำอะไรไว้ หญิงคนนั้นจึงมาตะโกนเรียกชื่อ
 ซ้ำร้องไห้อีกด้วย

“นังยิ่งมันตาย! นังยิ่งมันตาย!” หญิงคนนั้นพูดซ้ำๆ และร้องไห้ไป
 ด้วย

“ฮึ! พ่อชะโงกหน้าถาม

“มันผูกคอตายที่บ้านฉัน” แม่นั้นแกพูดแทบตะโกน

“เรอะ?” พ่อถามอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ตัวเองสะดุ้งนิดหน่อย
 แต่ซ่อนยิ้มไว้ อะไรกันยายคนนี้จะมาไม้ไหนกัน แม่บุญยิ่งจะตายไม่ตาย
 ผมซึ้งกว่าใครๆ

“พีด่วนเอ๋ย พีด่วน ฉันไม่คิดว่ามันจะคิดสั้น” หญิงนั้นพูดทั้งร้องไห้

“ไหนเล่าไปที่ข้างจริงๆ วะ” พ่อเองก็ชักเสียงแหง แต่ผมยินเฉย
 ปล่อยให้เขาเล่นลูกไม้อะไรของเขาไป จะมาไม้ไผ่ยังตายไม่ออก คนยังมี
 ชีวิตอยู่ แต่บอกว่าตายแล้ว

“มันไปหาฉันเมื่อห้าหกวันนี้แหละ มันไปร้องไห้รับว่าทำผิดไป มัน
 ตามผู้ชายไป แล้วยายคนนั้นมันทิ้ง ฉันก็รับมันไว้ที่บ้านก่อน”

“เออ...ก็จริงอย่างว่าแหละ มันไปจากนี้หลายเดือนแล้ว”

“มันไปอาศัยฉัน ฉันก็ปลอบใจมัน รับปากว่าจะพามันกลับมาบ้านนี้
 จะขอโทษพีด่วนให้เอง มันก็ดีใจ พอเมื่อสามวันมานี้แหละฉันกับแม่คล้าย
 ซึมมือไปยังหญิงอีกคน ไปซื้อของที่ตลาดจะทำขนมขายตามเคย พอกลับมา
 นังยิ่งผูกคอตายแล้ว ฉันเป็นลมเลย พีด่วน นี่ฉันสวดให้แล้วสามวันก็เอา
 ไปวัดมักกะสัน ฉันจะมาตามพีด่วนไปเผามันด้วยกัน” พอหมดคำพูดของ
 หญิงนั้น ผมชักรู้ทันว่าหญิงนี้จะเป็นใครผมไม่รู้จัก แต่ออกลูกไม้จะเล่น
 เงินพ่อผมนะคุณ ถ้าพ่อแกยังถือโกรธไม่ยอมไปเผาศพ หญิงนั้นก็ขอ
 เงินให้ช่วยทำศพ ผมชักโกรธลูกไม้ตื้นๆ มากขึ้น หาร้ายแก่คน แต่ผมไม่

มีทางจะพูดอะไรได้ แม้แต่รู้อยู่แก่ใจว่าแม่บุญยังไม่ตาย แต่ฐานะคนอาศัย
หมดทางจะยื่นหน้าเข้าไปพูดอะไรๆ ได้ ไว้เผื่อคนผมจะเล่าให้พ่อฟังเอง

เมื่อหญิงสองคนนั้นขึ้นเรือนไปแล้วกับพ่อ ผมก็อาบน้ำ เพราะเหงื่อ
ชุ่มมาแต่เช้า พออาบน้ำเสร็จแล้วผมก็รีบขึ้นบ้านเข้าครัวตั้งหม้อข้าวใบ
ใหญ่ตามจำนวนคน ผมแอบขยิบตาขอพบกับพ่อ พอแกลมาใกล้ผมกระซิบว่า
ขอพบท้ายบ้านหน่อยมีเรื่องใหญ่จะเล่าให้ฟังเฉพาะตัว ผมตั้งหม้อข้าวทิ้ง
ไว้แล้วลงจากเรือนรอพบแก่โคนไม้ เมื่อแกลมาแล้วผมก็เล่าเรื่องเมื่อคืนให้
แก่ฟังจนหมดสิ้น พ่อแกลยั้งงใหญ่ แกลพยักหน้าหงิกอย่างตริกตรองไม่รู้จะ
เชื่อใครแน่ ผมขอร้องแกลว่าจงทำนึ่งเสีย และทำว่าเชื่อเขาที่เขาบอก เพื่อ
จะหลอกดูลูกไม้เขา แกลรับปากว่า 'เออ' แล้วรีบกลับขึ้นเรือนไม่ให้เขาสงสัย
ผมก็ตามขึ้นไปเข้าครัวจัดแจงทำกับข้าวเลี้ยงแขก แกลบ้าง น้ำพริกบ้าง
ปลาของเราซึ่งไว้มีแยะ บึ่งเข้าอย่างเข้าพอรับแขกกรุงเทพฯได้ ผมมารู้ตอน
หลังว่าหญิงนั้นคือน้องสาวพ่อผม แต่อีกคนเป็นคนอาศัย แม่เข้มนนี้ได้
ผัวเป็นนายท้ายเรือแล้วไปอยู่กรุงเทพฯ แกลขายขนมรุ่งเรืองดี ผัวแกลเลยเลิก
ทำเรือช่วยทำขนมขายเป็นล่าเป็นสัน

ตอนกินข้าว แม่หญิงน้องสาวพ่อพูดว่า

"ฉันมานี้ ไม่หมายจะมาเอาเงินเอาทองอะไรพี่หรอก ฉันต้องการให้
ไปเผามัน มันตายบ้านฉัน ฉันก็ต้องเป็นเจ้าของ ขอให้พี่เลิกโกรธมัน
เอาทางพระเข้าหัก ไปเผามันเสียเถิด มันจะได้ผิดได้เกิด"

ผมฟังคำพูดเหล่านี้ ผมฟังแล้วก็คล้ายๆ ผัน มันก็คล้ายจะเป็นจริง
ตามที่เขาพูด แต่มันจะต้องรู้กันคืนนี้ละ แม่บุญยังไม่มาหาผมตามนัดก็จะรู้
กันว่าเรื่องมันเป็นอย่างไร ถ้าเขาไม่ต้องการเงินจากพ่อ ผมก็เดาไม่ถูกว่า
เขามากุข่าวว่าแม่บุญยังไม่ตายเพราะความประสงค์ใด ผมขำเลียงดูพ่อ
แกลก็ขำเลียงดูตามผม พ่อผมอิมข้าวแล้วก็ลงจากเรือนมาสูมยุงให้ควาย ไม่
อยากฟังเขาพูดกัน ฟังพูดแล้วเลือดมันเดือด ประเดี๋ยวจะเกิดทะเลกลาง
ปล่องขึ้นมา

‘พอค่าลงเดือนยังไม่ขึ้น ความมืดก็ปกคลุมไปทั้งลานบ้าน ผมเข้าที่
 ฝ้าควายนอนคอยแม่บุญยิ่ง เดือนขึ้นแล้วคงจะมาตามนัด แล้วก็รู้กัน
 ว่าน้องสาวพ่อมาทำกลกกับพ่อผมเพื่อหวังอะไร ผมนอนคิดไปนึกไปเลย
 หลับเมื่อไหร่ไม่รู้ตัว สะดุ้งตื่นต่อเมื่อเสียงอ้ายหุ่ยและอ๊อเก้เดินตึกตัก ทั้ง
 หลายใจพี๊ดๆ โผนตัวเข้าชนคอกแหบพัง ผมรีบผุดลุกขึ้นนั่ง ตลบมุ้งขึ้นก็
 รู้ว่าบุญยิ่งมานั่งอยู่บนห้างแล้ว แสงเดือนรุกรู’

‘แม่ยิ่ง มีคนมาจากกรุงเทพฯ บอกพ่อว่าแม่ยิ่งตาย’ ผมบอกเธอ
 อย่างละล่ำละลัก เธอนั่งฟังนิ่งๆ ไม่ถามอะไร คล้ายเรื่องไม่สำคัญ ‘ฉันทกรธ
 พิลึก อยู่ๆ มาให้ร้ายแม่ยิ่ง’

‘ข้างเขาเถอะ เขาจะพูดอย่างไรก็ข้างเรามาพูดเรื่องของเราดีกว่า’ เธอว่า

‘จริงซี’ ผมคล้อยตาม เห็นตรงกับเธอว่าเรื่องของเราใหญ่กว่า

‘เรามาตายด้วยกันดีกว่า’ แม่บุญยิ่งพูดออกมา เป็นคำพูดยืนคำเดิม
 ไม่เปลี่ยนแปลง

‘แม่ยิ่งจำ เรามาคิดเรื่องอื่นกันเถอะ อย่าคิดสั้น’ ผมรีบพูดขัด ‘เรา
 ยังมีทางแก้ไขที่ดีอยู่ ฉันทคิดหาทางไว้แล้ว คือเราลุกขึ้นว่าแม่ยิ่งหนีไป
 กรุงเทพฯ เพราะเกลียดฉันท ไม่ชอบฉันทที่มารักแม่ยิ่ง และพ่อแกก็เห็นด้วย
 แม่ยิ่งจึงต้องหนีไป และตอนนี้แม่ยิ่งเกิดสงสารฉันท แม่ยิ่งจึงกลับมา ทั้ง
 เห็นกับพ่อว่าแกไม่มีใครจะช่วยทำงาน แกแก่แล้วก็ควรจะได้พักผ่อนให้
 สบาย’ ผมอธิบายทางออก แม่ยิ่งนั่งฟังเฉยๆ ไม่พูดว่า ‘ดี’ หรือ ‘ไม่ดี’
 บ้างเลย ผมจึงพูดต่อไปด้วยความน้อยใจ ‘การคิดตายเป็นความคิดสั้น
 เรื่องมันมีอย่างไรก็ต้องสู้มัน จะแพ้มันทำไม’

‘พีกล่อมพูดถูก’ เธอรับคำ ผมใจตื่น ‘พีกล่อมรักฉันทจริง แต่เราจะ
 เป็นผิวเป็นเมียกันได้อย่างไร ถึงว่าจะรักกันแทบจะกลืนกิน’

‘ทำไมล่ะ?’ ผมถามอย่างสงสัย ‘แม่ยิ่งคงไม่รักฉันทอย่างเดิมไซ้
 ไหม?’

‘เดี๋ยวนี้ฉันทรักพีกล่อมแล้ว’ เธอว่า ผมใจวูบ แทบจะโอดกอด แต่ไม่

กล้า เพราะเคยเกรงเธอมาแต่เก่าก่อน เป็นแต่ใจเต้นโครมๆ

“ถ้าอย่างนั้น แม่ยิ่งกลัวพ่อไซ้ไหม? แต่ฉันรับรองเรื่องพ่อ ฉันพูดกับ
แกได้ ผมว่า

“เรื่องนั้นฉันรู้ แต่เราก็เป็นผิวเป็นเมือกกันไม่ได้อยู่ดี” เธอพูดคำเดิม

“พูดให้ฉันเข้าใจเถอะนะ ฉันไม่เข้าใจจริงๆ” ผมพูดอย่างอึดอัดใจที่
พูดกับเธอไม่รู้เรื่องและไม่ยอมเข้าใจกันสักที ดูๆ ว่าเธอจะชวนตายเสียเรื่อย
เธอไม่นึกถึงพ่อบ้างว่าแกอยู่คนเดียว เรามาตายกันเสียหมดแกจะทำอย่างไร
เราควรตอบแทนบุญคุณแก่ผู้มีพระคุณแก่เรา โดยการทำงานเลี้ยงแก
โง่งจะมาตายให้แกทำศพเราอีก

“ฉันจะพูดให้รู้ก็ได้” เธอพูดอย่างไวๆ ตัว ไม่ผิดกว่ากิริยาที่เคยแต่
เก่าก่อน “ฉันจะบอกให้เธอรู ฉันตายแล้วจริงๆ อย่างเขาวา”

“ฮะ!” ผมร้องอย่างฉงนใจ “พูดเล่นทำไม ไม่เป็นมงคล” ผมติเตียนเธอ

“ไม่ได้พูดเล่น” เธอเน้นคำอย่างจริงจัง “ดูนี่ซิ” เธอว่า

“ขาดคำเธอแล้วเธอกระโดดลงจากห้างไปยืนกลางลานดิน แล้วร่าง
กายของเธอก็อ้วนขึ้นอืดบวมไปทุกส่วน เป็นร่างกายของคนที่ยืนอืด
ผมตกใจแทบพลัดตกห้าง อย่างนั้นก็จริงอย่างอาเข้ผมบอกแน่ ผมนั่งตัว
แข็ง จะร้องจะพูดก็พูดไม่ออก หันไต่ร่างกายของเธอที่ขึ้นอืดบวมก็กลับ
เป็นร่างกายแม่บุญยั้งคนสวยตามเดิมอีก

“เห็นหรือยัง?” เธอว่า “ฉันผูกคอตายบ้านอาเข้ผม ถ้าพี่กล่อมจะเป็น
ผิวฉัน พี่กล่อมจะต้องผูกคอตาย แล้วเราจะไปไหนไปด้วยกัน เร็ว! เอาผ้า
ขาวมาไปผูกคอที่รอดไต่ดูนเรือนพ่อเร็วๆ อย่างช้า”

ผมกลัวจนสุดขีด ถึงแก่ร้องสุดเสียงว่า “ไม่เอาๆๆ” เสียอายุหยุด
แผ่นขนคอกหักโครมคราม แล้วอายุหยุดไล่ชีวิตไล่ชนแม่บุญยั้งเป็นพัลวัน
แม่บุญยั้งหายวับไปเลย ผมร้อง “ช่วยด้วยๆ” ก็พอดีเสียงพ่อตะโกนอยู่ใกล้
นั่นเอง

“อายกล่อม พ่ออยู่นี่” พ่อขาดคำ ผมก็ถูกกระชากตัวลงจากห้าง

เพราะจะลงเองไม่ได้ตัวมันแข็ง พ่อผลักผมขึ้นเรือน ผมขึ้นอย่างว่องวาย อาเข้มและหญิงอีกคนนั่งอยู่ในเรือนอย่างตระหนกตกใจ กอดอกนั่งยองๆ ตาเหลือก ผมก็โดดเข้าไปนั่งในกิริยาเดียวกัน รู้สึกจะจับไข้ เมื่อเข้าแสงไฟ เต็มที่จึงเห็นว่าพ่อผูกพระเต็มคอ ทั้งมีมงคลสวมหัวด้วย

“กูนี่กแล้ว!” พ่อว่า “มึงเล่าให้กูฟังเมื่อเย็น กูสังหรณ์ใจ กูจึงเตรียมตัวไว้ ไม่งั้นมึงตายแน่อายกล่อม”

“ผมร้องไห้ พูดยอะไรไม่ออก มีความกลัวจับใจหนาวสั่นราวเป็นไข้ พ่อแกถอดมงคลที่หัวแกแล้วมาใส่หัวผม ผมยังร้องไห้ไม่อยากจะหยุด ทั้งกลัวทั้งเสียใจ ผมรักแม่บุญยิ่งแทบจะกลืน แม่บุญยิ่งมาหลอกผมได้ ทั้งมาแนะนำบังคับให้ผมผูกคอตาย พ่อแกนี่ก็ขึ้นได้ว่าจะระงับการขวัณเสียของ ผมและตัวแกเองก็ต้องอาศัยสุรา แกจึงยกขวดสุรามากรอกเข้าไปทีๆ และให้ผมดื่มให้หมดแก้วใหญ่ ในครู่เดียว ฤทธิ์เดชสุราก็ทำให้ใจคอขึ้นขึ้น

“กว่าจะรุ่งเช้ารู้สึกว่าย่ำแย่มาก ผมนอนไม่หลับเลย ความหวาดระแวง ก็ยังมีอยู่ และห่วงอายทุยมันฟังคอกออกมาช่วยผม แล้วยังไม่ได้กลับเข้าคอก อ้ายทุยเอ๊ย เจ้าชื่อสัตย์นัก พอเข้าขึ้นผมดื่มสุราเต็มเข้าไปอีก แล้วรีบลงไปดูอ้ายทุย ก็เห็นมันคงยังยืนเคี้ยวฟางอยู่กับอีเกที่ลานบ้าน ผมก็เลยไปเอาฟางแห้งมาเติมให้มันอีก แล้วกลับเข้าครัวหุงข้าวทำกับข้าว ในระหว่างกินข้าว พ่อแกพูดว่าแกจะไปเผาศพแม่บุญยิ่งที่กรุงเทพฯ ผมใจหาย ผมจะอยู่คนเดียวอย่างไรได้เล่า ห่วงทั้งบ้าน ห่วงทั้งควาย ผมกลัวแม่บุญยิ่งจริงๆ ครับคุณ”

เสียงผู้ใหญ่เต็มหัวเราะหึๆ พวกเราหันไปมองแกทั้งหมด แกกำลังรินเหล้า

“พอน้ำดวนไปเผาศพอียิ่งซี ผมเลยเดือดร้อนไปด้วย” ผู้ใหญ่ว่า

“อ้าว! ผู้ใหญ่ก็ร่วมกับเขาด้วยรี?” พวกเราถาม

“ทำไมได้ล่ะครับ มันอยู่เห็นๆ กันแค่นี้ต้องช่วยกัน ผมเอาควายสองตัวมาอยู่ฝั่งบ้านผม แล้วผมไปนอนเป็นเพื่อนอ้ายกล่อมที่บนเรือน ก็หมด

เรื่องกันไป ผู้ใหญ่พูดอย่างอารมณ์ดีหัวเราะไปด้วย

‘ขอโทษเถอะครับ เดี่ยวนี้คุณกล่อมยั้งครองตัวเป็นโสดอยู่หรือไง’

พวกเขาถาม

‘โห้ย! เปล่าครับ มีลูกสองแล้วละ’ เขาว่า

‘อ้าว!’ พวกเขาร้องเกือบพร้อมกัน ‘มีคู่ครองแล้ว’

‘ครับ’ นายกล่อมรับคำ ‘พ่อแกหาให้ผม เหมาะสมกันเลยครับ ผมตัวดำป็นอย่างผมนี้แหละ ไม่วางตัวถือตัวว่าสวยอย่างแม่ยิง เลยอยู่กับมา พ่อก็แก่มากแล้วเดี๋ยวนี้’

พวกเขาหัวเราะครืนตอนที่ว่า ผมตัวดำป็นอย่างผมนี้แหละ นับว่าการเที่ยวของเราครั้งนี้ ได้ฟังเรื่องผิอีกเรื่องหนึ่ง แต่เป็นนิยายเศร้าๆ ของชายร่างขี้ริ้วผู้จมอยู่กับท้องนาและวัวๆ ควายๆ นำสงสารเวทนายิ่งนัก เป็นคนอดทนและซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อผู้มีคุณ แม้แต่ใจตัวเองจะขมขื่น ปานใดก็ทนสู้ เพราะถือพระคุณเป็นที่ตั้ง

...สุนัขยังไม่ทันจะขาดเสียงทอนติ

ก็เกิดมีกลิ่นเหม็นคุ้งของศพอย่างชัด ๆ มาตามลม
ผมถึงกับชะงักหยุดอยู่กับที่...

ในเวลานั้นมันค่อนข้างหนาวเหลือเกิน

...มีสิ่งหนึ่งมากระทบหน้าผมฉาดเบื้อเรื้อ

ผมตกใจตัวชาวูบเซไปนิดหน่อย...

แต่มันก็ไม่มีอะไร! ไม่มีใครในที่นั้น!

มีแต่ความมืด! และความว่างเปล่าของทางเดิน!

เรื่องบางเรื่องอาจให้แค่ความระทึกใจ
แต่สำหรับเรื่องราวเหล่านี้

โมเชบัส

อำนาจที่จะทำอะไรก็ได้

พิบอบ

เจ้าป่ามีสาย

เงินขาว

เรื่องเก่าของบ้านเกิด

= 3

คืออารมณ์แห่งความตื่นเต้นในสิ่งเร้นลับ
ด้วยปลายปากกาทองอันเป็นเอกลักษณ์
ของ **ครูเจมส์ เวสเกอร์**

ความเยือกเย็น วังเวง...

ซึ่งคุณสามารถสัมผัสได้จากบรรยากาศรอบ ๆ ตัว
ถ้าบังเอิญคุณต้องอยู่คนเดียวในคืนมืดสงัด

เรื่องราวของผี เรื่องราวแห่งความเร้นลับ
ที่แม้แต่วิทยาศาสตร์ก็ยังพิสูจน์ไม่ได้!

08-002-02-01